

blonde Dulce Seductie

EDITURA
MIRON

STELLA WHITELOW

Dulce Seducție

Kira

Reed e convinsă că, dacă ar exista un loc unde să reușească, acela ar fi Barbados, frumoasa insulă din Atlantic. De data aceasta nu ar mai fi aceeași Kira Reed, o secretară concediată, ci o femeie de succes, frumoasă, zăpăcindu-l pe orice bărbat neînsurat. Giles Earl este genul de bărbat pe care ea dorește să-l seducă prin competența profesională. Din păcate ea reușește să-l seducă mai mult cu trupul. Dacă Giles îi va descoperi secretele, oare cât timp va mai aștepta el ca să le folosească drept răzbunare împotriva ei?

Lei: 13900

NO DARKER HEAVEN

by Stella Whitelaw

folondi

© copyright for romanian language
by MIRON

Toate drepturile rezervate Editurii MIRON.

Nici o parte a acestei cărți nu poate fi
reprodusă sau transmisă sub nici o formă
și prin nici un fel de mijloc – electronic
sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere,
înregistrare magnetică sau prin alt sistem
de stocare și redare a informației,
fără permisiunea scrisă a Editorului.

STELLA WHITE LAW

Dulce seducție

Traducere de Cornelia Cernetchi Pascu

Editura MIRON

București

Tehnoredactor: DOINA CĂLIN
Corectori: Georgeta Toma
Sanda Vidrighin

ISBN 973-95063-3-9

CAPITOLUL 1

Avea senzația neplăcută că o fixează cineva cu privirea. Vîntul fierbinte care bătea pe teritoriul sălbatic și muntos al insulei St. Lucia îi răsفira părul castaniu, brăzdîndu-i fața cu șuvițe aurii, rebele.

Kira se răsuci încet pe un călcîi, lăsîndu-și piciorul schiop să se sprijine de poarta prin care pasagerii treceau în zona de tranzit. O dureau mușchii și era oarecum neliniștită din pricina ochilor pe care-i simțea că o ard în ceafă.

Cu capul și umerii mult peste nivelul celorlalți pasageri, într-un colț izolat al culoarului aglomerat, stătea un bărbat înalt, îmbrăcat într-un costum scump, cu jacheta descheiată. Purta o pălărie cu boruri late, trasă mult pe frunte. Kira simțea efectiv magnetismul ochilor lui care o

forțau să se uite la el. Surprinse chiar un lanț auriu de ceas curbându-se peste vesta la două rînduri. Oare cum putea să poarte și vestă pe căldura de afară? Bărbatul își atinse ușor marginea pălăriei în semn de salut.

Să-l ia naibă, își zise ea; nu avea nevoie și nici nu căuta să fie agățată. Era ultimul lucru la care s-ar fi gîndit acum sau vreodată. Se întoarse cu spatele ostentativ. La un moment dat simți că bărbatul se apropia de ea. Era ceva straniu, probabil din cauza zborului îndelungat, a întunericii plictisitor și a căldurii neobișnuite a nopții catifelate din Caraibe. Se cutremură dintr-o dată și parcă trecutul îi apărui în fața ochilor minții, în timp ce bărbatul necunoscut încetini pasul, ca prin minune.

Înainte ca ea să-i fi întors spatele, el o privise lung, provocator, aproape irezistibil.

Amintiri pe care încerca să le reprime îi reveneau proaspăt în minte. Oare de ce ochii fulgerători ai acestui om începuseră să dezvăluie episoade pe care pînă atunci ea reușise să le țină ascunse de ochii lumii?

Trei bărbați aproape că-i distruseseră viața: bunicul Benjamin Reed, fostul logodnic, Bruce, și Percival Connor, membru al Parlamentului. Ei o trimiseseră rostogolindu-se într-un colț. Acum, în sfîrșit, Kira Reed scăpase de ei și reîncepea să fie ea însăși, trăindu-și viața.

Surise involuntar, iar gropița discretă din colțul gurii apărui. Salvarea era chiar în mîinile ei. Avea să fie precaută și să procedeze în consecință. De acum încolo va deveni o altă femeie, lăsînd-o în urmă pe cealaltă, părăsind-o pe cea bolnavă la Londra.

– Nu vă deranjează căldura, doamnă? o întrebă el oprindu-se lângă ea.

Avea ochii de un albastru tulburător, asemănător cu limpezimea oceanului, fascinant de puri. E o noapte caniculară și coada aceasta nu-i un loc în care să stea o doamnă frumoasă ca dumneavoastră. Glasul lui baritonal îi pătrunse gîndurile. Voia să poată scăpa de el, simțea pericolul, dar parcă înțepenisise în acel loc. Nu răspunse.

– Cred că la Londra e încă frig, continuă el netulburat. După căldura de aici trebuie ceva timp de acomodare.

– Da, încuviință Kira întorcîndu-se pe jumătate. A fost o iarnă friguroasă.

Londra în iarna aceea fusese sinonimă cu ploaie, burniță, temperaturi glaciale și zăpadă cu zloată. Noroc că uraganele nu au completat scena, în schimb vînturile deosebit de reci dinspre nord biciuiau cu regularitate și în rafale apele noroioase ale Tamisei, întorceau umbrelele pe dos și împrăștiau înapoi și încolo ambalajele de prin gunoarie. De ani de zile iernile se transformau lent în primăveri din ce în ce mai umede.

Kira își aminti de accident. Nu fusese cauzat de vînt și motocicletă nu-i scăpase de sub control. Ea nu se putuse controla. Mintea parcă i-o luase razna, iar gura parcă îi era în permanență plină cu cenușă.

Pe Bruce îl cunoscuse chiar cînd acesta venise în Camera Comunelor pentru a instala un nou sistem de

computere la Biblioteca Membrilor. Kira l-a întâlnit la cofetărie unde își bea cafeaua. El rămăsese acolo ca să-i fure inima.

Bruce fusese impresionat de munca ei, iar ea fusese captivată de înfățișarea lui. Viziunea lui optimistă asupra vieții și veselia lui îi influențaseră comportamentul pînă atunci mai sobru. El o scosese pe Kira din temperamentul ei rezervat și liniștit, arătîndu-i că în viață mai există și altele în afară de siguranță și cecul din ziua de salariu. Viața ei ordonată începuse să se transforme într-o morișcă din clipa cînd l-a cunoscut.

Se îndrăgostise de el, gîndindu-se în naivitatea ei că o poveste de dragoste va duce în mod sigur la căsătorie. Începuse chiar să facă economii pentru nuntă și o casă. Bruce avea felul său de a fi de acord cu orice spunea ea. Totul era minunat; el era mai tînăr decît ea, dar aceasta nu constituia o problemă.

– Ai primit vreo carte poștală cu ocazia Sfîntului Valentin? îl întrebuse ea într-o seară de februarie. Ar fi trebuit să observe crisparea de pe chipul lui frumos, dar era prea orbită de fericire ca să remarce.

– Cărți poștale? întrebă el distrat.

– Oh, dragul meu, poate că anul acesta nu te-ai întâlnit cu prea multe fete, îl tachină ea. Nu știi ce zi e astăzi?

Fața lui era o mască. Evita să-i întâlnească privirea Kirei, iar ea sesiză o oarecare distanță pe care nu o înțelegea.

– Nu am fost acasă încă, draga mea. Trebuie să-ți

spun ceva, Kira. Îmi pare nespun de rău, a fost foarte frumos, tu și cu mine... dar acum... există altcineva, zise el lăsînd fraza aici.

Cuvintele lui căzură ca o găleată cu apă de la gheață peste fața ei. Șocul o lovi, iar cuvintele păstrară pentru mult timp ecoul în mintea ei. Altcineva. Altcineva. Încercă să găsească un punct de sprijin, ceva, orice de care să se poată ține, ca să nu cadă.

– Eu ți-am trimis o carte poștală de ziua Sfîntului Valentin, îi zise Kira, ca și cînd ar fi avut vreo importanță acum.

– Am cunoscut-o pe fata aceasta, perseveră Bruce în a-i explica, cu o mină rece și inabordabilă. Nu credeam că se va întîmpla așa. Eram îndrăgostit de tine și doream să rămîn, dar totul a fost mult prea puternic pentru mine. Te rog, încearcă să înțelegi.

Totul era lipsit de sens.

– Dar credeam că mă iubești. Eu te iubesc. Cum rămîne cu planurile noastre? Credeam că ne vom căsători...

– Eu și Jenny ne iubim foarte mult. Tu și cu mine... vezi, a fost minunat, dar s-a terminat. Sincer, îmi pare rău.

– Dar discutaserăm despre căsătorie... Făcuserăm planuri...

– Discutaserăm numai, o corectă Bruce. Nimic mai mult. Dacă tu ai crezut că e ceva serios, înseamnă că ți-ai închipuit asta. Nu a fost mai mult decît... o distracție pe cînte.

Kira simți cum i se scurge tot sîngele din vene; parcă sîngera prin fiecare por. Vîntul rece dinspre răsărit îi pătrundea prin palton ca un cuțit ascuțit.

– Distracție? *Distracție?* zise cu răsuflarea întretăiată. Se luptă cu sine să mai spună ceva: Nu cred că vorbești serios. Ceea ce e între noi e deosebit. Vei reuși să o uiți pe această Jenny.

– Nu e chiar atît de simplu. Jenny va avea un copil. E însărcinată.

În acel moment se sparse în mii de țandări și căzu la picioarele ei ca sticla fără valoare. Nu se mai putea mișca. Nu mai făcu nici o mișcare.

– Un copil... repetă ca trăsniță, iar în minte îi apărură clipele de intimitate.

– Jenny e secretara mea, continuă el, ca să mențină conversația. A venit la firmă în octombrie anul trecut.

– Și e însărcinată în februarie? explodă Kira. Dar te miști repede, știai? Cînd s-a întîmplat? La petrecerea de Crăciun? Ții minte că eu nu am putut veni? Domnul Connor avea de terminat o lucrare importantă pînă la recenzia de Crăciun. Păi cînd se va naște copilul?

– În septembrie.

– Poate că Jenny ar dori cîteva din lucrurile pe care le-am cumpărat pentru casa noastră, sau să contacteze agenții imobiliari cu care am lucrat noi. Ar mai dori ceva de la mine?

– M-am mutat deja la ea acasă.

Kira atinse fundul puțului.

De atunci nu-l mai văzuse și nici nu mai vorbiseră. Îl

zărise o dată într-un magazin de mobilă de pe strada Victoria. Se ascunsese în spatele unei biblioteci din lemn de nuc ca o fugară, disperată să găsească scările și să iasă la aer.

Tot un vînt rece bătea peste cîteva săptămîni, cînd Kira mergea pe bulevardul Parlamentului, ieșind de pe strada Great Smith. Purta o fustă lungă, pînă la glezne, și rafalele în vîrtejuri îi ridicau poalele dezvăluindu-i picioarele frumoase, în ciorapi negri, fini.

– Al naibii vînt, zise Kira luptîndu-se cu fusta, cu geanta pe umăr și cu o pungă de hîrtie în care cumpărase niște fructe de la piața Strutton Ground. Se grăbea. Domnul Connor pregătise o întrebare pentru primul ministru la ora de audiențe televizate și în asemenea momente era foarte nervos. Se temea de haita care aștepta pe partea cealaltă a Camerei Comunelor.

Piața Parlamentului era aglomerată: autobuze cu etaj blocate, microbuze pentru turul orașului, taxiuri negre, camioane imense, hoarde de turiști uitîndu-se fascinați la Big Ben și la fațada de curînd renovată a bătrînei Westminster Abbey. Semaforul de pe strada Victoria funcționa normal, dar multe vehicule se adunaseră în Piața Parlamentului și claxonau, avansau puțin, apoi se opreau.

Domnul Connor era ministru tînăr la Ministerul Apărării și privea cariera sa ca pe ceva de importanță majoră. Avea pretenția ca secretara sa să fie prezentă cînd avea nevoie de ea, toată ziua, ba chiar și noaptea, dacă era cazul. Din cauza programului supraîncărcat și hao-

tic, Kira nu avea viață socială mai deloc. Fusese o minune că reușise să se întâlnească măcar și pentru scurt timp cu Bruce. Domnul Connor se pregătea să dicteze un teanc de scrisori când Kira se pregătea de plecare.

— Nu te deranjează dacă mai rămîi puțin, Kira? o întreba plimbîndu-se prin birou, fără să aștepte răspunsul ei.

Kirei nu-i plăcea munca prelungită. Aflîndu-se în inima Parlamentului și muncind într-o clădire istorică se trezea în fiecare dimineață cu un avînt neobișnuit și cu o emoție care se încheia odată cu trecerea prin porțile electronice unde introducea legitimația de intrare. Cupolele din New Palace Yard fuseseră martore la atît de multă istorie; Guy Fawkes fusese arestat, deținut, apoi spînzurat în acest loc.

Kira lucra multe ore peste program în condiții precare. Domnul Connor avea un birou mititel în vechile reședințe ministeriale, însă Kira lucra în zona aglomerată de la demisol, unde se aflau celelalte secretare. Pentru a avea cît de cît intimitate mobila și fișetele erau aranjate ca niște pereți despărțitori. De-a lungul unui perete, foarte sus, erau ferestrele, prin care nu se vedeau decît picioarele care circulau pe strada Star Court. Cîteodată un chip prietenos se apleca și le zîmbea.

Kira se uită la ceas. Era în întîrziere. Motoarele înfierbîntate scoteau mult fum înecăcios. Vîntul îi flutura fusta ca unei dansatoare și pentru o clipă își dori să-l fi cunoscut pe tatăl ei, cunoscutul dansator rus Aaronovitch. Era convinsă că lui nu i-ar fi plăcut să se vadă

cîțiva centimetri din picioarele fiicei sale.

– Stai acolo, fustă afurită, zise aranjîndu-și fusta. S-ar putea să cauzezi un conflict internațional.

Chiar în acel moment i se sparse punga cu fructe; merele și perele se rostogoliră pe tot trotuarul. De vină era o pară prea coaptă al cărei suc se scursese și umezise fundul pungii. Kira începu să alerge după fructe și nu-și dădu seama cît de aproape era de bordură și nu observă o motocicletă care se apropia în viteză. Era o *Honda* uriașă, de 750 cm³, care se strecura în slalom printre autovehiculele greoaie. O clipă Kira zări casca neagră, lucioasă a motociclistului, dar fusta i se prinse chiar în apărătoarea roții din față a motocicletei și se simți trasă cu viteză, cerul de deasupra capului începu să se rotească și deodată se trezi la pămînt. Simți o durere acută în picior, care se continua pînă în umăr. Auzi scîrțîit de frîne și strigătul motociclistului. Văzu stele verzi de durere, iar imaginile din raza vizuală deveniră din ce în ce mai tulburi.

Rămase inconștientă, apoi, cînd în sfîrșit se trezi, se văzu înconjurată de cabluri unsuroase și tuburi ale mașinăriei complicate, prăbușită la pămînt. Nu făcu nici o mișcare. O durea tot corpul.

– Domnișoară Reed? Kira... mă auzi? Strînge-mă de mînă dacă mă auzi!

Vocea era liniștitoare. Să strîngă de mînă pe cine? se gîndi Kira.

– Sînt doctorul Armstrong. Ai suferit un accident de

circulație, dar te vei face bine.

Kira încercă să surîdă, dar nici mușchii feței nu o ascultau. Căzu din nou în amorțeala aceea copleșitoare în care nu trebuia să facă nimic, decât să plutească.

După ce își reveni din nou simți că brațul îi era strâns de ceva, iar piciorul parcă avea o tonă greutate.

– Ce mi s-a întâmplat? reuși să articuleze. Nu-și recunosc glasul răgușit.

– Ți-ai fracturat clavicula, piciorul și ai suferit câteva contuzii. Totul se va vindeca în timp. A trebuit să-ți tundem puțin părul ca să-ți aplicăm un pansament steril, dar îți va crește la loc, nu te neliniști, zise doctorul Armstrong.

– Salvați-mă... duceți-mă la coafor, murmură Kira în șoaptă.

Asistenta tocmai se pregătea să-i facă o injecție.

– Domnișoară Reed, aveți rude? Am căutat în geanta dumneavoastră și am găsit legitimația de la Comune. Am încercat să vă găsim rudele.

Vocea doctorului se auzea de undeva din depărtare, pe măsură ce o cuprindea somnul după atîta durere. Kira se cufundă iar într-un întuneric moale, catifelat, unde predomina durerea. Își dorea să poată pleca; avea de lucru și trebuia să termine. Cum se va descurca domnul Connor fără ea?

– Am un bunic... reuși să murmure. În Barbados. Fitt's House... E un castel...

– Ce a spus, soră?

– Ceva despre un castel în Barbados, zise sora ne-

dumerită, de parcă Barbados era prima stație de la Clapham Common, prin Northern Line.

– Să o mai întrebăm o dată după ce-și revine, zise doctorul scoțându-și stetoscopul de la gît. Poate-l găsiți pe domnul pentru care lucrează; e membru al Parlamentului. Întrebați-l pe el, deși pare mai preocupat de a-și găsi o înlocuitoare decît de rănilile secretarei sale. Precis că fata e din categoria de femei pentru care cariera înseamnă totul, zise el mormăind. Fără familie sau rude, sau prieteni. Un apartament în Pimlico, probabil, ca să fie cît mai aproape de serviciu. Cine o să aibă grijă de ea cînd va ieși din spital?

– Nu eu și nici dumneavoastră, replică sora scurt, verificînd perfuzia.

Doctorul Armstrong își continuă discursul:

– Asta voiam să spun și eu. Vom avea grijă cum se cuvine de domnișoara Reed, o vom pune pe picioare, apoi îi vom da drumul în comunitate, unde va continua să trăiască așa cum știe ea.

– Ar putea să se ducă în Barbados, sugeră sora.

– Probabil a vrut să spună Barnstaple. De obicei bunicii sînt în vîrstă, ei nu pot să îngrijească de o victimă a unui accident, rămasă șchioapă.

– Dar piciorul ei nu se va reface niciodată?

– E greu de spus deocamdată. Nu știu. A fost o fractură urîță, cu rupere sub tensiune. A căzut într-un unghi dificil. Poate că mai târziu, cu operație, i l-am putea repune la loc. Fracturile sub tensiune dau niște dureri îngrozitoare.

Peste trei zile Kira fu mutată de la terapie intensivă într-o rezervă la ortopedie. Din partea domnului Connor sosise prin firma *Interflora* un buchet mare de flori proaspete. Kira se întrebă oare care din celelalte secretare, colegi ale ei, comandase buchetul în numele șefului ei. Probabil că deja își alesese o înlocuitoare temporară.

Majoritatea timpului Kirei i se administrau tranchilizante și din această cauză era mereu somnoroasă. Fractura de la umăr era dureroasă, iar coastele dislocate nu erau nici ele o distracție. La fiecare mișcare, respirație și tuse începea agonia, însă era tânără, iar sănătatea de care se bucura începuse să-i vindece deja corpul.

– Ți place munca dumitale? o întrebăse doctorul Armstrong.

– Foarte mult, zise ea. E foarte interesantă. Desigur, nu eu ți scriu discursurile domnului Connor. Insistă să și le compună singur. Dar, se gândi ea, de aceea erau îngrozitoare și de obicei publicul nu număra mai mult de șase, șapte persoane, asta în zilele bune. Camera parcă se golea dintr-o dată când Percival Connor se ridica în picioare.

Kira așteptase de la el totuși un mesaj de însănătoșire grabnică, iar acesta sosi mai repede decât se așteptase. Era dactilografiat perfect, pe hîrtie de calitate folosită de Camera Comunelor, de culoare crem, cu che-nar.

„Dragă Kira”, dictase el. „Înțeleg că nu-ți vei putea relua lucrul pînă la începutul vacanței de vară, astfel că

am fost nevoit să te înlocuiesc cu altcineva. E o tînără foarte conștiincioasă și presupun că va voi să rămînă. Prin urmare anexez aici plata pentru concediul tău de boală, plus o primă suplimentară pentru perioada de refacere. Te rog să iei legătura cu mine din nou, cînd vei fi complet restabilită și atunci vom căuta ceva și pentru tine. Îți doresc numai bine. Cu sinceritate, Percival Connor, MP"

Kira rămase mută. Era stilul lui. Întotdeauna o prețuisese, dar era clar că nu intenționa să o aștepte pînă la restabilirea totală, cînd putea din nou să fie robotul lui personal. Nu reprezentase nimic pentru el. Deja la biroul ei stătea alt robotel care-i dactilografia discursurile și fotocopia liste cu probleme domestice zilnice. Cu atît mai bine – poate că i se va găsi și ei o slujbă undeva –, dar din nou va trebui să-și cîștige aprecierea noului șef.

– Văd că suspini, domnișoară Reed. Totuși, pe zi ce trece, te înzdrăvenești. Mîncarea de spital îți face cumva rău? zise doctorul Armstrong, aplecîndu-se peste patul ei. Era fermecat de fragilitatea acestei tinere. Vedea în adîncul ochilor ei căprui-deschis multe secrete ascunse și ar fi dorit să le poată desluși.

Kira îi zîmbi. Doctorul fusese foarte bun și atent cu ea.

– Tocmai am fost pusă pe liber, îi zise ea. Șeful meu m-a înlocuit cu altcineva.

– Ar putea fi o binecuvîntare mascată, spuse doctorul Armstrong. Te-ai fi grăbit înapoi la birou, cînd de-

fapt ai nevoie de cîteva luni de recuperare. Cel puțin trei.

– Nici nu încape vorbă de așa ceva, zise Kira foindu-se nervoasă. Trebuie să trăiesc și am o carieră pe care mi-o construiesc. Se apropie alegerile... poate că învingătorul va ști să se bucure de experiența mea în Parlament.

– Las-o baltă. Ce spuneai de bunicul dumitale? Nu poți să te duci și să stai cu dînsul?

– Bunicul? zise Kira surprinsă și nedumerită. De unde știa doctorul de bunicul ei? Niciodată nu vorbise nimic despre el nimănui. Bătrînul rămăsese îngropat în trecut. Putea fi și mort.

– Parcă spuneai că ai un bunic care trăiește în Barbados.

Kira se sprijini pe pernele așezate una peste alta și se schimbă la față.

– Cred că vă înșelați, doctore.

– Ba nu. Asistenta mea te-a auzit cînd ai menționat clar ceva despre bunicul dumitale.

– Probabil că deliram.

Doctorul Armstrong nu insistă. Kira avea un motiv să refuze să vorbească. O mîngîie ușor pe piciorul sănătos și zise:

– Poate mîine încerci să te ridici. Să vedem cum te descurci cu cîrjele. Durează ceva timp pînă ce înveți să le folosești.

– Eu mă învăț cu orice, zise Kira cu tărie.

Ani de zile nici nu se gîndise la bunicul său, alun-

gîndu-l complet din viața ei. Nu-i fusese chiar greu, fiindcă el nu o contactase pe mama Kirei și nici pe ea. De ce dintr-o dată mintea ei îl scosese din umbră? Oare subconștientul ei ceruse din nou ajutor, așa cum se întîmplase cînd murise mama ei?

– Să mă duc la el? Niciodată! zise Kira revoltată.

Chipul lui rămăsese o enigmă pentru ea. Tatăl Tamarei. Kira nu-l cunoscuse, dar ținea minte supărarea mamei sale cînd primea nedesfăcută fiecare scrisoare pe care i-o trimisese.

Tamara rămăsese văduvă cu o fetiță mică de crescut într-o țară străină și cu vederea slăbită. Era normal să se întoarcă la tatăl ei pentru a găsi ajutor, însă acesta nu-și putea ierta fiica pentru că plecase din Barbados, unde își lăsase moștenirea.

Vederea Tamarei se înrăutățise, iar cu sănătatea stătea și mai rău. În cele din urmă muri într-o iarnă în urma unei gripe severe. Kira fusese dată în îngrijirea unor părinți adoptivi, iar în final internată la o mînaștere pentru copii neajutorați, fondată de Guvern.

În acești ani triști Kira se hotărîse că ei nu i se va întîmpla o asemenea nenorocire ca mamei sale. Avea de gînd să se întrețină singură, să-și facă o carieră. Chipul palid al mamei sale o bîntuia adesea. Tamara nu regretase că se îndrăgostise de Aaronovitch și spusese de nenumărate ori că scurta lor poveste de dragoste fusese o binecuvîntare.

Kira creșcu mare și dădea dovadă de o fire liniștită și

retrasă, dar de o ambiție și o independență remarcabile. De foarte mică a înțeles că totul depindea de propriile-i eforturi. Chiar și părul ei castaniu parcă era o flacără arzând, fluturînd în toate direcțiile cînd alerga, iar ochii emanau energie. Avea mersul ușor, parcă vîntul o purta pe aripile sale. Călugărițele o felicitau pe Kira pentru toate cursele cîștigate, însă nu apreciau picioarele ei care aveau forme prea ademenitoare privirilor.

Kira urmasese un curs de secretariat și se hotărîse ca el să fie pașaportul ei spre un post de director oriunde în lume. Avea de gînd să nu scrie după dictare o viață întreagă. Într-o zi alții îi vor asculta dispozițiile. Ayea de gînd să realizeze acest lucru.

– Tot nu mîncăți, domnișoară? o întrebă o infirmieră care venise să ia tava, dar văzuse că era neatinsă. Trebuie să vă întremați. Oasele rupte nu se dreg de la sine. Nu mă miră că v-a dat jos vîntul. Nu a mai rămas nimic din dumneavoastră.

– O motocicletă m-a răsturnat, zise Kira.

– Să vă aduc o cană de ceai cu biscuiți.

Kirei nu îi era foame. Nu era numai din cauza accidentului. De săptămîni nu mai mîncase o masă ca lumea. Putea suporta un picior rupt, șederea într-un spital, sau chiar lipsa de perspective. Problema era bunicul care o ignorase ani de zile. Din nou simți cum îi amorțește tot corpul și închise ochii. Mai suferea încă de pe urma loviturii sub centură primită de la Bruce. Accidentul nu mai conta. Era încă un eveniment în șirul de lovituri pe

care viața i le dăduse în ultimii ani. Scrisoarea directă a domnului Connor venise aproape ca o ușurare. Se simțea liberă, liberă de toate.

– Cîte puțin în fiecare zi, își zise ea coborînd ușor din pat. Ai grijă să nu ți-l rupi și pe celălalt.

Nu mai purta la gît colierul de susținere și se săturase de mirosul de antiseptic din spital, dorind să plece acasă în atmosfera binecunoscută. Cum nu mai avea slujbă, putea face ce voia. Putea merge oriunde; nimic pe lume nu o mai putea opri.

Privi pe fereastră și văzu că ploua mărunț. Era cea mai mohorîtă primăvară din ultimii ani. Dacă pleca din Londra nu pierdea mare lucru. Astfel nu va întîlni secretare gravide și nici nu va fi nevoită să se ascundă de bărbați care cumpără mobilă.

– Curînd va veni vremea să te duci acasă, o anunță doctorul Armstrong la următoarea vizită. Nu te putem ține aici o veșnicie, chiar dacă persoana dumatăle înfrumusețează rezerva. Ți-ai făcut vreun plan?

– Cred că mă apuc să învăț cîte ceva despre industria zahărului, răspunse brusc, surprinsă și ea. Oricum, ceva asemănător. Apoi voi pleca undeva unde e cald.

Doctorul Armstrong rămase uluit. Nu se aștepta să o audă vorbind astfel; dar se bucura că o vedea ieșind din letargia în care intrase.

– Sper că nu te vei apuca de ceva care să necesite efort? Trebuie să-ți păzești piciorul.

– Nu va fi un efort mai mare decît a telefona fostului

meu șef, care-mi este dator cu ceva. De curînd la Westminster a venit o delegație comercială care promova industria zahărului. Domnul Connor s-a dus cu ei la un prînz, apoi la o conferință urmată de o recepție la Terasă. Trebuie să-și amintească neapărat un nume care să-mi fie de folos.

Doctorul Armstrong începu să rîdă.

– Mă bucur că te văd mai veselă. Nu știu de ce s-au impacientat asistentele. De fapt, el intuia motivul. Piciorul mergea pe calea cea bună, dar despre inimă nu știa nimic. Cineva o făcuse să sufere mult și încă nu se inventase nici un ghips care să vindece asemenea răni.

Kira zbură cu clasa întâi spre Barbados. Luase zborul 747 cu *British Airways* spre Bridgetown. Biletul fusese o extravaganta din partea ei, dar pusese bani deoparte pentru nuntă și acum găsisese o modalitate utilă de a-i cheltui. Nu avea absolut nici o informație despre bunicul său, decît că numele lui era Benjamin Reed și că se ocupa cu cultivarea trestiei de zahăr pe insulă. Tamara își luase numele de fată după moartea soțului ei, Aaronovitch, fiindcă se săturase să-l tot spună pe litere celor care nu-l înțelegeau. Un alt nume, Fitt's House îi revenea în minte Kirei, deși nu știa de ce.

Intenționa să-l întâlnească pe bunicul ei, dar fără să-i spună cine este. Era important pentru ea să nu fie în țară cînd se va naște copilul lui Bruce.

Era o provocare... să sosească în Barbados ca o

necunoscută și să devină cineva prin forța personalității. Nu Kira Reed, fără slujbă, dezamăgită, șchioapă și refuzată. Exista un cuvînt pentru speranța ei. Era o manevră publicitară pe care o aprecia foarte mult.

Se făcuse întuneric și cerul era catifelat cînd avionul ateriză pe insula St. Lucia. Căpitanul aeronavei le recomandă pasagerilor să-și desfacă centurile de siguranță și să se îndrepte spre ieșirea din avion. Kira urmă șirul de pasageri și se simți deja ușurată. Zburase nouă ore și își simțea deja piciorul amorțit. Scutură ușor mîinile și începu să-și mai domolească durerea. Insula se vedea ca o umbră întunecată, iar în aer mirosea a praf vulcanic. Kira văzu șirul luminilor de pe pista de aterizare licărind în întuneric, iar în depărtare se profilau dealurile ascuțite, formînd siluete zvelte pe cerul catifelat.

Chiar în acele clipe avu senzația că o privește cineva și-l zări pe bărbatul înalt din holul aeroportului. Nu-l cunoștea. Nimeni nu o cunoștea în St. Lucia sau în Barbados. Încercă să nu se uite în direcția lui, dar el o atrăgea. Era un bărbat cum nu mai văzuse pînă atunci. Cu totul diferit, încrezător în sine și plăcut-arogant. Îi simțea puterea invizibilă infiltrîndu-i-se în pori, cuprinzînd-o cu totul, diminunînd spațiul care-i despărțea.

Hannah nu cînta, nu dansa și nici nu șoptea vorbe de dragoste. Părul ei era fin, galben ca porumbul copt, brațele erau delicate ca aripile unei păsări. Ea nu răsucea bărbații pe degetul mic și nici nu-i chema la piep-

tul ei ca să-i legene.

Totuși făcea promisiuni secrete și plăcute, iar mirosul ei discret era tulburător; secretele ei stăteau ascunse în profunzimile invizibile ale ochiului ei întunecat. Mulți bărbați intrau în panică și înnebuneau. Pentru majoritatea oamenilor ea nu avea chip, nici trup sau ochi, iar singura certitudine a apropierii de brațele ei era moartea.

Totuși, Hannah nu exista încă. Hannah... capricioasă, puternică, îngrozitoare... acesta era numele uraganului care lua naștere la câțeva mii de mile depărtare, pe aripile unui fluture care zbura încă sus, deasupra muntelui.

CAPITOLUL 2

Personalul din aeroportul St. Lucia se văzu dintr-o dată impresionat de numărul mare de pasageri care coborau din avion. O femeie în uniformă le împărțea bonuri de tranzit.

– Eu nu sînt în tranzit, îi zise Kira. Aș dori să mă întorc în avion, unde există aer condiționat, decît să stau aici.

– Așteptați, vă rog. Pasagerii nu au voie să plece nicăieri. Femeia părea disperată. Așteptați vă rog, în holul de tranzit.

– Atunci de ce ne-ați lăsat să coborîm din avion de la bun început?

Femeia era îndîrjită. Nu-i permitea Kirei să se urce în avion fără să aștepte mai întîi în holul de tranzit. Acesta

era supraaglomerat, iar aerul deja sufocant. Nu mai erau scaune libere, iar ventilatorul de-abia dacă reușea să miște puțin aerul.

Zona de așteptare era un amestec pestrîț de turiști bronzăți și localnici cu tot felul de sacoșe și valize. Copiii plîngeau, toată lumea transpira abundent. Hainele viu colorate, în stil caraibean și pălăriile de pai dădeau o notă de vacanță. Toți vorbeau tare, pe toate limbile posibile. Kira tocmai asculta un accent indian; un amestec straniu de galeză, engleză și franceză strangulat de propria lor intonație melodioasă.

Se întoarse ușor, sprijinindu-și piciorul rănit de bara porții. Simțea că, dacă nu se așează undeva, leșină de durere. Proasta ei dispoziție era accentuată și de privirea insistentă a bărbatului înalt. Auzi un alt pasager din zborul BA care cerea să urce din nou la bord, apoi se întoarse cu spatele la necunoscutul tulburător, rupînd contactul vizual, dar în minte i se întipărise silueta omului înalt, zvelt, cu pălărie elegantă trasă pe frunte. Din nou realizează că acesta se strecura printre pasageri către ea. Simțea cum pulsul i se accelerează fără motiv. Știa că nu dorește să-l privească în ochii aceia adînci și puternici, la fel cum nu dorea să ia contact cu un bărbat atît de viguros și de seducător. Ciudat interesul lui subit pentru ea; arăta rău, era obosită și prea enervată ca să mai poată fi politicoasă cu el. Poate că el căuta să fie politicos cu ea.

– Să vă aduc un scaun, doamnă? întrebă el și pe loc ridică mîna, făcu semn unui paznic de aeroport, apoi îi

zise acestuia: Te rog adu-i un scaun doamnei.

– Desigur, domnule Earl, dar nu pot să-mi părăsesc postul.

– Atunci pune pe altcineva să aducă un scaun. Acum și grăbește-te.

Avea o voce joasă, foarte autoritară, ușor nerăbdătoare. Ea nu-i vorbi. Se uită la el și remarcă picioarele lungi în pantaloni perfect croiți, dintr-o stofă fină, apoi pantofii lustruiți impecabil. Silueta lui sportivă și formele care se distingeau prin materialul fin al pantalonilor o făcură pe Kira să-și mute privirea în altă parte.

Acest străin îi stîrnise niște emoții intense; puterea lor aproape că erupea, tinzînd să se elibereze. Dorea să se depărteze de el, totuși ceva deosebit o făcu să rămînă în preajma lui. Poate scaunul care sosi imediat și pe care el i-l așeză invitînd- o să ia loc.

– Vă mulțumesc, murmură ea și se așeză, apoi își acoperi genunchii.

El se uita cu atenție la ea, examinîndu-i costumul șifonat și părul răvășit. Parcă buza superioară schița un zîmbet sardonice. Pe sub borul pălăriei Kira remarcă părul lui negru, aspru. Era bronzat și pielea lui avea o tentă naturală măslinie. Pe obraz avea o cicatrice proaspătă, iar Kira se întrebă cum o fi căpătat-o. Ochii lui o provocau pe Kira să-l întrebe de unde avea cicatricea. Ea nu voi să-i vorbească. Nu voia să-i spună nimic acestui bărbat tulburător.

– Va trebui să așteptăm să decoleze cursa *Caribbean Airways*, apoi vă vor îmbarca pentru zborul spre

Barbados, îi spuse el.

– Dar puteau să anunțe, observă Kira.

– Au multe probleme. St. Lucia nu e *Heathrow*, Londra, cu echipamente sofisticate și personal cu înaltă pregătire. Au fost copleșiți de numărul mare de pasageri care au început să se plimbe pe pistă. Spre siguranța dumneavoastră v-au rugat să rămâneți în această clădire, continuă el.

– Mai degrabă ne-au mînat, zise Kira pe un ton de protest. Nu intenționase să-l folosească.

– Curînd veți ajunge în Barbados. Din St. Lucia se fac doar douăzeci de minute. De-abia aveți timp să vă puneți centura de siguranță.

– Dar de ce am oprit aici de la bun început? Credeam că zborul e direct pînă la Bridgetown.

– Folosim avioanele ca pe autobuze, zise el zîmbind. Unii pasageri au coborît la St. Lucia și avionul va lua și alte persoane care vor să ajungă de aici în Barbados. Așa cum este și cazul meu, adăugă el. Am călătorit la St. Lucia cu afaceri și acum mă întorc acasă în viteză mare.

Kirei îi veni să rîdă și simți că supărarea se evaporă pe măsură ce conversația avansa.

Străinul o asigurase că avionul nu va decola fără ea. O privea în ochi de parcă ar fi dorit să afle mai multe.

– Ne-am cunoscut cumva? zise el brusc.

– Nu cred, răspunse Kira cu răceală în glas.

– Figura dumneavoastră mi se pare cunoscută.

– Imposibil. Nu am fost în Barbados în viața mea. E

prima mea vizită acolo.

Bărbatul avea peste un metru optzeci; cămașa deschisă la guler lăsa să se vadă un gât puternic, lucios de transpirație. Își scosese cravata și o pusese peste servietă.

Un bărbat în uniformă cafenie se îndreptă spre poartă și începu să adune cartelele de tranzit. Toți oamenii se îndreptară în valuri către poartă, iar Kira era cît pe ce să fie luată pe sus cu tot cu scaun. Simți o mînă puternică apucînd-o sănătos de cot, apoi bărbatul înalt o apăsă cu propriul lui trup, croindu-și drum prin mulțime, spre poartă. Pasagerii care se îmbarcau din St. Lucia dădură și ei buzna alergînd spre avion. Kira nu mai văzuse în viața ei ceva asemănător.

Bărbatul o conduse spre clasa întîii, pentru care exista o poartă separată, ocupîndu-se el de bilet și de locuri.

– Toată lumea e nerăbdătoare să găsească un loc, deși ele au fost rezervate. Aici sîntem ca într-un autobuz, din punctul de vedere al localnicilor. Nu vă neliniștiți, nu vor decola fără mine. Briza le mîngîie fețele răcorindu-i după aerul înăbușitor din clădirea înghesuită. Kira se simți ușurată pe măsură ce urca treptele avionului. Bărbatul înalt era chiar în spatele ei, apărînd-o de oricine ar fi încercat să o îmbrîncească. Ajunși în carlinga avionului, Kira se întoarse să-i mulțumească.

– Vă mulțumesc, spuse ea. Acum mă simt mai bine. Vă sînt recunoscătoare.

El își scoase pălăria și Kira îi putu vedea ochii albaștri, clari și adînci, umbriți de niște gene întoarse, care-i

dădeau un farmec aparte.

– Plăcerea a fost a mea, doamnă.

Kira avansă pînă la locul ei din porțiunea din spate, cînd auzi stewardesa salutîndu-l pe străinul brunet:

– Bună seara, domnule Earl. Ne bucurăm că zburăți din nou cu noi. Locul dumneavoastră obișnuit?

– Nu, mulțumesc. Să văd ce găsesc liber în spate.

Din nou era pe urmele ei. Kira începu să se teamă, deși pe jumătate spera să-l aibă ca tovarăș de drum, stînd lîngă ea. Se preocupă de centură, o ajustă, apoi își aranjă geanta și privi pe geam. Se purtase copilărește; inima îi bătea cu putere. Nu așa trebuia să se poarte după cîte i se întîmplaseră. Ce importanță avea dacă bărbatul se așeza lîngă ea sau nu?

– Bănuiesc că locul acesta e liber? o întrebă el oprindu-se în dreptul ei. Pot să vă țin companie?

– Vă rog, spuse Kira fără să-l privească direct.

El se instalează, apoi își întinse picioarele lungi. Kirei îi plăcea tot ce vedea la el... mîinile frumoase, închizînd cu dexteritate catarama centurii, lanțul de aur de la brîu, dunga de la pantaloni, mirosul discret pe care-l emana, o colonie scumpă, bărbătească și părul negru, tuns exact pînă la nivelul gulerului cămășii. Era bărbatul perfect, minunat și frumos pe deasupra, dar nu voia să aibă de-a face cu el.

– Întotdeauna călătoriți cu clasa întîi, chiar dacă zborul nu durează decît douăzeci de minute? îl întrebă Kira.

– Poate ați observat că am nevoie de mult spațiu, spuse el, apoi se atinse de ea pe cînd își puse portofelul

în buzunarul de la piept. Contactul fu precum un șoc electric pentru Kira. Făcu eforturi să rămână neclintită pe locul ei pînă ce senzația se evaporă. Dați-mi voie să mă prezint. Sînt Giles Earl. Sînt proprietarul firmei *Sugar Hill Plantation* din parohia St. John, zise el fără prea multă ceremonie.

Kira trase adînc aer în piept și zîmbi scurt.

– Numele meu este Kira...

– Aveți un nume frumos.

Kira nu mai asculta ce spunea Giles Earl. *Sugar Hill Plantation*. În servieta pe care o avea la picioare se afla o scrisoare de recomandare scrisă de Percival Connor către proprietarul firmei *Sugar Hill Plantation*.

Mai mult de atît, partenerul de afaceri al lui Benjamin Reed fusese Reuben Earl. Reed și Earl. Numele fuseseră cunoscute în industria zahărului pînă la cearta dintre cei doi. Prin anii '40 se asociaseră, unindu-și forțele din domeniile producției și rafinării. Adesea mama ei îi spunea cum puseseră la cale Benjamin și Reuben un viitor strălucit pentru Barbados, intenționînd să colaboreze pentru independența insulelor.

Ar fi fost cel mai simplu gest din lume să deschidă servieta, să scoată scrisoarea și să lase lucrurile să decurgă normal, dar nu putea. Mîinile îi înghețaseră în poală, deși în avion era o temperatură constantă, plăcută. Nu era momentul să spună că era nepoata lui Benjamin Reed.

Zborul de scurtă durată avu un efect magic pe care Kira nu reuși să-l deslușească. Nu vorbiră mult, dar se

bucurau în tăcere unul de compania celuilalt, schimbînd foarte puține impresii. Giles îi arătă în depărtare luminile din Bridgetown. Forma insulei era țesută cu mii de luminițe, iar Kira sesiză cu cîtă mîndrie îi vorbea Giles despre casa lui.

– E o insulă frumoasă, zise el. Poate că nu veți mai pleca niciodată de aici. Unde veți sta?

– La hotelul *Sandy Lane*, spuse ea fără să menționeze că era vorba doar de cîteva zile.

– Atunci sînt sigur că ne vom mai vedea. Insula e mică.

– Poate.

– Hotelul a fost construit pe locul unei foste plantații de trestie, într-un golfuleț, pe malul vestic al lui St. James, continuă Giles. E cel mai elegant și mai luxos hotel de pe insulă.

Îi mai povesti că *Sandy Lane* fusese visul și inspirația unui membru al Parlamentului, Ronald Tree, care cumpărase locul în 1957 și nu se dăduse în lături de la nici o cheltuială pentru achiziționarea celor mai bune materiale și folosirea forței de muncă de înaltă calificare; făcuse un hotel al paradisului, cunoscut pe plan mondial.

– Ronald Tree, zise Giles în continuare, a luat el însuși un hîrleț și a săpat în nisipul negru, relicvă de două sute de ani, timp în care s-a așezat cenușa de la rafinăria din apropiere. Din fericire, la numai cîteva metri dedesubt a dat de nisip auriu care acum se întinde pe cea mai frumoasă plajă și golf al insulei. Adică unde vei înota mîine, fără îndoială.

– Nu sînt aici doar pentru o vacanță, zise ea, însă chiar atunci el ieșea pe culoarul din mijloc, fiindcă avionul aterizase. Era un bărbat care se grăbea să ajungă înapoi pe plantația sa.

Kira va rămîne la *Sandy Lane Hotel* cîteva zile. Legătura cu Parlamentul britanic era un punct foarte solid pe care putea să-și clădească noua imagine.

După cum se și așteptase, Giles Earl se grăbi să o lase să se descurce de la aeroportul internațional *Grantley Adams*. Neavînd bagaje și cum la intrare îl aștepta o mașină, își luă rămas bun de la ea, își scoase politicos pălăria și ieși prin mulțime. Kira îl văzu făcînd cu mîna cîtorva tineri care-l așteptau de partea cealaltă a porților. Cîțiva hamali se certau pentru bagajele ei. Kira rămase surprinsă cînd văzu că învingătorul era o tînă ră robustă, în jur de douăzeci de ani, în blugi și un tricou șifonat. Luă repede valiza Kirei, o puse pe cărucior și continuă să-i ocărească pe colegii ei de breaslă:

– E clienta mea, insistă ea. Plecați, șmecherilor!

Kira o urmă afară din aeroport. Deși nu era foarte obosită, interesul îi fu imediat trezit, de cum puse piciorul pe pămîntul insulei. De jur împrejurul clădiri nu era prea mare lucru de văzut, fiindcă peisajul era plat, cîteva clădiri noi fuseseră ridicate în incinta aeroportului și șiruri de palmieri își întindeau siluetele spre cerul azuriu. Aerul aromat purta mirosuri deosebite de cele europene... trestie de zahăr, flori, tutun, mare... toate amestecate într-un potpourri specific insulei Barbados.

Kira îi dădu fetei-hamal un bacșiș generos și aceasta

o răsplăti cu un zîmbet radios:

– Noi, femeile trebuie să fim unite, zise aceasta.

– La hotelul *Sandy Lane*, te rog, îi ceru Kira taximetristului care conducea cu *Ford* vechi. Toate mașinile păreau că au nevoie de revizii tehnice și vopsit.

– Da, doamnă, spuse șoferul deschizînd larg portiera. *Sandy Lane* să fie!

Acestea au fost primele semne ale prieteniei și politetei înnăscute a locuitorilor insulei. Toți zîmbeau și erau foarte îndatoritori; de la vînzătorii tineri pînă la bătrînele vînzînd fructe, toți aveau același comportament prietenos. Atitudinea lor era întru totul pe placul ei, mai ales după indiferența și impolitețea întîlnite adesea în Anglia.

Taxiul o duse pe șoseaua șerpuită a insulei, printr-un peisaj de vis: pajiști verzi se întindeau la nesfîrșit, ici-colo divizate în parcele; cîmpuri de trestie de zahăr, unduitoare, sub bătaia vîntului cald. Siluetele lor înalte se plecau la pămînt, apoi se ridicau elastic într-o melodie a foșnetului frunzelor acompaniate de freamătul mării pînă la care se întindeau.

Căsuțe din lemn erau aliniate în șiruri elegante, printre care drumurile pietruite se strecurau cu măiestrie; aveau un aer obosit, însă la ferestre erau perdele curate și obligatoriu flori în ghivece. Localnici stăteau pe treptele caselor și juca cărți, domino, sau ascultau muzică la radio, beau rom sau pur și simplu dormeau la umbră. Ca să întrerupă o partidă de cricket pe stradă șoferul claxonă de cîteva ori, iar tinerii jucători se dădură într-o parte zîmbind.

Kira nu văzuse niciodată atâtea chipuri de africani amestecați cu europeni laolaltă. Insula avea populație predominant de culoare, deși englezii o colonizaseră și se ocupaseră de terenuri încă din 1627. Tot englezii descoperiseră că pe solul negru, gras, creșteau bine tutun și trestie de zahăr, astfel încât insula devenise una dintre cele mai bogate din întreg imperiul.

Alizeul îi mîngîia Kirei fața aducîndu-i mirosul oceanelor. Era proaspăt ca și briza dimineții, iar răcoarea sa făcea să dispară zăpușeala de peste zi. Deja Kira se simțea mai liniștită și mai relaxată în noua atmosferă care domnea pe insulă. Dacă și-ar găsi puțin timp pentru a putea petrece vacanța aici, știa cu siguranță că sănătatea i se va îmbunătăți. Trebuia să dea ochii cu bunicul său și să răzbune nedreptatea pe care o suferise mama ei. De fapt, nu știa prea bine ce are de făcut. Poate va afla mîine.

Merseră mai departe, spre țărm, de-a lungul căruia se înșiriau casele pescarilor. O lumină puternică se văzu dintr-o dată; era un vehicul care venea din direcție opusă, iar farurile sale aprinse trimiteau raze printre palmierii din ce în ce mai deși de pe marginea drumului.

– Aici avem și pirați, știți? îi zise șoferul vesel. Aveți grijă la vapoare, doamnă. Nave cu pînze negre, nu se poate să le confundați.

– Pirați adevărați?

– Sigur. Pirateria e în floare la noi. Nu e doar o atracție turistică, ci piraterie în toată regula.

Sosirea la *Sandy Lane* a fost cu totul altceva. Clădi-

rea în stil spaniol era înconjurată pe peluze tunse și urmărea forma golfului, întinzându-se de-a lungul său. De acum ajunse pe aleea de la intrare, Kira știa că făcuse o alegere perfectă pentru câteva zile pe insulă. Trebuia să-și acorde ei însăși puțin lux.

— Vă doresc o ședere plăcută, îi ură șoferul scoțându-i bagajul din portbagaj. Kira fu impresionată că imediat portarii hotelului veniră să preia oaspetele cu toate posesiunile lui. Nu mai fusese obișnuită cu atîta atenție în jurul ei. Era un sentiment înălțător.

Plăti cursa și-i dădu șoferului bacșiș, mulțumindu-i pentru amabilitate. El îi dădu cartea sa de vizită spunîndu-i că avea și o afacere particulară: *Serviciile Păsării din Zoni*, așa se numea firma sa.

Holul de la recepție era spațios și răcoros, interiorul din piatră și marmură, iar cît vedeai cu ochii de jur împrejur numai plate exotice.

Camera ei se afla în aripa nouă. Era o încăpere elegantă, în culori pastelate, puțin mai scumpă decît camerele și apartamentele din aripa veche. Trebui să-și amintească totuși că nu cîștigase la loterie, așa că putea să o ia mai încet. Se duse pe balcon să vadă de sus Marea Caraibelor. Apa era de un albastru fără pereche, atît de limpede, încît se vedea adînc prin ea. Se aplecă puțin peste balustradă și lăsă vîntul să-i răsfire părul. Nu mai avea nevoie de coafeză aici. Putea să-l lase liber, natural. Trase aer în piept și aromele îmbătătoare ale florilor aproape că o amețiră.

Fusese o zi ciudată. Plecase din Londra într-o zi

rece, umedă, în zori; îl cunoscuse pe Giles Earl pe insula St. Lucia, iar acum se instalase într-un hotel din St. James, așteptînd să fie vindecată de pacea și liniștea locurilor. Era o lume cu totul diferită și îndepărtată de aerele de superioritate din Piața Parlamentului, ale lui Percival Connor, și de motocicletă *Honda*.

Chelnerul îi aduse cina în cameră pe un cărucior acoperit cu o față de masă albă, impecabilă, cu tacîmuri de argint. I se adusesese pui rece, somn, salată, niște fructe și brînză. Nu-i era chiar foame, dar după un duș odihnitor Kira se așeză pe șezlongul de pe balcon și savură mîncarea delicioasă și sucul de fructe. Era aici. Nici nu-i venea să creadă.

Mai trecu ceva timp și adormi. Se gîndea la bărbatul înalt cu pălărie elegantă. Era caraghios să creadă că din scurta lor întîlnire avea să se nască altceva, mai ales că trecutul celor două nume – Reed și Earl – era destul de tulbure. Acum trebuia să se concentreze asupra abordării comunității cultivatorilor de trestie, în mijlocul cărora avea de gînd să-și facă apariția cu niște cercetări în domeniu; mai avea și confruntarea cu bunicul său, lucru care-i captă atenția. Avea de gînd să-l lase pe frumosul străin undeva într-un colțișor ascuns al sufletului. Încă mai suferea destul, încît să riște o cunoștință cu un alt bărbat.

Totuși, o cercetare care să se materializeze într-un studiu era destul de îndepărtată ca perspectivă, își zise pentru moment. Aprinse lampa, căută niște foi de hîrtie și începu să-și aștearnă ideile, căutînd să vină cu ceva

constructiv. Din păcate în fața ochilor avea chipul lui Giles Earl și în urechi îi răsună glasul lui. Era tulburător. Nu se putea concentra deloc. La un moment dat ceva se lovi de fereastră, iar Kira tresări speriată. Stinse lampa și se băgă în pat. Hotelul era deosebit de frumos, însă insula era încă stranie pentru ea, cu animale și insecte necunoscute.

Se trezi devreme, dezorientată din pricina diferenței de fus orar. Dormise foarte puțin, fiindu-se toată noaptea în pat, ascultînd păsările de noapte. Apucă în grabă un tricou larg, își puse pe ea costumul de baie dintr-o bucată și coborî prin grădină, spre plajă. De jur împrejurul hotelului erau copaci de toate felurile: palmeri regali, mahon, arborele-de-pîine, avocado și smochini. Legenda spune că straniul copac care produce smochine este cel care a dat numele insulei. Primii navigatori portughezi denumiseră copacii „los Barbudos”, adică bărboșii.

Nisipul alb era destul de rece sub tălpi, însă deosebit de fin și dens. Grădinile se continuau spre plajă cu flori cățărătoare și tufe aromate. Cîteva bărci proaspăt vopsite se legănau pe valurile calme, iar apa era de un albastru strălucitor, invitînd la scăldat. Era perfectă; nu existau dubii asupra denumirii locului, ca fiind un paradis al vacanțelor. Kira se întinse leneșă. Totul era al ei. Își scoase tricoul și intră încet în apă, lăsînd valurile să i se spargă de picioare. Cicatricea rămasă în urma operației pe coapsă i se vedea clar; era ca un fir roșu, amenințător. Se cufundă într-un val mai înalt și înotă pînă la una dintre bărci. Se susținu cu ajutorul unei frînghii, în-

torcîndu-se să admire coasta. În ambele direcții se vedeau malurile acoperite de nisipul auriu, iar flori și copaci bordau plajele. Printre copaci se zăreau pe alocuri stîncile ridicate parcă din spuma valurilor, pe care erau construite case vopsite în alb sau roz-coral, în zona numită proprietățile *Sandy Lane*. Aici se bucurau de intimitate stelele de cinema și milionarii care-și căutau un colțișor liniștit.

Apa era de o transparență uimitoare, iar Kira se uită în jos și văzu fundul nisipos. Niște peștișori albi cu desene frumoase își schimbă direcția de înot cînd îi simțiră prezența.

Oare cum putuse mama ei să părăsească acest rai pe pămînt? Kira își aminti de viața lor rece și posomorîtă din norul Londrei, unde se mutau din apartament în apartament pe măsură ce creșteau chiriile. Mîndria Tamariei fusese de neclintit, la fel ca aceea a bunicului său.

Kira se afla aici acum și știa cu convingere că făcuse exact ceea ce trebuia. Binecuvîntat să fie bunul doctor Armstrong fiindcă o convinsese. Va trebui să-i trimită o carte poștală. „Aș dori să puteți vedea aceste minunate locuri...” Kira se gîndi că îi trebuie o mască specială dacă voia să vadă mai bine peștișorii exotici care se plimbau printre corali. Plus că venise cu o cămașă de noapte care era prea groasă pentru a fi confortabilă; avea nevoie de una subțire, din bumbac. Hotărît lucru, trebuia să meargă la cumpărături în Bridgetown.

Se întrebă dacă putea comanda undeva cărți de vizită. Kira Reed, consultant științific... suna destul de vag.

Își va inventa cîteva numere de telefon, un număr de fax, E-mail etc. Totuși se gîndi că nimeni nu avea de gînd să-i telefoneze la „biroul din Londra“ cînd era prezentă acolo, pe insulă. Cei de la recepție trebuie să cunoască vreo tipografie.

Soarele începuse să încălzească plaja, iar Kira ieși din apă plimbîndu-se puțin ca să se zvînte. Își simțea pielea moale, răcorită. Dimineața era calmă, atît de diferită de agitația din Londra și de aeroportul aglomerat. Se simțea foarte singură, totuși nu era deloc singură.

Viața era pasionantă. Pescarii își aduceau prada. Un bărbat mătura plaja din fața bărulețului său construit din lemn. Dădu din cap și o salută:

– Bună dimineața, domnișoară. Vreți o cafea? Sau o Cola?

– Bună dimineața, îi răspunse Kira zîbind. Mai tîrziu, mulțumesc.

Kira se uită surprinsă de amestecul de construcții tipice plajelor. Chiar lîngă un alt hotel de lux se afla un șir de case din lemn, împrejurul cărora copiii alergau și se jucau neobosiți. Existau și căsuțe particulare bine întreținute, printre locuințe părăsite, ruinate. Locul nu părea a fi deloc sistematizat.

Marea nu era curată peste tot. Părți ale plajei erau aglomerate cu stînci colțuroase, iar un canal se vedea îndreptîndu-se spre apă.

Kira urcă pe o limbă stîncoasă și auzi clipocit de apă în apropiere. Nu știa ce se întîmplă.

– Hai, copile, așa, copile. Bun copil. Bun copil.

Un bărbat trăgea o capră în mare. Ținea în mână o perie și freca biata capră la fund. Animalul se zbătea din răsuputeri să scape de operațiunea neplăcută, ȝopăind și trăgându-se din funie. La un moment dat omul apucă sănătos capra de un picior și o cufundă în apă. Capra protestă furioasă, dar proprietarul cu păr alb era hotărît să o spele cum se cuvine.

– Termină, copile. Uite cum m-ai udat leoarcă. Nu te mai opune. Ești aproape gata.

Kira rîse la acest spectacol și își făcu o observație în minte să nu mai înoate niciodată pînă la Golful Caprei cum avea să-l denumească de acum încolo.

– Ai o frumusețe care refuză să se spele, îi strigă ea omului.

– Așa se întîmplă de fiecare dată. Parcă știe ce-o așteaptă. Încăpățînată ca o capră.

Cînd se întoarse cu spatele, observă că nu mai era singură pe plajă și începu să alerge ușor pînă ajunse din nou la mare. Siluete se vedeau în depărtare, pe malul apei. Un grup de tineri făceau jogging, cu piepturile strălucind în razele răsăritului și cu prosoapele spînzurînd peste umăr. Purtau slipuri moderne și erau foarte sexy; întreg tabloul era foarte occidental. Unul dintre ei se întoarse brusc și veni să alerge mai încet, alături de Kira. Ea nu-l observă și speră să nu o inoportuneze prea mult, așa că nu-i dădu atenție.

– Bună dimineața. Te-ai trezit devreme, Kira. A fost prea cald noaptea, nu-i așa? Îți trebuie ceva timp ca să te obișnuiești.

Dintr-o dată Kira simți că i se înmoaie genunchii cînd îi recunoscuse vocea. Nu se așteptase să-l revadă atît de curînd. Cum era bronzat și alergînd alături de ceilalți, ai fi zis că e localnic. Picături de transpirație i se scurgeau în suvițe subțiri spre mijlocul subțire.

– Domnule Earl, ce surpriză. Da... e foarte cald, zise Kira simțînd cum roșește, apoi își desprinse ochii de pe corpul lui. Nici un bărbat pînă la el nu-i trezise vreodată senzații atît de tulburătoare. Pînă acum nu se gîndise vreodată la trupul lui Bruce, sau că ar dori să-l atingă... nu-i visase decît chipul frumos și farmecul, datorită că-rora se îndrăgostise de el.

– Te rog, spune-mi Giles. O privea cu atenție, la fel cum făcuse și la aeroport. Ea se gîndi că ar fi fost mai bine dacă costumul dintr-o bucată ar fi fost mai puțin decoltat pe linia coapselor și dacă i-ar fi acoperit mai mult spatele. La magazin i se păruse destul de modest, dar acum realizează că descoperea prea mult, după gustul ei. Avea pielea albă și cicatricea de pe pulpă i se vedea urît. Se simți umilită și furioasă în același timp, iar privirea lui insistentă o deranja.

– Nu te uita la piciorul meu, zise ea gîfîind. Nu sînt o arătare de bîlci.

– Deocamdată nu am ajuns atît de jos, zise Giles. Pentru moment mă concentrez asupra feței. Știi că aș sta o săptămîină întreagă să mă uit doar în ochii tăi.

Kira tresări cînd îi auzi remarca îndrăzneată și alergă mai repede. El o prinse de braț și o întoarse cu fața spre el. Privirea lui de azur era electrizantă, nicidecum nu-i

putea liniști nervozitatea.

– Ochii tăi sînt de un verde cum nu am mai văzut vreodată, continuă el. Te deranjează dacă-ți spun asta?

– Sînt căprui, îl corectă ea. Am ochi căprui.

– Te asigur că în dimineața aceasta sînt verzi cu sclipiri gălbui, luminoși și limpezi. Ai niște gene atît de lungi și de delicate. Sora mea, Lace, ar fi invidioasă pe tine dacă le-ar vedea. E nevoită să-și lipească gene false și știu că îți mai pune tot felul de chestii artificiale, mai mult de moff decît de nevoie.

– Foarte bine face. Norocul femeilor că nu trebuie să ceară permisiunea pentru a purta gene false sau alte chestii artificiale, cum le numești tu. Sau în Barbados situația e alta? Aici tot bărbații conduc?

Giles începu să rîdă cu poftă și atunci i se văzură dinții perfect aranjați în două șiraguri albe, perlate, contrastante cu pielea bronzată; efectul era fermecător. Kira încercă să scape de el, dar nu reuși. Un cîrcel îi imobiliză piciorul și începu să șchiopăteze. Se strîmbă de durere.

– A naibii motocicletă, mormăi ea.

– Kira, ce s-a întîmplat? Te doare piciorul? Ce ai pățit? Ai un cîrcel?

– Afurisit picior. Cît mă enervează, murmură strîngînd din dinți.

Giles îngenunche pe nisip și începu să-i maseze piciorul chiar pe locul unde mușchiul se contractase dureros. Avea degete pricepute și știa exact cum să facă să dispară durerea.

– Oh... e mai bine acum. Mulțumesc, zise ea oftînd, apoi îndoii piciorul cu ușurință, îl puse în pămînt și încercă să se sprijine pe el. Se pare că știi ce să faci.

– Am și eu niște cai, zise rîzînd.

Kira își trase repede peste cap tricoul lăsat pe plajă și se îndreptă spre hotel. Giles se scutură de nisip și-i propuse:

– Vrei să iei micul dejun cu mine? Mergem la restaurantul hotelului, în grădină. Nu trebuie să ne îmbrăcăm. Sînt obișnuiți cu oameni în costume de baie.

– Regret, dar am cîteva probleme de rezolvat.

– Presupun că trebuie să mănînci.

„Dar nu cu tine, ar fi dorit Kira să-i dea replica. Nici cu tine, nici cu alt bărbat. De la o vreme îmi place să iau micul dejun singură.” Soarele ajunsese sus pe cer și Kirei i se făcu dintr-o dată foame.

– Am niște drumuri de făcut în Bridgetown.

– Dar le faci mai tîrziu. Acum ești în Barbados. Nu te grăbi. Aici nu se grăbește nimeni, decît dacă vine uraganul. Atunci crede-mă, te grăbești inevitabil.

– Mulțumesc pentru informație, dar cum poți ști cînd se apropie uraganul?

– Simți mirosul în aer. E inconfundabil și seamănă cu acela de fructe putrezite sau de alcool care fermentează. Miroase a praf vechi de un secol, zise Giles începînd să facă haz de cineva care nu avea nici cea mai vagă idee despre mirosul unui uragan. Dar el îl cunoștea foarte bine.

Dintr-o dată Kira avu sentimentul nesiguranței. Ura-

ganele erau o lume necunoscută pentru ea. Totul aici era necunoscut. Bărbatul acesta se născuse pe insulă, într-o cultură atât de diferită de a ei. Avea bani, o situație. Evident că ei doi nu aveau nici un punct comun.

– Pentru mine munca e pe primul loc, zise ea dintr-o dată. Deja am irosit prea mult timp. La revedere.

– Sînt de acord cu modul tău de lucru, dar mai trebuie să te și hrănești, ca orice mașină. În plus, cred că aş putea să-ți fiu de folos, adăugă el.

– Mă îndoiesc, zise Kira dorindu-se ironică. Știa că plecarea într-un picior, topăind, nu ar avea nimic demn în ea.

– Atunci mîncăm împreună. S-a stabilit, hotărî el și o luă de braț întorcînd-o în direcția unde se afla hotelul. Kira nu mai putu spune nimic, așa că se supuse.

CAPITOLUL 3

Giles o conduse în grădina hotelului *Sandy Lane*, dincolo de care se deschidea terasa restaurantului, o altă grădină în toată regula. Se opri puțin ca să se spele de nisip la un robinet lateral. Kira nu-și putu desprinde ochii de la pielea lui bronzată, acum strălucind sub șuvoiul de apă. Îi mai admiră o dată picioarele perfecte.

– Ce treburî spuneai că ai? Și ce post ocupi în această companie?

Kira se gîndi repede; nu mai știa ce-i spusese despre ea în avion.

– Sînt consultant, răspunse ea. Acum va trebui să decidă și ce fel de consultant. Mă ocup de cercetarea industrială pentru industria zahărului. Se pricepea la cercetări, mai ales la cele politice, de care se ocupase din

plin în anii cîț lucrase pentru domnul Connor.

– Atunci ar trebui să știi că prima regulă pentru orice director este să-și mențină sănătatea. Mi se pare că nu prea ești în formă, dar nu te întreb nimic despre picior deocamdată. Ai avut un zbor lung și obositor, așa că ar trebui să-ți acorzi cel puțin o zi ca să te dezmorțești. Își întări spusele cu un gest simplu, trecîndu-și mîna prin păr, dar o făcu cu multă eleganță și stil.

Kira se simți oribil. Știa că nu e în formă, dar numai remarca ar fi făcut pe oricare femeie să se simtă și mai rău. Încercă să tragă de tricou ca să acopere cicatricea. Nu-i plăcea să fie disecată și analizată ca un specimen rar.

– Puteți servi micul dejun? întrebă el un chelner, apoi alese o masă cu vedere la ocean.

– Da, desigur, domnule Earl. Bună dimineața, domnișoară Reed. Doriți să comandați ceva sau vă aduc meniul zilei? o întrebă același chelner care-i adusese cina cu o seară înainte.

Kira simți cum se trezește dintr-un vis în care bărbatul acesta puternic și înalt o intimidase permanent. Căldura soarelui de dimineață și mirosul florii de olean-dru o liniștea adormind-o puțin. Razele soarelui pătrun-deau printre plante pînă la masa lor, iar argintăria strălucea orbitor. Pe mijlocul mesei se răsfățau cîteva flori aran-jate într-un bol. Se auzea marea și valurile ei străluceau sub soare. Grădinarii făceau ultimele retușuri la tufele de flori și culegeau frunzele moarte din iarbă. Rîndunele vesele plonjau pe deasupra meselor și ciuguleau firimi-

turi de pâine sau zahăr din farfurioare. Kira se simțea mai bine.

– Toată lumea te cunoaște?

– Sigur că da. Insula e mică și am trăit aici de-o viață. Tatăl meu, Reuben Earl a moștenit *Sugar Hill Plantation* de la tatăl său, iar acesta de la părintele lui. Familia noastră s-a ocupat cu trestia de zahăr înainte ca Benjamin și Reuben să devină parteneri și să pornească firma *Reed and Earl*. Se opri o clipă și o privi fix. „Domnișoară Reed”? Așa ți-a spus chelnerul?

Kira realizează ce-i trece prin cap lui Giles.

– În cartea de telefon este o pagină întreagă cu numele Reed, zise ea. Căutase cu o seară înainte adresa lui Benjamin. Nu fusese deloc surprinsă când văzuse că locuiește la Fitt's House. Iar la Londra sînt vreo șase pagini dedicate numelui Reed. Nu e un nume rar.

Micul dejun sosi pe un cărucior, iar chelnerul îl lăasă lîngă masa lor. Era ca un aranjament dintr-o revistă de specialitate. Ceaiul și cafeaua în ceainice argintate, fructe de toate soiurile, unele feliate și aranjate pe farfurie, altele întregi într-un coșuleț, pâinea și chifelele, brînză, un platou cu carne rece, miere, gem, marmeladă, cereale și iaurt, sucuri de fructe, toate aranjate cu gust pe farfurioare, în castronașe și pahare diferite. Alegerea era dificilă pentru ea. Chelnerul îi turnă Kirei ceai și o servi cu felii de paw-paw, mango și ananas, iar Giles ceru puțină cafea.

– Dumneavoastră sau doamna doriți cumva ouă ochiuri, omletă sau fierte...?

– Kira?

– Nu, mulțumesc. Totul e atît de frumos. Parcă acum a început să-mi fie foame.

Giles comandă omletă și își turnă un pahar cu suc de mure.

– Ce păcat că nu te ocupi cu decorațiuni interioare. Sugar Hill a fost neglijat de atîția ani, de cînd a murit tata, iar mama s-a îmbolnăvit. Pe Lace nu o interesează nimic, în afară de petreceri și dans.

– Pe aici se dau multe petreceri și se dansează?

– Tot timpul. Giles se opri brusc, gîndindu-se că ea nu putea dansa. Dar multe altele se petrec pe insulă. Cricket, pescuit, navigație... se merge la biserică. În prezent mersul la biserică este una din ocupațiile principale ale bunilor barbadosieni. Sînt mai multe biserici decît magazine.

– Și cu ce se ocupă locuitorii insulei? Întrebă ea zîmbind.

– Se luptă, beau, din cînd în cînd fac pe pirații.

– Există pirați adevărați? Întrebă ea amintindu-și de avertismentul șoferului de taxi. Au goelete piraterești?

– Oh, da, e o meserie respectabilă. Se ocupă de contrabandă și mai jefuiesc cîte un vapor, două. Dacă vrei să-ți prezint pe cîțiva, cu cea mai mare plăcere.

Kira începu să rîdă. Parcă nu era adevărat, micul dejun sub soarele arzător cu un bărbat frumos, discutînd despre pirați. Se temea să nu se trezească brusc și să deschidă ochii în apartamentul ei strîmt din Pimlico, apoi avea să meargă în bucătărie, să pună ceainicul pe foc și

să-și strângă capotul pe lîngă corp ca să-i fie mai cald.

– Așa îmi place mai mult, zise Giles. Te-am văzut rîzînd cu adevărat și află că-ți stă foarte bine.

Giles observase că prietenei sale nu-i prea plăceau comentariile referitoare la persoana ei, așa că nu-i spusese nimic de gropița care-i apărea în obraz cînd rîdea, dîndu-i atîta farmec. Sosi chelnerul cu ouăle-omletă, iar Giles își desprinsese privirea de pe buzele Kirei.

– Vrei puțin? Ți-oferi el farfuria pe deasupra mesei.

Kira luă o furculiță și gustă. Era bună, ușoară și pufoasă, pregătită chiar atunci și prăjită exact atît cît trebuie, nici un minut mai mult.

– Acesta este un dar. Mă refer la pregătitul omletei.

– Lace face un munte de cauciuc galben, comentă el rîzînd.

– Dar nu aveți bucătar? Kira nu spusese mai multe, ca să nu dea impresia că se amestecă. Vreau să spun că Sugar Hill sună a casă mare.

– Da, avem cîțiva oameni în casă. O menajeră-bucătăreasă, o fată în casă, un grădinar, însă Lace vine acasă dimineața atît de tîrziu, încît trebuie să-și pregătească singură micul dejun. Eu insist asupra acestui lucru. Dolores are și așa destulă treabă cu mama.

Necazuri, se gîndi Kira. Sora lui părea o asemenea problemă. Ar fi interesant de cunoscut. Dar asta ar însemna să se mai vadă cu Giles, deși nu era programat în agendă. După ce se va termina această masă grozavă, ea se va îngriji ca drumurile lor să nu se mai întîlnească vreodată. Scrisoarea de recomandare de la

domnul Connor putea să rămână în servietă. Kira se uită la cei care veneau la masă. Femeile purtau rochii de plajă și pălării asortate, iar în jurul gîtului aveau eșarfe și alte accesorii de sezon. Ea nu avea nimic la fel de elegant.

– Nu ar trebui să porți cămașă? îl întrebă puțin stînjită. Toți bărbații poartă cămașă.

– Cumva pieptul meu te deranjează? Dacă vrei, pot împrumuta o cămașă de la chelner. Sînt sigur că se va găsi unul amabil.

– Nu... nu... nu am vrut să spun asta. Mă gîndeam doar că amîndoi arătăm cam prea dezbrăcați. Toți ceilalți sînt atît de dichisiți.

– Aici te îmbraci cu ce-ți place. Contează ce e pe dinăuntru. Cumpără-ți de la fetele de pe plajă un sarong și-ți ajunge.

– Un sarong?

– Un veșmînt foarte util. Poți să te înfășori cu el, să stai pe el, chiar să te ștergi cu el după ce ieși din apă. O să-ți arate ele cum se prinde ca să nu cadă de pe tine.

– Aoleu!

– Nu te alarma. Un sarong înnodat este mai sigur și impenetrabil, ascultă ce-ți spun eu. Am încercat de nemărate ori să le scot de pe frumoasele lor purtătoare, însă nu am reușit.

Kira roși. Omul acesta era culmea. Simți cum sîngele îi inundă obraji. Nu mai știa unde să se uite, așa că își dădu bretonul de pe frunte. Nu știa cum să se poarte față de acest bărbat. Anii pe care-i petrecuse în clădirea

prăfuită a Parlamentului, printre oficialitățile severe, în formalismul tipic britanic, apoi curtea galantă pe care i-o făcuse Bruce nu o pregătiseră prea bine avalanșei de sentimente pe care le încerca în fața acestui bărbat.

– Scuză-mă dacă-ți par puțin prea sfioasă. De vină este viața din Londra, zise ea ca să se scuze. Am avut o viață destul de agitată în ultima vreme.

De fapt fusese o zi agitată aceea cînd trebuise să elibereze biroul. Nu că ar fi avut multe lucruri personale de luat. Înlocuitoarea ei, o blondă fermecătoare cu temperament, îi îngrămădise pur și simplu lucrurile în cutii de carton pe care le pusese într-un fișet.

– Scuză-mă, dar ceainicul electric este tot al meu, îi spusese Kira supărată, scoțîndu-l din priză. Va trebui să-ți cumperi unul.

– Nici o problemă, îi răspunsese blonda cu tupeu. O să-l trec în contul domnului Connor la cheltuieli de birou.

– Va trebui să o lași mai încet, îi zise Giles înterupîndu-i șirul gîndurilor. Cîteva săptămîni la *Sandy Lane* și nu te va mai recunoaște nimeni.

Kira nu spuse că nu-și putea permite să stea la hotel mai mult de cîteva zile. Cît se plimbase de dimineață îi venise o idee. Chiar pe coastă erau o mulțime de apartamente mai mici, cu grădini care coborau pînă pe plajă. Un apartament cu un dormitor era o idee bună. Se gîndea că îi va face plăcere să meargă la cumpărături în orașel, să mănînce felii de paw-paw pe terasa ei, să bea ceva răcoritor și să citească liniștită o carte bună.

– Deci ai o plantație de trestie și o rafinărie de zahăr,

zise ea, schimbînd subiectul. E foarte impresionant. Plus o casă veche care are nevoie de renovare.

– Plantația a aparținut familiei Earl de mai multe generații. E într-o regiune frumoasă de pe insulă, cu multe dealuri și cîmpuri întinse. Arată foarte britanic. Nu e departe de coasta estică, unde sînt multe stînci, iar valurile Atlanticului sînt cu totul diferite de acelea din vest. Trebuie să mergi să vezi singură. Dar îți recomand să nu înoți în mare, fiindcă nu e sigur. Apa e prea plină de curenți și fundul e stîncos.

– Se poate ajunge cu autobuzul acolo?

– Nu te sfătuiesc să mergi cu autobuzul pe un asemenea drum. Mai bine închiriezi un vehicul ca lumea. Dă-mi voie să-ți împrumut eu unul pe care nu-l folosesc. E bun pentru călătorii pe aici.

Kira nu-i acceptă oferta.

– Spuneai că îți rafinezi singur zahărul? insistă ea.

– Avem o fabrică dincolo de aeroport, dar nu ar lucra la capacitatea maximă, dacă am rafina numai recolta noastră, așa că prelucrăm trestie și de la cultivatorii mai mici. Trestia este adusă cu camioanele, deși drumul de acces e prost. Nu sînt bani pentru repararea lui. E o problemă pentru agricultori să-și transporte recolta pînă acolo.

– Nu sînt bani pentru drum? întrebă ea, Giles nu părea omul cu probleme financiare.

– Partenerul tatei, Benjamin Reed, a preluat mult din capitalul firmei pentru a-și construi o casă, Fitt's House, un castel roz cu turnuri și creneluri, cu totul nepotrivit în

mediul natural al insulei. A făcut asta ca să-și impresioneze noua mireasă. Tata a aflat peste mult timp că Benjamin împrumutase bani de la firmă. În acest răstimp el a împrumutat bani de la toate băncile pentru a finanța o nouă uzină. După aceea s-au certat urît. Mai era și problema cu Dolly, care se amesteca mai mult decît era cazul; afurisita!

Kira nu mai auzise pînă acum numele Dolly – sau auzise? Nu-și mai amintea.

– Și acum vă înțelegeți cu Benjamin Reed? Mai e partenerul tău?

– Îi vorbesc doar cînd sînt nevoit. Nu e un om cu care să poți lucra comod, zise Giles punînd cuțitul și furculița pe farfurie. Împinse farfuria și își turnă o ceașcă de cafea. Evident că se apropia de sfîrșitul mesei. Se uită la ceas. Trebuie să plec, zise pe un ton destul de distant. Am o întîlnire. Mă bucur că ne-am revăzut. Îți doresc o vacanță plăcută.

Frazele politicoase însemnau că scurtează conversația. Kira nu știa dacă se bucură sau se simte mai bine că e lăsată singură. Era evident că Giles Earl se hotărîse că nu merita să-și piardă timpul prețios cu o femeie slăbuță și sperioasă, a cărei minte era clar în ceață. Ei, doar asta voise; să nu-l mai vadă vreodată.

Giles se ridică de pe scaun. Slipul i se uscase.

– Să nu te plimbi prin cîmpurile cu trestie, zise el și-i făcu semn chelnerului.

– De ce?

– Din cauza maimuțelor. Sînt niște animăluțe pericu-

loase. Cîmpurile viermuie de maimuțe. Atinse cicatricea de pe obraz. Vezi ce am pățit eu? Nu merită să riști. Mușcă rău. Cultivatul trestiei nu e o treabă chiar atît de dulce. Maimuțe, incendii, probleme ale cultivatorilor mărunți, scăderea acțiunilor în Caraibe. Să te gîndești la toate acestea cînd vei cumpăra zahăr de la magazinul tău.

Kira prinse ocazia; știa cîte ceva despre problemele lor. Delegația comercială care venise la Westminster era îngrijorată pentru industria mondială, iar ea citise documentația. Consumul de zahăr în lume e în scădere, deși numărul populației crește. Trebuia să fie găsite culturi alternative sau alte surse de venit.

– Ce-ar fi să mă lași pe mine să fac cîteva cercetări în acest sens? zise ea cu curaj. Trebuie să existe niște informații mai exacte, care v-ar folosi. Mi-ar făcea plăcere să-l cunosc pe președintele Asociației Cultivatorilor de Trestie.

Giles se încruntă. Chelnerul veni cu nota de plată pe care o semnă înainte de a-i răspunde Kirei.

– Numele lui este Benjamin Reed. Bărbatul care a ruinat comerțul cu zahăr mai mult decît oricine de pe această insulă. De ani de zile încercăm să-l izolăm, dar are suporterii lui fideli. Trăiește pe insulă de foarte mult timp.

După cîte auzise, Kira se cutremură, dar își reveni la fel de repede. Și ea avea motive să nu-l placă, ba chiar să-l urască pe bătrîn, dar Giles nu trebuia să știe asta.

– Mă voi decide cînd și dacă îl voi întîlni, zise ea

indiferentă. Poate că este el un pește mare, dar Barbados are numai douăzeci și unu de mile de jur împrejur, așa că lacul e destul de mic, dacă stăm să ne gândim. Vorbise destul de enigmatic, însă se făcuse înțeleasă.

– Atunci eu ce sînt? întrebă el.

– Un rechin, zise ea scurt.

– Dar și rechinii mușcă. Gîndește-te la dinții aceia ascuțiți.

– Voi avea grijă să mă feresc de ei.

Giles făcu un pas spre ea. Întinse mîna și îi ridică ușor bărbia cu două degete, apoi îi mîngîie încet gîtul cu degetul mare și-i atinse o șuviță de păr. Kira simți ceva greu de redat în cuvinte și rămase fără grai, imobilă.

– Ai niște ochi atît de frumoși, zise el, dar o inimă tare.

Lăsă mîna să-i cadă pe lîngă corp și plecă spre plajă. Cîțiva nori se adunaseră pe cer, dar bărcile ieșiseră în larg; iahturile porniseră și ele, iar siluetele lor zvelte se profilau pe linia orizontului.

Kira îl privi cum se depărtează; era foarte emoționată și încerca să se liniștească. Parcă se simțea deja mai ușurată că-l văzuse plecînd. Giles era mai mult decît o amenințare, totuși îi plăcuseră atingerile lui discrete și tînjea după altele. Voia să fie atinsă de un bărbat... ar fi acceptat chiar și oferta unui braț prietenesc. Încercă să-și reprime gîndurile rătăcitoare. Trebuie să fie din cauza soarelui și farmecului natural, liniștitor al insulei, își zise ea. Toate acestea îi distrugeau armura protectoare. Ori-cum, știa că nu acesta era adevărul; dacă l-ar fi cunos-

cut pe Giles într-un metrou aglomerat din Londra, într-o zi friguroasă și umedă, ar fi avut aceeași reacție față de el.

– Poate că într-o zi aș ajunge chiar să-l iubesc, zise ea destul de tare, uluită de ea însăși. Zîmbi; parcă o rază de soare ar fi apărut pe cer într-o zi geroasă de iarnă.

Chelnerul care veni să strîngă masa crezu că zîmbetul îi era adresat lui.

– Vă doresc o zi bună, domnișoară Reed, îi zise surizător. Nu vă faceți griji; fiți veselă.

Într-adevăr Kira avu o zi bună. Pacea insulei puse stăpînire și pe ea fermecînd-o. Dimineata trecu repede și nu făcu altceva decît să dea cîteva telefoane.

În afară de cricket, vorbitul la telefon era cea de-a doua mare plăcere pe insulă. Probabil că mai exista una, dar nu era înregistrată oficial. Convorbirile locale nu erau taxate, iar aceasta însemna că jumătate din populație stătea de vorbă cu cealaltă jumătate cît era ziua de lungă. Dacă o locuință din Barbados nu avea telefon, măcar la locul de muncă exista unul și astfel chelnerii, vînzătorii și personalul din hoteluri își dădeau liniștiți telefoane în interes personal. Nimeni nu se prea supăra dacă era obligat să aștepte după altcineva. Telefoanele mobile apăreau ca ciupercile după ploaie și ele erau ca o a treia ureche. Aici nu se auzise încă de riscul cancerului.

Kira constată că plata pentru autobuze era o sumă

uniformă, indiferent de distanță. Acelea spre Bridgetown opreau chiar în fața intrării hotelului *Sandy Lane*. Astfel nu avea probleme cu transportul pe insulă; singura problemă era cum să se urce în autovehiculele aglomerate.

Comandă la o firmă locală cărțile de vizită; simple și discrete. Urmau să fie gata în douăzeci și patru de ore, deci a doua zi trebuia să meargă să le ridice. Atunci avea să fie pregătită să meargă în Bridgetown, după o zi de plajă, de înot și de mers la culcare devreme.

Kira observa toate tradițiile britanice care supraviețuiseră și acum se contopeau perfect cu caracteristicile locale. Nume englezești de locuri – Worthing, Hastings, Christchurch –, dar atât de diferite de stațiunile cu același nume de acasă. Cei trei sute de ani de ocupație britanică își lăsaseră amprenta de curtoazie a lumii vechi care era o încântare și surpriză pentru vizitatorii străini. Peste tot se cunoșteau urmele zilelor de eleganță colonială.

Kira mai află că acum era sezonul ploios, deci plajele nu erau aglomerate. Putea găsi foarte ușor un loc izolat, numai pentru ea. Mergea puțin spre nord, mai departe de hotelurile ai căror oaspeți nu se avîntau mai departe de piscine.

Plajele aveau o viață proprie. Vînzătorii ambulanti colindau nisipul desculți, plimbîndu-și ofertele comerciale cu o răbdare nesfîrșită și simț al umorului. Femei-pe-pene duceau pe cap tăvi cu fructe diverse.

Kira deveni atentă cînd de ea se apropie un tînăr cu o servietă elegantă în mînă. De braț avea legată o e-

șarfă roșie. Oare vindea asigurări? Veni lângă ea, se lăsă pe vine și-și deschise servieta. Pe capac, dar și înăuntru se aflau panouri cu coliere și brățări din corali de toate culorile și dimensiunile.

– Nu vă costa nimic să vă uitați, domnișoară, zise tînărul. Mă numesc Moonshine. Astăzi am oferte speciale.

Scoase cîteva coliere și începu să le zăngăne în fața Kirei. Purta ochelari de soare cu oglindă în care își văzu chipul ușor deformat, ca în oglinzile de la bîlci.

– Acesta costă numai cincizeci de dolari, zise Moonshine arătîndu-i un șirag delicat din corali roz și alb. Pentru dumnevoastră îl las la treizeci.

Kira oftă; nu putea să spună nu.

– Sînt foarte frumoase, recunosc eu, dar e prima mea zi de vacanță și deocamdată nu vreau să cumpăr nimic.

– Prima zi? Atunci cum vă place în Barbados? o întrebă Moonshine scoțîndu-și ochelarii. Era clar un semn că își încheiase tentativa de a vinde. Tînărul era drăguțel, avea pielea fină și părul gros, strălucitor.

– Cred că îmi va plăcea foarte mult aici, zise Kira, încercînd să-l alunge pe Giles din gîndurile sale. Nu prea am avut timp să văd împrejurimile, dar oamenii de aici sînt minunați.

– Trebuie să mergeți pe coasta de est, în cartierul Scoția. Acolo marea e minunată – valuri uite atît de înalte. Acolo mă duc să fac surfing, dar e periculos. Să nu încercați să înotați acolo.

– Aveți un nume neobișnuit.

– Moonshine e o poreclă. Pe insula aceasta toți au porecle.

– Și dumneata cum ai căpătat-o?

Tînărul rîse:

– Poate că din cauza ochelarilor de soare. Închise servieta și se ridică zîbind: Acum vă doresc o zi bună și aveți grijă să nu vă ardeți, doamnă. Soarele e foarte puternic. Iar cînd veți avea chef să cumpărați un colier, amintiți-vă de Moonshine. Ne mai vedem pe plajă. Cu bine.

Tînărul se îndreptă spre următorul potențial client. Timpul însemna bani și trebuia să-și realizeze cota de vânzări înainte de a se odihni.

De cîteva ori Kirei i se mai oferiră saronguri, ananași proaspeți, figurine sculptate și posibilitatea de a i se împleti părul în codițe. Nimeni nu se lungea la față dacă nu cumpăra; negustorii erau bucuroși să mai stea de vorbă și nu insistau. Cumpără un sarong, galben cu un imprimeu vesel colorat din flori. Se înfășură cu el peste costumul de baie și înțelese rostul său.

– E frumos, zise ea.

– Nu vreți două? o întrebă femeia, bucuroasă de cumpărător.

Kira dădu din cap refuzînd. Cu o seară înainte găsise în cartea de telefon numele bunicului său: Benjamin Reed, Fitt's House, Fitt's Village, St. James. Nu era prea departe de locul unde se afla ea acum. Putea să ajungă acolo pe jos, dacă știa cum să se orienteze. Avea ne-

voie de mult curaj ca să dea ochii cu bătrînul care-și lăsase fiica să piară de foame.

Dinspre mare bătea un vînt aromat care mai luă cu el din valul de căldură. Kira se îmbracă și cu o cămașă, ca să se protejeze; Barbardos era insula cea mai expusă vînturilor, iar Kira înțelese cum se putea trăi aici fără aer condiționat. Primii coloniști britanici au remarcat vînturile răcoritoare și și-au construit casele cu fața în direcția acestora, apoi au ridicat mori de vînt pentru a le folosi puterea la prelucrarea zahărului. Aceleași forțe eoliene erau exploatate de navele cu care se întorceau în Anglia aducînd în țară zahăr și tutun.

Kira ajunsese la barul de pe plajă unde venise în prima zi de plimbare. Așa cum proprietarul își mătura de nisip intrarea, ea presupunea că se mîndrea cu preparatele servite. Localul era plin cu oameni care beau punch cu rom la bar. Barmanul o recunoscuse:

- Văd că v-ați întors.
- Am spus că o voi face.
- Ce ați dori? Ceva de băut? Mîncare?
- Da, vă rog. Aș dori un sandviș și o băutură răcoritoare. Limonadă sau ce aveți?
- Da, doamnă, imediat. Luați loc și vă servesc cît ai clipi.

Kira se așeză pe o bancă, cu fața spre mare, pe valurile căreia admira cu catamaran cu pînze colorate; de jur împrejurul acestuia pluteau schiorii acvatici și un vapor pentru turiști, cu specific pirateresc, care făcea croaziere pe coastă. Pînzele sale roșii erau umflate de

vînt, iar de pe puntea sa se auzea muzică ușoară.

Kirei i se aduse un sandviș înalt, cu pui și salată, lîngă care sosi un pahar cu limonadă rece și gheață. Se uită la băutură și se gîndi că apa provenea probabil dintr-un puț adînc al insulei.

– Mulțumesc. Arată frumos.

– Sînt cele mai bune sandvișuri de pe coasta de vest.

După-amiază, mai tîrziu, se îmbracă într-o fustă neagră simplă de bumbac și un maieu scurt cu dungi, își strînse părul la spate cu o eșarfă și plecă să găsească Fitt's House. Era îmbrăcată modest, însă frumos, deși hainele fuseseră cumpărate de la un magazin universal din Londra. Cîteva șuvițe îi ieșeau din eșarfă și-i fluturau peste obraji; avea fața strălucitoare și ușor bronzată.

Cum nu erau trotuare, Kira merse cu grijă pe caldarîmul plin de gropi, sărind peste ele sau ocolindu-le cînd auzea mașini venind din spate. Mașini, autobuze, care și biciclete o depășeau care mai de care mai zgomotoase, unele cu radiourile date la maximum. Se simțea mai în siguranță, dar se oprea pe margine și le privea trecînd pe lîngă ea. Fete lucioase, negre, o priveau zîmbindu-i de la geamurile autobuzelor; muzica din interiorul lor era asurzitoare; erau bucuroși că văd turiști străini, mai ales că aceștia mergeau pe jos. Casele tradiționale erau fascinante: mici, asemănătoare cu acelea pentru păpuși, cu perdele la ferestre și flori în fața ușilor; fiecare era diferită sub aspect arhitectural. Pe măsură ce familia creștea, se construia încă una identică în spatele celei vechi.

La unele case acoperișul se întindea spre partea de spate foarte mult, avînd suișuri și coborîșuri ciudate.

Se opri lîngă o casă construită din lemn, cu obloane mari și acoperiș din tablă ondulată, cu verandă de jur împrejur. Fusese construită pe o ridicătură de pămînt și o alee curată ducea spre intrare. Casa avea ceva deosebit, fiindcă o femeie într-o rochie viu-colorată stătea în fața ei și primea lume înăuntru. Oare nu era o atracție turistică? Kira se apropie și citi pe o tăbliță bătută în cuie pe un copac:

Aceasta este casa lui André Le Plante, Artist celebru (1908-1960). Toți vizitatorii sînt bineveniți.

Kira intră, bucuroasă că scapă de căldură măcar și pentru cîteva minute. Stătea în holul de la intrare și, privind împrejur, realizează că totul fusese păstrat ca odinioară, ca și cînd André Le Plante ar mai fi trăit încă. Casa era o capsulă înghețată în timp.

Merse prin camere admirînd ornamentele și fotografiile împrăștiate printre ziare vechi pe mese. Pipa lui se afla încă pe scaun, iar perna de pe tăblie era adîncită, așa cum rămîne urma unde a stat cineva de curînd. Era ceva straniu, iar Kira simți o răceală pe șira spinării.

Bucătăria era ceva primitiv și înăuntru se afla doar o chiuvetă îngustă și un robinet de apă rece. Doamna Le Plante, dacă a existat vreodată, probabil că gătea pe o sobă cu kerosen; vasele de gătit și farfuriile erau ciobite și foarte vechi. Kira privi totul cu interes, examinează cutiile de mîncare cu date expirate și pătate de vreme. Se duse în curte urmîndu-i pe ceilalți vizitatori spre o clădire din

lemn. Acesta era atelierul artistului, iar pe pereți erau atârnațe tablourile sale. Lângă fereastră se afla un șevalet pe care odihnea o pânză neterminată, iar pensulele și culorile rămăseseră pe o măsuță dintr-o parte.

Kira se uită cu atenție la picturi. Erau radiante și pline de culoare, luminoase; majoritatea erau peisaje... oameni și locuri de pe insulă. O pânză îi atrase atenția în mod special: era portretul unei tinere de șaisprezece, șaptesprezece ani care alerga cu părul despletit prin valuri. Pictorul surprinsese pe chipul ei entuziasmul vieții.

– Aceea e fiica lui, spuse o femeie care se ocupa de casă; stătea pe un balansoar lângă intrarea în atelier. Dolly Le Plante se numea și era foarte tânără. André o picta mereu. Frumoasă fată, dar încăpățînată și i-a adus numai necazuri, așa mi s-a spus. Femeia zîmbi și i se văzură dinții albi, pătați ici-colo de mure. Continuă să vorbească, povestindu-i despre cîte în lună și în stele, bucuroasă că avea cine o să o asculte, însă Kira nu îi mai dădea atenție fiindcă aceasta îi fusese captată în întregime de Dolly Le Plante.

Dolly alerga pe plajă și lovea cu piciorul în dunele de nisip fin. Era desculță și părul îi flutura pe umeri, iar rochia de bumbac îi alunecase de pe unul, dezgolindu-l. Se cățăra pe o peninsulă stîncoasă din golfulețul vecin fiindcă aici era liniște, locul nefiind încă amenajat.

Auzise că se pregătea construcția unui lanț de hoteluri pe această parte a plajei. Insulelor Barbados li se pregătea o explozie de turiști, mai ales acum, cînd se

terminase războiul și se îndesiseră zborurile din Europa spre America. Nu-i plăcea ideea că intimitatea acestor plaje avea să fie invadată de turiști străini, dar pe de altă parte poate că așa va putea și tatăl ei să-și vîndă tablourile, fiindcă mereu rămîneau fără bani și cîteva vînzări bune ar însemna o sobă nouă.

Nu prea conta că ești sărac în Barbados. Era cald, la piață se găsea din belșug mîncare ieftină și, cu toate că aveau o casă veche, care necesita urgent reparații, mai rezista sezonului ploios cu cîteva găleți plasate strategic, mai ales de cînd foloseau și materialul acela folositor, plasticul, din care întindeau fișii pe acoperiș, chiar în locurile unde erau spărturile.

Dolly era îngrozită de un alt uragan. Chiar și acum vîntul străbătea prin ușile și ferestrele slăbite din țîțîni, iar cîteodată sălta chiar acoperișul din tablă ondulată. Atelierul tatălui ei nu avea să reziste la noi valuri de vînt în rafale. Clădirea din lemn se va prăbuși asemeni unui castel din cărți de joc, fiindcă nu avea fundație. Dolly se strecură printre palmieri și se uită pe furiș, dar nu văzu pe nimeni. Poate că era prea devreme. Nu purta ceas la mîină, fiindcă nu avea așa ceva.

– Fie e ora trezirii, fie cea a mersului la culcare. Ori mi-e foame, ori nu mi-e. Nu am nevoie de ceas ca să știu asta, spunea ea mereu. Folosea frecvent substantivele cu sensuri opuse fiindcă așa era obiceiul Bajanez. Se născuse doar pe insulă.

Ochii îi scînteiau. Avea o poftă nestăvilită de viață, iar faptul că era săracă nu-i diminua cu nimic bucuria de

a trăi. Nu putea să stea niciodată mai departe de cîteva mile de mare și trăia într-o atmosferă de vară permanentă. Era ca în paradis. Nu lucra. Era prea ocupată ca să muncească. André scotea îndeajuns de mulți bani din tablourile sale ca să le ajungă pentru mîncare și pentru a-și cumpăra pînză și culori. Ea purta o rochie de-a mamei sale; era largă și cu motiv floral, ușoară, din bum-bac. Dolly și-o cusese pe părți, ca să aibă loc să o lărgească dacă va avea nevoie.

La cei șaptesprezece ani ai săi era puțin probabil ca Dolly să mai crească. Era slăbuță și avea o siluetă încă neformată, purta părul liber, iar ochii ei verzi erau întotdeauna scînteietori și veseli. Văzu o siluetă înaltă printre cocotieri și alergă spre ea.

Se aruncă în brațele bărbatului și-și lipi obrazul de pieptul acestuia inhalîndu-i mirosul masculin, proaspăt.

– Credeam că nu vii, zise ea gîfîind. Sînt aici de secole.

– Mincinoaso. Te-am văzut cătărîndu-te pe stînci.

– De ce nu erai aici?

– Unii dintre noi mai trebuie să și muncească. Nu putem să trîndăvim ca niște fecioare.

– Tatăl tău e un monstru. Îl urăsc. Te pune să muncești prea mult.

Reuben Earl o zgîlții ușor de umeri și ea începu să rîdă. Avea trăsături dure, însă era frumos, cu părul negru și ochii albaștri ca Marea Caraibelor.

– De ce ești prostituță, Dolly? Știi că avem o plantație mare și o rafinărie de condus. Toate acestea nu merg

singure, și dacă nu sîntem atenți, înaimuțele preiau treaba imediat. Vei fi fericită într-o zi, cînd voi deveni om de afaceri și voi avea succes – proprietar de fabrică și de plantație. Acum mai taci puțin, pisică sălbatică, și lasă-mă să te sărut. Se prăbușiră pe nisip îmbrățișați și se rostogoliră sub un palimier, ale cărui frunze îi proteja de ochii curioșilor care puteau trece pe acolo. Reuben o strînse în brațe și-i sărută apăsător buzele oferite cu atîta generozitate și căldură. Mîinile începură să-i dezmierde sîinii de fecioară, deși îi venea greu, prin materialul rochiei, însă cum îi simți tari și voluptuoși, mădularul i se contractă de dorință. Cu greu se abținu în fața prospețimii și armoniei plăcute a pielii ei. O sărută pe față, pe gît, pe umerii dezgoliți, adîncindu-și sărutările spre valea care se întrezărea prin decolteu. Gemu; trebuia să se oprească. Ca de obicei, simțea că mai moare puțin.

Reuben se rostogoli pe partea sa și rămase cu ochii pironiți spre cerul senin care se vedea printre frunzele verzi. Era îndrăgostit de Dolly încă din școală. Ani de zile cît fuseseră colegi se plimbaseră, vorbiseră, înotaseră împreună, jucaseră cricket și se duseseră la cîteva petreceri. Totul fusese simplu și ușor pînă în ziua cînd o sărutase. De atunci nu mai suporta să o lase singură. Dragostea lui se transformase într-un monstru care-i invadase venele, îndemnîndu-l să o posede, să o facă a lui cu orice preț. Visele lui erau marcate de trupul ei delicat pe care ar fi dorit să-l strivească sub al său, pătrunzîndu-i locurile cele mai intime.

– De ce te-ai oprit? șopti Dolly sprijinindu-se într-un

cot și gîdilîndu-l cu un fir de iarbă. Vreau să mă mai săruți.

– Nu pot. Știi cît de rău îmi face și cum mă scoate din minți. Nu ar mai trebui să ne întîlnim așa, în secret.

Dolly se uită în jos, spre regiunea umflată dintre picioarele lui și puse mîna exact pe locul care-i stîrnise curiozitatea. Reuben îi smuci mîna de acolo și se ridică brusc, spunîndu-i cu glas sugrumat:

– Nu mă atinge. Nu știi nimic?

– Nu, nu știu. Nu mai am mamă, ai uitat? Te rog, Reuben, nu- mi place să fii furios pe mine! Ce ți-am făcut? Lacrimile i se adunară în colțurile ochilor și Reuben simți cum i se frînge inima de necaz că o vede plîngînd. O sărută pe ochi, o strînse la piept cu blîndețe și o mîngîie pe cap, apoi pe față. Furtuna dintre pulpe se mai domolise și atunci îi aranjă rochia lui Dolly, punîndu-i breteaua la loc pe umăr.

– Acum ești aranjată, zise el, ca și cînd ar fi îmbrăcat un copil pentru a merge la biserică duminica. Pentru el Dolly era cîteodată ca un copil. Un copil încîntător într-un trup de femeie. Nu avea de unde să adune la nesfîrșit puterea de a-i rezista.

Kira mai privi tabloul fetei care alerga pe nisip, făcînd un pod peste timp cu fiecare pas. Oare ea era bunica ei? Figura fetei avea ceva cunoscut, era de parcă s-ar fi uitat la ea însăși. Demult Tamara îi spusese că pe bunica ei o cheamă Dolly. Kira nu-și amintea acest lucru exact; parcă fusese într-un vis.

Plecă de la casa pictorului și continuă să se plimbe. Cîteva case ale localnicilor fuseseră lăsate în paragină și acum pur și simplu putreziseră. Casele din lemn puteau lua foc oricînd. Casele din ciment erau mai noi, majoritatea lor construite în stilul plantațiilor, cu un rînd de trepte la intrare, pe centru, ridicate de la pămînt pentru a rezista la ploi.

Kira se pierdu printre case, străduindu-se să-și amintească vorbele spuse de mama ei. Trecutul fusese dificil, iar acum ea nu putea face nimic pentru a disipa ceața. În prezent dorea cu disperare să știe; era ca o durere în suflet. Voia să știe mult mai multe.

CAPITOLUL 4

Kira se bucura ca un copil de toate florile sălbatice pe care le vedea crescînd peste tot, toate colțurile stîncose aveau agățate pe ele cascade de flori: orhidee sălbatice, azalee, ghirlande multicolore. Imaginea era de vis, atît de contrastantă cu sumbra Londră din care plecase. Observă și multe soiuri de copaci care mărgineau plajele, unii dintre ei arbori fructiferi pe care erau lipite tăblițe cu anunțul:

„Aceste mere verzi sînt otrăvitoare“.

Alți copaci erau încărcăți cu niște frunze mici, ca niște crabi.

– Acelea sînt fructe de manchinel, îi explică un băiețel care o văzu că se uita curioasă la ele. Sînt rele la gust. Fac rău la stomac.

– Îți mulțumesc, îi zise ea. Nu voi mânca din ele.

Kira întrebă de câteva ori cum se poate ajunge la Fitt's House, iar răspunsurile erau destul de vagi, însă înțelese că mergea în direcție bună. Parcurgînd aleile acoperite cu frunze căzute ai fi zis că ești chiar în Anglia, doar că acolo gardul viu nu avea atîtea flori exotice.

Benjamin Reed trebuie să fie o persoană influentă, dacă nu bogată, de vreme ce era președintele Asociației Cultivatorilor de Trestie de zahăr. Probabil că și-a cumpărat pămîntul și proprietățile înainte ca prețurile să se ridice odată cu exodul turiștilor. Kira își imaginează o casă gen conac colonial, cu o intrare impunătoare și multe trepte; dintr-o dată gîndul i se umplu de amărăciune cînd își aminti de saltelele umede.

Hoinări pe aleile orașului căutînd o casă care să aibă un nume, dar nu găsi nici una. Văzu la un moment dat doi piloni pătrați care străjuiau o intrare cu porți metalice, înalte, iar pe dinăuntru se vedea o grădină unde se amestecau arbori înfloriți, tufe de flori și multe soiuri de pomi fructiferi. Aleea principală șerpuia spre o casă construită din coral roz, însă coralul se decolorase de vreme, soare și ploi.

Văzu și scările maiestuoase care duceau spre o boltă de piatră, decorată cu turcoaze. Pe trepte erau o mulțime de ghivece de lut, cu flori cățărătoare. Doi lupi din piatră, în mărime naturală – sau erau cîini? – păzeau intrarea; aveau fețe înspăimîntătoare, care speriau pe oricine îi privea.

Kira începu să rîdă. Parcă era o scenă dintr-un film

al lui Disney. Un balcon de piatră înconjura trei laturi ale casei și era sprijinit pe coloane groase, frumos sculptate. În colțuri se aflau urne din piatră pe care erau desenate chipuri de păsări enorme, ulii, cu picioare puternice și gheare groase. Ochii păsărilor erau mari, cu aspect blînd și priveau spre mare.

Kira se uită mai sus unde văzu o replică a balconului de la parter. Crenelurile semănau cu acelea ale unui castel, iar ferestrele înalte erau adăpostite de obloane groase... Un castel. Un castel roz... Cuvintele îi reveniră în memorie. Ce spusese mama sa? Bunicul locuia într-un castel din zahăr de basm. Acest castel era construit într-o junglă de flori și plante cățărătoare care amenințau să devină un păienjeniş des care să ascundă casa de ochii lumii. Kira se întrebă dacă nu cumva înăuntru se afla și o prințesă adormită, dar își zise că mai degrabă casa adăpostea un băpcăun.

Crengile copacilor se lăsaseră într-atît de jos, încît de cîteva ori Kira trebui să se aplece pe sub coroanele lor. Ciorchini de fructe coborau pînă aproape de pămînt. Kira se uită la o astfel de creangă arcuită sub greutatea fructelor, alunecă și se dezechilibără.

– Îmi pare rău, domnișoară. Dacă ați fi venit peste cinci minute, fructele ar fi fost culese.

Grădinarul ținea în mînă o foarfecă enormă pe care i-o arătă Kirei, spre a-și demonstra bunele intenții. Stătea pe o scară sprijinită pe partea opusă a copacului. O pereche de ochi albaștri apărură pe un chip ciocolatiu, cu păr alb, des. Purta o cămașă roasă și decolorată care

parcă striga singură ce leafă mică îi plătea patronul său.

– Vă simțiți bine? Ați alunecat rău? o întrebă bătrînul. Aveți de gînd să depuneți plîngere, fiindcă oamenii numai cu asta se ocupă în zilele noastre.

– Nu mă așteptam să văd fructele atît de aproape de pămînt și am alunecat, zise Kira. Este fructul arborelui de pîine? Se mănîncă? întrebă ea.

– Nu ați gustat niciodată? Se coace, se fierbe, se prăjește. E bun pregătît oricum. Copacii aceștia au fost aduși în Barbados cu mult timp în urmă, ca să-i hrănească pe sclavi. Să vă caut unul copt.

– Sînteți foarte amabil, dar eu locuiesc la hotel și acolo nu-l pot pregăti.

Bătrînul se șterse pe cămașă și coborî de pe scară.

– Sînteți în vacanță, domnișoară?

– Da... cam așa ceva. Am suferit un accident de circulație și doctorul de la spital mi-a recomandat să plec într-o vacanță.

– Nici nu puteați merge într-un loc mai bun. Ani de zile sînt de cînd oamenii vin în Barbados ca să-și refacă sănătatea. Chiar și George Washington a venit aici cu un frate, Lawrence, ca să se înzdrăvenească după o infecție la plămîni. Și prin 1750 nu existau avioane cu reacție. Se spune că au locuit într-o casă de pe strada Golfului – au lipit chiar o placă pe zid –, dar nimeni nu știe cu adevărat dacă acela este locul exact. Cum spuneți că v-ați accidentat?

– A fost un accident pe o stradă din Londra și m-a lovit o motocicletă. Era o zi cu o vreme cam urîță și

conducătorul nu m-a văzut.

– Nu sună frumos. Ar fi bine să nu mergeți prea departe pînă se întunecă. Aici vine seara foarte repede și se așterne peste oraș ca o pătură întunecoasă. Nu avem lumini pe străzi și ați putea să vă rătăciți.

– Vă mulțumesc, zise Kira. Nici mie nu-mi place să merg pe un drum de-a lungul coastei cînd sînt atîtea mașini și nu există trotuar. Această casă e foarte nostimă, nu credeți? Este parcă desprinsă dintr-un desen animat al lui Walt Disney. Atîtea statui ciudate... arată ca un castel de basm.

– Nu e o casă nostimă, domnișoară, zise grădinarul. A fost construită pentru o anumită persoană, așa să știți. Acum mulți ani.

– Un castel? Vrei să-mi construiești un castel? Oh, Ben, ești un drăguț! Nu-mi vine să cred. Nimeni nu are un castel în Barbados. Aici nu sînt decît forturile acelea vechi din Gun Hill. Cred că vrei să mă tachinezi. Mereu faci asta. Nu e corect.

– Dolly, nu te tachinez. E o promisiune adevărată. Dacă te căsătorești cu mine, îți voi clădi cea mai fantastică locuință de pe insulă. Ceva care să fie locul perfect pentru prințesa mea.

– Eu, prințesă? Glumești. Sînt fiica unui pictor sărac lipit și nu știu de ce-ți piezi timpul cu mine, Benjamin Reed. Tu ești un proprietar de plantații bogat și ai putea să te însori cu orice fată de pe insulă. Sînt sigură că ar face coadă de aici și pînă la Speighstown doar ca să le

acorzi puțină atenție.

Lui Benjamin îi venea greu să-și adune cuvintele. Nu era obișnuit să stea de vorbă cu femei, mai ales cu o tânără năbădăioasă cu părul ciufulit și ochi verzi, care-l privea mereu rîzînd. Nu se simțea chiar în largul său cu ea. Toată viața el muncise, nu făcuse curte niciodată.

– Dolly... crede-mă. Te iubesc. Sînt nebun după tine. Nu mă gîndesc decît la tine. Ești ca o boală pentru care nu există nici un alt leac decît căsătoria. Voi avea grijă de tine, voi veghea asupra ta, iar tu vei face ce poțtești. Nu mă voi supăra dacă vei picta, sau înota sau călări... vei face ce vrei toată ziua.

– Nu e chiar politicos din partea ta, Ben Reed, să mă numești boală, așa cum e pojarul sau ciuma. Ce mai, cred că ar fi mai bine să plec, domnule Reed, pînă ce vei găsi ceva mai plăcut și mai drăgălaș de spus unei doamne.

Benjamin Reed scoase un geamăt prelung și se lovi cu palma pe frunte.

– Dolly, știi că mai mult de atît nu pot. Nu sînt capabil să-mi găsesc cuvintele potrivite. Eu pot doar să fac multe. Așa îmi arăt eu dragostea, făcînd anumite lucruri pentru tine. Îți voi construi un castel, fetițo. Știu un loc perfect, cu fața spre apus, la cîțiva pași de plajă.

– Un castel roz?

– Orice culoare vrei tu...

– Regret, dar nu am intenționat să rîd de casă. E foarte frumoasă, dar trebuie să recunoști că statuile sînt

cam ciudate, zise Kira.

– Statuile? Da, cred că dumneavoastră, cei veniți în vacanță, le considerați ciudate. Au fost făcute de un sculptor localnic care nici măcar nu văzuse aceste animale în viața lui. A făcut totul numai din fotografii și desene.

Kira sesiză un ton ușor agasat al bătrînului grădinar. Se gîndi că îl ținuse destul de vorbă, cocoțat pe scară într-un copac.

– Mulțumesc, pentru că mi-ați oferit fructele. Mi-a făcut plăcere că am stat de vorbă. Sper că nu v-am ținut prea mult din treabă.

– Munca aici nu se termină niciodată. Poate că Fitt's House pare un loc părăginit, domnișoară, dar el nu e tot coborît din cărțile de istorie. Are patru panouri solare acolo sus, pe acoperiș, zise bătrînul coborînd de pe scară, vădit pregătît să o dea gata cu informațiile. Are apă fierbinte de la soare. Asta se poate numi tehnologie modernă.

Deci aceasta era Fitt's House. Kira se simți mai veselă dintr-o dată, deoarece era la cîțiva pași de casa bunicului său, casă în care se născuse și crescuse mama ei. Poate că Tamara se cocoțase în acest copac pe cînd era copilă, sau alergase pe iarbă, culesese flori și călărise animalele de piatră care străjuiau intrarea.

– Înseamnă că patronul dumitale e un om foarte întreprinzător, îi zise Kira grădinarului care se apucase să taie ramurile uscate.

– E păcat să irosești căldura soarelui, răspunse el.

Era clar filozofia lui Benjamin Reed. Probabil că era un om zgîrcit, care-și număra fiecare bănuț. Kira nu-și mai amintea de sărăcia din copilărie, dar știa că mama sa muncise din greu la o fabrică de corsete, cosînd ore întregi la mașină pînă ce o dureau ochii și cădea frîntă de oboseală. Cîteodată Tamara aducea acasă bucățele de material rămase; brocart colorat și dantelă pentru a-i face Kirei rochițe la păpuși. Din păcate resturile se deșirau și nu mai puteau fi folosite la nimic.

Cît de ușor ar fi putut să le trimită niște bani bunicul ei. Cîteva lire nu ar fi contat pentru el, avea de mîncare chiar în grădina lui. Kira simți cum furia o înfierbîntă cînd privi iar spre casa de coral și statuile ei absurde. Soarele apunea și arunca raze portocalii și roșii în toate direcțiile, făcînd piatra să strălucească. Era evident că Benjamin alesese bine acest loc pentru casă. Arăta nemaipomenit și părea scăldat de căldură, umbrele copacilor adăugînd mister tabloului profilat pe azurul cerului.

Kira preferă să se întoarcă înainte de înserat, cînd încă se mai vedea drumul printre case și copaci. Își scoase sandalele și simți sub tălpi nisipul rece. Își suflecă fusta ca să poată merge pe malul mării. Văzu oameni alergînd pe nisip, copii jucînd cricket, cîini plimbați de stăpînii lor și muncitori ieșiți să înoate după orele de muncă. Așa erau clipele leneșe ale serii. Toți zîmbeau și se salutau. Mînia ei cedă. Dacă avea de gînd să stea mult în Barbados, pînă la urmă va piede din ostilitatea pe care o adusese în inimă, ostilitate față de bunicul său.

În fiecare alergător la distanță Kira îl vedea pe Giles, cu pieptul său strălucind, cu mușchii profilați și picioarele mișcându-se cu grație pe nisip. Pentru moment nu avea chef să lase vreun bărbat să-i invadeze gândurile, deși tot mai simțea puterea magnetică a ochilor lui. Era un bărbat care făcea ravagii, cineva pentru care să-ți dai viața. Totul la el... privirea, vocea, atingerea... Se cutremură amintindu-și atingerea ușoară. Pielea lui avea probabil ceva din sarea mării, plăcut la gust...

Se opri pe loc. Era o prostie. Trebuia să alunge aceste gânduri din minte. Ca să-i fie mai ușor își aminti de Bruce și de Jenny și durerea îi reveni în suflet, strângându-i stomacul. Copilul se va naște toamna, semn tangibil al noii lui iubiri și al promisiunilor sacre pe care cei doi și le făcuseră pentru viitor. Ea nu mai reprezenta nimic pentru Bruce și trebuia să accepte acest adevăr dureros.

Pe țărmul mării o femeie tânără și un copilăș se jucau. Acesta era grasuț, de culoare, și acoperit din cap pînă-n picioare cu nisip; încerca să bage în guriță pumnul plin cu nisip, iar mama sa îl împiedica. Îl înfășură într-un prosop mare și începu să-l învîrtă pînă ce acesta rîdea cu hohote. Kira observă diferențele de culoare dintre pielea copilului și cea a femeii. Mulți tineri de culoare se vedeau plimbându-se cu fete albe, rîzînd și distrîndu-se împreună, de mină; era ceva normal.

Giles avea pielea albă din naștere, dar era bronzat. Kira se întrebă despre originea lui. Avea părul negru, sîrmos, dar trăsăturile lui erau europene. Nu că ar fi

interesat-o cîtuși de puțin, dar era curioasă.

Ajunsă la hotel Kira făcu un duș, lăsînd apa caldută să-i spele sarea și uleiul de pe piele. Cicatricea de pe picior se vedea clar, însă spera ca, după ce se va bronză, să fie mai puțin evidentă. Kira nu era o femeie mîndră de sine. Părul castaniu și ochii verzi erau, după părerea ei, agreabili. Nu putea să vadă adînc în propriii ei ochi, nici nu recunoștea scînteile acestora, la fel cum nu vedea strălucirea părului cu irizații roșcate. Cicatricea era un lucru neplăcut, dar bine că se terminase doar cu atît. Nu conta că piciorul îi afecta înfățișarea. Deocamdată nu aparținea nimănui, ci doar ei înseși. Bărbații nu erau centrul lumii ei. Regiunea dimprejurul cicatricei era foarte sensibilă la atingeri. Se șterse ușor cu prosopul, apăsînd cu atenție zona.

Părul îi stătea ud și răvășit pe umeri, însă ea nu se obosi să-l usuce sau să-l coafeze. Nu-și dădea seama cît de mult semăna cu fata din tablou. Îmbracă o rochie de bumbac, de culoarea căpșunii; știa că multe capete se vor întoarce după ea. Partea de jos era largă și avea un imprimeu floral. Se învîrți în fața oglinzii. Arăta ca o flacăra roz.

– Merge, își zise ea. *Sandy Lane*, păzea că vin.

„Uită de tot, își zise în continuare, uită de Bruce și de copilul pe care l-a conceput cu noua lui iubire.“

Kira se duse la bar, încercînd să alunge singurătatea apăsătoare. O mulțime de oameni stăteau la mese bînd și rîzînd. Se uitară pe rînd la ea, apoi își văzură de ale lor.

– Pot să mă așez?

Glasul profund al lui Giles îi întrerupse gândurile. Parcă o cuprinsese o ușoară amețeață când îl văzu pe neașteptate. Simțea furtună pe spate; nu mai avea timp să se gândească sau să spună nu.

Giles se așează în fața ei și își ridică ușor pantalonii ca să se așeze. Avea haina descheiată și cămașa de mătase închisă doar pînă la penultimul nasture. În mînă ținea un pahar de rom. Nu era genul de bărbat care să meargă la cocktail-uri simandicoase.

Kira rămase surprinsă să-l vadă din nou și era puțin tulburată de înfățișarea lui atît de masculină în fața ei, de siguranța cu care o privea. Dădu din cap, iar el chemă chelnerul. Încercă să-și păstreze calmul ca să nu se trădeze. Giles nu avea cum să-și dea seama ce simte pentru el.

– Punch-ul plantatorilor, pentru musafira mea, comandă el fără să-i ceară părerea. Aici îl pregătesc foarte bun. Este un amestec de rom, lămîie, puțin bitter de Angostura, gheață, cocktail de ouă și mentă. Unu pentru acru, doi pentru dulce, trei pentru tare, patru pentru slab – aceasta e rețeta pentru un cocktail bun, se spune...

Kira îi asculta vocea și se gîdea că ar sta să-l asculte la nesfîrșit. Avea ceva magnetic și cald, iar ochii lui nu o slăbeau o clipă. Giles semna nota de plată fără să o citească. Kira îl urmărea gîndindu-se că ar putea trăi lîngă acest bărbat toată viața. Poate că ar deveni și ea vînzătoare de coliere pe plajă, ca Moonshine, și s-ar hrăni cu rom și fructele arborelui de pîine. Ar putea să

renunțe la a deveni cineva, l-ar uita pe Bruce, pe noua lui cucerire și pe rodul dragostei lor...

El parcă uitase de brusca lor despărțire din dimineața aceea, iar acum îi ignora tăcerea. Romul începuse să-și facă efectul, ajutînd-o să se relaxeze și să se simtă în largul ei.

– Decorul e puțin cam abundent, remarcă el, referindu-se la feliile de mango, paw-paw, cireșe și ananas așezate frumos în paharul lung și brumat.

– Dar băutura e minunată, spuse ea aprobator.

– Îmi place rochia, zise el. Stil anii '30 și îți scoate în evidență părul roșcat. Știi că ai un păr frumos, cu mai multe nuanțe de culori? E ca o paletă de pictor. Giles întinse mîna ca să prindă o şuviță între degete, dar Kira se retrase. Atunci el schimbă direcția gestului și chemă chelnerul, făcîndu-i semn spre paharul gol.

Kira păru supărată pe propria-i reacție. Ar fi trebuit să se delecteze cu o companie atît de plăcută, fiind cu cel mai frumos bărbat din acea încăpere. Își dădea seama de privirile invidioase ale femeilor de la alte mese.

– Hotelul *Sandy Lane* e ca o a doua casă pentru tine? îl întrebă ea, ignorînd complimentul pentru păr și rochie.

– E cea de-a treia casă pentru mine. Am o casă pe plajă. Sugar Hill e o casă mare, mult prea mare pentru mine, chiar și atunci cînd Lace e cu mine. Îmi place mai mult casa de pe plajă, fiindcă e mai simplă, e frumoasă, liniștită și nepretențioasă.

– Lui Lace îi place casa?

– Ei îi place foarte mult Sugar Hill, dar nu ajută cu nimic la întreținerea ei. Nu a muncit o zi din viața ei; e o leneșă, scuză-mi cuvîntul. Viața ei e numai o serie nesfîrșită de petreceri, de dans și excursii la cumpărături.

– Ce frumos, murmură Kira, gîndindu-se la postul ei de la Casa Comunelor și la apartamentul din Pimlico, unde totul era atît de adunat, încît își putea pregăti micul dejun în bucătărioara ei fără să se deplaseze mai mult de trei pași. Dar mama ta? Locuiește tot la Sugar Hill?

– Nu, locuiește într-un sanatoriu. Stă în pat foarte mult timp. Nu se poate mișca și are nevoie de îngrijire permanentă. Din păcate, nu se mai poate face nimic pentru ea.

– Ce trist.

– Poate că ai vrea să vii în vizită la ea, apoi să vezi și Sugar Hill, zise*Giles privind-o peste marginea paharului. Merită să vezi casa. E o casă mare, foarte colonială.

Kira era cît pe ce să refuze, dar se gîndi că nu ar fi fost politicos față de mama lui, care era foarte bolnavă.

– Îți mulțumesc, dar nu deocamdată. Mi-am permis o pauză de douăzeci și patru de ore ca să-mi revin după zbor, iar acum trebuie să mă apuc de treabă.

– Mi se pare rezonabil, dar presupun că iei o pauză de masă. La prînz se face foarte cald. În mai puțin de douăzeci de minute putem ajunge cu mașina la Sugar Hill.

– Nu știu. Am multe de făcut.

Giles înclină ușor capul, semn că e de acord cu pro-

gramul ei încărcat și lăsă baltă subiectul. O privea din nou cu acei ochi tulburători care se jucau cu simțurile ei. Se strădui să stea liniștită, deși și-ar fi întors privirea de la el și ar fi rupt-o la fugă pentru a se ascunde într-un colțișor îndepărtat.

– Ești sigură că nu ne-am mai cunoscut? o întrebă el. Fața ta are ceva...

– Absolut sigură, zise Kira. Cum ar fi putut uita dacă l-ar fi cunoscut cîndva? Sorbi din pahar, ceea ce putea fi considerată o greșeală, fiindcă romul amestecat cu celelalte băuturi, deși pusese multă gheață, aveau o tărie considerabilă. Simți un nod în gît, de parcă lichidul i-ar fi provocat arsuri. Mai înghiți puțin, de data aceasta mai multă gheață, dar nimic nu-i putea stăvili dorința.

– Atenție. Romul ți se urcă repede la cap, o avertiză Giles. Nu vreau să crezi că te afli sub un microscop. Nu numai că ești o femeie foarte frumoasă, dar îmi amintește de cineva și nu-mi dau seama de cine. Știi ce feste poate să-ți joace memoria cîteodată.

Kira privi spre marea întunecată.

– Astăzi m-am dus să mă plimb. Am ajuns la o casă ciudată, toată roz, construită ca un castel, cu statui, turnuri și creneluri. Kira povestea rar, atentă la orice indiciu pe care i l-ar fi putut oferi Giles despre acest subiect.

– Acea era Fitt's House, casa lui Benjamin Reed, zise Giles cu răceală. Sau Nebunia lui Reed, cum o mai numesc oamenii pe aici. A construit-o pentru micuța lui mireasă, spre a o ademini să-l ia de soț. Oamenii spun

că voia chiar să o transforme într-o prințesă. Din păcate casa nu i-a purtat noroc.

– Ce păcat, zise Kira. Nu mi se pare prea rezonabil.

– Nu-ți irosi compasiunea pe Benjamin Reed, replică Giles punînd pe masă paharul. Nu merită. La el a fost un fel de nebunie. Acum e un bătrîn smucit, amărît și încă pășinat care și-a meritat proasta celebritate.

Kira își simțea inima mai ușoară acum cînd Giles îi confirma părerile despre bunicul ei. Oricum, i se părea neloial să-i asculte pe alții vorbind astfel despre ruda ei.

Ar fi dorit să se confrunte direct cu bătrînul și să-i spună părerea despre el; să-i spună ce simțea pentru el de multă vreme, de cînd aflase cum se purtase cu mama ei... totuși avea pentru bătrîn o fărîmă de milă, dată fiind singurătatea lui și supărarea vieții. Oare ce se întîmplase cu prințesa lui din poveste?

– Dar nu-l agreează nimeni?

– Foștii lui muncitori îl mai vizitează; aceia loiali. Are cîțiva prieteni, dar și-a făcut-o cu mîna lui. E numai vina lui.

– Te rog să mă scuzi. Mi s-a făcut cam foame după o zi petrecută în aer liber. Mă duc înăuntru să mănînc. Îți mulțumesc pentru băutură.

– Ce idee excelentă. Mă bucur că, în sfîrșit, ți-e foame. Am rezervat o masă la *Sam Lord's Castle* – spuneai că vrei să cunoști un pirat. Te deranjează dacă-ți aduci o eșarfă? De obicei conduc cu capota coborîtă.

Acest moment era foarte încărcat emoțional și Kira

se simți trasă în două direcții. Avea curaj, totuși condiția ei era prea fragilă ca să facă față unui bărbat atît de sigur pe el. O tenta ideea de a lua cina cu el. Poate că ar fi fost bine să-și ofere o felie subțire de tort.

– Bănuiesc că aceasta a fost o invitație, nu un ordin? Sau mă înșel? Aranjasem să iau masa la Sandy Lane.

– Aici poți mânca oricînd. Un loc unde se adună pirați e mult mai interesant, nu crezi? Gîndește-te totuși la publicitate, Kira. La *Castle* sînt întotdeauna o mulțime de reporteri care caută un subiect fierbinte pentru prima pagină.

Cînd ieșiră, fața lui era în penumbră. Aerul serii era răcoros și înmiresmat cu arome dinspre grădină; marea murmură pe fundal, iar valurile ei spălau malurile nisi-poase pentru a doua zi. Luminile din grădină atrăgeau insectele care se adunau bîzîind pe lîngă magnetii fluorescenți.

– Firma ta de cercetări ar putea profita puțin de pe urma publicității, nu crezi? Hai să iei cina cu mine la *Sam Lord's* și mîine dimineață îți va apărea poza în ziar.

Giles o luă de braț și o conduse pe scări spre parcare. Atingerea lui fusese minimă, dar presiunea degetelor lui pe carnea ei fu resimțită. Ai fi zis că nu e genul de om care stă doar la birou și dă ordine, ci cîteodată își suflecă mînele și pune mîna la treabă.

– Și tu cu ce te vei alege din asta? zise Kira, dojenindu-se mental pentru felul cum se lăsa manipulată.

Giles îi pusese haina pe umeri ca să o ferească de adierile răcoroase.

– Iau cina cu o femeie țepoasă, îi replică el rîzînd. E o experiență cu totul nouă pentru mine. Mașina mea este acolo.

– Farmecul nu folosește la nimic în meseria mea, replică prompt Kira. Sînt foarte serioasă în ceea ce fac. E ceva mai mult decît imaginea fluturelui. Consultanța mea se bazează pe eficiență și muncă susținută;

Giles rîse.

– Nu am intenționat să vă offensez, doamnă. Sînt convins că nu sînteți un fluture, ci mai degrabă o tigroaică. Cred că sub rochia aceea frumoasă îți ții ascunse ghearele.

– Mănînc cu tine fiindcă îmi este foame, atîta tot. Să nu crezi că vom ajunge la altceva. Vorbele sunară prostește, dar căldura nopții devenise otrăvitoare. Se întîmpla ceva ciudat, iar ea pierduse controlul. Aceste cuvinte o duseră înapoi într-o lume intimă și goală, unde era cu adevărat singură. Tînjea după mîngîierile unui bărbat, totuși spunea cuvinte care să-l îndepărteze. Dintr-o dată simți o durere acută în suflet și se temu că Giles va recepționa mesajul și o va părăsi, că va pleca pur și simplu. Lacrimi fierbinți, se adunau în colțurile ochilor, însă ea le șterse cu încăpăținare.

– Din partea mea, să nu crezi că se va întîmpla ceva, nu, doamnă. Am rezervat o masă pentru două persoane, iar după aceea am de gînd să te aduc înapoi la hotel.

Giles se apropie atît de mult de ea, încît gura îi era la numai cîțiva centimetri de buzele ei. O mîngîie ușor pe braț, iar ea simți cum i se ridică părul fin. Întredeschise buzele cu anticipație, iar trupul i se arcui involuntar spre el. Giles stătea foarte aproape de ea, iar aerul înmiresmat îi învăluia. Întunericul îi ascundea fața.

– Sînt al naibii de flămînd, zise el zîmbind. Și nu mi-e foame doar de mîncare.

CAPITOLUL 5

Kira își întoarse obrazul. El nu avea de gînd să o sărute, dar nici ea nu intenționa să cedeze prea repede. Bruce o învățase că era periculos să cazi în fața farmecului masculin, chiar și atunci cînd luna adăuga un plus la acele clipe magice și aerul nopții plutea pe deasupra ta.

— Îți apreciez ospitalitatea față de o străină, dar te asigur că nu sînt o femeie neajutorată. Îmi port de grijă încă de cînd eram copliă și a mînca singură e cea mai neînsemnată grijă a mea, zise ea.

— Vrei să spui că ai trăit de una singură? Întrebă el surprins, dar era clar după ton că înțelesese foarte bine mărturisirea ei; era de parcă ar fi văzut dintr-o dată un copil singur acasă. Cultura din Barbados avea la temelie

familia. Un copil nu era niciodată lăsat singur.

Kira dădu din cap, iar părul reflectă razele lunii ca pe o aură de foc. Giles o studia și dintr-o dată văzu în locul femeii de afaceri tăioase și dure o persoană cu totul diferită, vulnerabilă și temătoare.

– Nu chiar. Mama mea a munit când eram mică. Am fost trimisă la o mînăstire, iar maicile de acolo erau bune cu noi, însă existența mea a fost una singuratică. Ele nu obișnuiesc să te strîngă în brațe sau să te sărute, ci mai degrabă să te mîngîie pe cap spunîndu-ți „grăbește-te, așa, fetițo“

– Atunci insist să te invit la cină și să te răsfaț. Tonul lui căpătase inflexiuni noi. Iată mașina mea. Dă-mi voie să joc rolul Prințului pentru o seară.

– Cenușăreasa trebuie să ajungă acasă devreme.

– Sigur că da. Deși mi-ar plăcea să-mi văd *Mercedes*-ul transformîndu-se într-un șoricel.

– Era dovieac, îl corectă ea.

Ar fi trebuit să-și dea seama că mașina lui era un *Mercedes* alb. La o apăsare pe buton capota începu să coboare automat. Kira simți cum ultimul scut de rezistență se fisura, de parcă ar fi intrat în altă viață mergînd pe acest drum ca și cînd ar fi fost unicul de urmat. Se lăsa tentată de o mașină și pipăia fascinată luciul din interiorul ei. Pîna atunci nu mai mersese vreodată într-o mașină decapotabilă. Nu știa că Dolly, bunica ei, fusese tentată de o baie.

– Frumoasă mașină, zise ea brusc, deși nu intenționase să-și exprime emoția. Giles îi ținu portiera ca să

urce. Tapițeria era bleu-deschis cu marginile crem. Po-deaua era mochetată cu albastru. Kira se cufundă pe bancheta moale și oftă discret. Bruce avusese un *Ford Fiesta* ralbagit, mașina companiei. Deja nu-i mai păsa ce se va întâmpla cu restul serii. Avea de gând să lase totul să decurgă de la sine. Era ceva desprins de noțiunea timpului, ca o vrajă pe care știa că nu o va mai trăi vreodată.

Poate că destinul hotărîse că merita o astfel de seară după atîtea luni de singurătate și supărare care-i întunecaseră sufletul. Era cu siguranță sindromul Cenușăresei. Se uită la Prințul ei din poveste și constată că juca rolul perfect, deși trăsăturile sale puțin cam prea dure, nasul puternic și bărbia de om hotărît nu aveau nimic în comun cu trăsăturile pe care ar fi trebuit să le posede un prinț galant din poveste.

Nu știa nimic despre el. Era un străin și totuși mergea în mașina lui pe o insulă din Caraibe, într-un loc despre care nu auzise pînă atunci; o insulă care pînă ieri fusese doar un nume într-un pliant turistic. Probabil că-și pierduse mințile. Ar fi o lecție bună dacă a doua zi s-ar trezi jefuită într-un canal de la marginea plantației de trestie.

Era o lume periculoasă, totuși avea încredere în Giles și nu știa de ce. Un instinct personal îi spunea că pericolul era mai aproape de inima ei, nu de trup.

Cînd începuse să aibă încredere în el? Era normal să aibă un început. Vine o clipă cînd o femeie își dă seama cînd un străin devine prieten, deci poate avea

încredere în el. Deja simțea acest lucru pentru Giles Earl. Era periculos doar din cauza senzațiilor puternice pe care le trezea în ea, așa cum electricitatea parcurge firele. Autoritatea lui avea o putere neobișnuită, iar Kira se temea de această putere.

Zîmbi pe întuneric. Avusese încredere în Bruce și iată unde ajunsese: un coșmar de dureri și angoase care începuse să se disipeze, dar care putea reveni la orice supărare cît de mică, sau la un gând, o imagine, o amintire. Copilul acela de pe plajă...

– Ai oftat iar, Kira? Să oftezi de două ori într-o seară în Barbados e limita. E lege guvernamentală. Fantoma de la *Sam Lord's* nu va privi cu ochi buni un oaspete melancolic. Îi place să fie în centrul atenției.

– O fantomă? Într-adevăr? zise ea privind peisajul sălbatic. Imaginile erau împăinențenite de lăsarea serii.

– Nu chiar, dar sînt cîteva. Destui oameni au murit sub comanda lui, după cîte se spune. Cică îi plăcea să agațe felinare în copaci și la ferestrele castelului pentru a ademini corăbiile pe Reciful Cizmarului. Corăbiile naufragiau pe stînci, iar sclavii de la *Sam Lord's* prădau epavele și aduceau rămășițele tîrîș pînă la castel, printr-un tunel subteran.

Kira se cutremură, deși nu se făcuse mai frig afară. Parcă auzea strigătele marinarilor care se înecau. Formele îndepărtate treceau cu rapiditate prin fața ochilor ei, iar copacii înalți se profilau pe conturul rotund al lunii de fildeș; se vedeau porți misterioase care adăposteau vile somptuoase, iar marea se zărea licărind în beznă,

sub reflexiile lunare. Cîmpurile de trestie fremătau în bătaia vîntului. Mirosul dulce de flori și trestie plutea pe aripile vîntului.

– Nu prea îmi place ce aud despre Sam Lord, zise Kira. Chiar trebuie să mîncăm acolo?

– E doar legendă ce ți-am spus, spuse el mîngîind-o ușor pe braț ca să o liniștească. Registrele amiralității atestă că el era plecat de pe insulă cînd s-au întîmplat naufragiile. Nimeni nu a descoperit vreun canal subteran. Totuși, nu este nici o îndoială că era un om rău și necinstit și că se purta cu soția și familia deosebit de crunt.

– Iar acum castelul său a devenit un restaurant celebru? Întrebă Kira pe un ton ironic. Ce justiție nefericită, pentru acei bieți oameni.

– Nu putem impune istoria. Poate că Sugar Hill va deveni o tabără de vacanță sau un parc de distracții într-o zi. Castelul lui Sam Lord este un hotel de lux, foarte elegant, iar o mulțime de piese de mobilier au fost restaurate și conservate ca într-un muzeu. Dacă nu vrei să mîncăm acolo, putem merge la *Reciful Cizmarului*, o grădină-restaurant care este mult mai sobru, propuse Giles, observînd că o tulburaseră povestirile misterioase și triste.

– Care e cel mai apropiat?

– Castelul lui Sam Lord.

– Bine. Atunci să mergem la pirat.

Giles nu conducea repede. Limita de viteză admisă în Barbados era scăzută, în comparație cu cea din An-

glia. Șoseaua șerpuia aproape ca în Devonshire și pînă noaptea partidele de cricket în mijlocul drumului opreau mașinile. Băieții ridicau porțile și se retrăgeau într-o parte ca să facă loc mașinii.

- 'nă seara, domnule Giles, îi strigară cîțiva băieți.
- Nu veniți la o minge, domnule? întrebă altul.
- Nu în seara asta, zise Giles. Sînt cu o doamnă.
- Aceasta e promisa publicitate pe care mi-o faci? îl

întrebă Kira.

– Jumătate din ea, spuse Giles rîzînd. Kirei îi părea bine că reușise să-l amuze.

Trecură de sat, apoi mașina șerpui printre lanurile de trestie înalte și surpriza veni imediat. Kira nu mai văzuse pînă atunci atîta cîmpie deschizîndu-se în fața ochilor săi. Giles cunoștea o scurtătură și viră spre autostrada 7, care nu era altceva decît o șosea cu două benzi, în ciuda denumirii.

– Cealaltă jumătate este că știrea ieșirii tale cu mine la cină e deja împrăștiată pe insulă. Oamenilor de aici le plac bîrfele. Probabil că-și verifică informațiile cînd merg să mă tund.

Peste cîteva minute Giles viră dreapta, spre Bel Air Road, iar Kira urmări cu cîtă ușurință mîinile lui pricepute întorceau volanul. Dintr-o dată apăru evident spiritul comercial discret al regiunii; aici se ducea un alt mod de viață; totuși egretele zburau pe deasupra capetelor în drum spre locurile unde își aveau cuiburile. Zona era dedicată turismului, fiind aproape o stațiune de sine stătătoare cu magazine, cu localuri care imitau casele local-

nicilor, ba chiar spații de locuit în stil barbadosian. La poarta de acces spre castelul lui Sam Lord un paznic în uniformă îi verifică actele lui Giles.

– Sînt foarte veseli, comentă Kira, zîmbindu-i și ea paznicului.

– Trebuie să fie. Aici stau mulți turiști americani bogați. Plătesc pentru ca alții să-i păzească, deși pe insulă nu se cunosc fapte penale – cele mai grave sînt furturile de genți și aparate foto pe plajă. Se dorește păstrarea acestor condiții. Avem forțe de poliție remarcabile cu sediul la Bridgetown; sînt foarte bine pregătiți. Ai văzut poliția portuară cu uniformele lor de marinari de pe vremea lui Nelson? E frumos să-i immortalizezi pe hîrtie.

– Nu sînt turistă. Pe mine mă interesează cum trăiesc acești oameni. Voi închiria un măgăruș ca să pot circula și eu pe insulă.

– E foarte ușor să te pierzi. Drumurile înguste se încurcă și se ascund în cele mai ciudate moduri.

Giles parcă mașina într-un loc special amenajat. Părea că nu sînt prea mulți clienți, dar nici puțini nu erau. Șoferii de taxi așteptau să fie chemați de la hotel. Trăsuri pe care turiștii le angajaseră pentru plimbări pe plajă odihneau acum în aerul răcoros. Paznicii nu mai arătau la fel de prietenoși pe întuneric, iar Kirei îi părea bine că se află în compania unui bărbat atît de înalt.

– Înainte se numea cestelul Long Bay, îi zise Giles conducînd-o spre clădirea masivă. E cea mai frumoasă casă colonială din Caraibe. Zidurile sale groase au supraviețuit teribilului uragan din 1831.

Era în vocea lui o notă de mîndrie amestecată cu ironie, de unde Kira înțelese că nu lua chiar toate poveștile în serios. Totuși castelul era unic prin stilul său și prin faptul că fusese întreținut și nu căzuse pradă ruinei.

– Uraganele sînt destul de devastatoare, adăugă el. Sper să nu dai ochi cu vreunul cît timp vei sta pe insulă.

Casa era ca un tort de nuntă alb; fusese construită în secolul al 18-lea și mai tîrziu modernizările și extinderile o aduseseră la stilul de conac în stil franțuzesc din aceleași perioadă. Se înălța pe o stîncă de unde se vedea plaja de corali mărginită de palmieri și de arborele sargasă. Avea creneluri și turnuri în partea superioară, iar Kira își aminti imediat de castelul roz pe care bunicul său îl construise pentru frumoasa lui mireasă...

Dolly se lipi de Reuben cu toată vigoarea unui trup tinăr, neîntinat. Reuben o îmbrățișă cu brațele sale vînjoase și o strînse cît putu de tare, aproape sufocînd-o. Nu se mai văzuseră de două zile și dorința era peste limitele suportabilității.

O sărută, șavurîndu-i aroma dulce a pielii delicate. Îi simțea părul mătăsos atingîndu-l pe gît și înnebunea. Mîinile ei puternice îl apăsau pe spate, trăgîndu-l mai aproape de ea.

– Aceasta este viața mea și dragostea mea, murmură ea cu gîndurile răvășite. Dacă ar fi despărțită de Reuben ar însemna că moare. Totuși, trebuia să-i spună și lui. Pînă la urmă își făcu curaj și zise tare: Benjamin Reed m-a cerut de soție. Buzele o mai ardeau încă de

atîtea sărutări pătimăse. Reuben se smuci brusc.

– Nu, Dolly, nu vorbești serios! Să-l ia naiba! Spune-i că nu poți. Îi spui, nu-i așa? Te vei căsători cu mine.

Dolly se strădui să nu rîdă.

– Dar cînd? Tu nu m-ai cerut, iar Benjamin a făcut-o deja. Vrea să ne căsătorim curînd, la o biserică mare, și a spus că îmi va construi o casă mare în St. James. Deja a cumpărat terenul, e chiar lîngă mare. Va avea băi multe, cu cadă și apă la robinet, și bucătărie.

– Dolly, vino-ți în fire. Nici să nu te gîndești la asta. Benjamin Reed e bărbat în vîrstă. Lasă-l să se însoare cu cineva de seama lui. Sînt o mulțime de femei singure care ar sări imediat dacă le-ar propune. Dolly, tu și cu mine sîntem împreună, nu-i așa? Credeam că vom fi veșnic împreună, zise el cu amărăciune în glas.

Ea rîse copilărește.

– Sigur că sîntem împreună, dar Benjamin vrea să se însoare cu mine și nu e chiar atît de bătrîn. Are numai treizeci de ani. Asta nu înseamnă bătrîn. Casa pe care o va construi va fi toată roz, adăugă visătoare.

– Ascultă, copilă prostuță, spuse Reuben apucînd-o zdravăn de umeri, după care o scutură bine obligînd-o să-l privească în ochi. Nu te căsătorești cu cineva doar pentru o casă sau o baie. Nu te prostituezi pentru o grămadă de coral roz. Sper că i-ai spus nu. Un nu hotărît și mulțumesc pentru că m-ai cerut.

– Nu am făcut așa, zise Dolly eliberîndu-se din strînsoare. Și nu folosi cuvinte grele despre mine, că doar nu vrei să cred că nu te-ai învîrtit cu fetele acelea ieftine

care sînt gata să-ți sară de gît priîi piață și care-și balan-sează șoldurile, apoi dau ochii peste cap. Ah, da, le-am văzut cum îți făceau ochi dulci.

– Nu fi prostuță, Dolly. Vorbești de parcă puteau ieși cu altă fată atîta vreme cît sînt mort după tine. Știi că te iubesc. Te rog să mă aștepți. Știi că nu se poate vorbi de căsătorie măcar pînă voi împlini douăzeci și trei de ani. Cel mai bine ar fi la douăzeci și cinci; de-abia atunci voi moșteni banii de la bunica.

– Banii nu contează, zise Dolly, apoi se uită în sus la el cu ochi galeși și începu să-și frece piciorul gol de al lui. Mișcarea ei era lentă și senzuală. Cu tine aș locui și într-o colibă pe plajă.

Reuben gemu; se simțea frustrat.

– Cînd voi fi stăpîn la Sugar Hill, vei locui acolo. Promite-mi că nu te măriți cu Benjamin.

– Promit, șopti ea lipindu-și buzele de gura lui, apoi își plimbă ușor limba pe curba buzelor lui. El simți că nu mai rezistă.

Se apropiară de treptele din marmură albastră și albă care duceau spre porțile deschise. Parcă era decorul dintr-un film al anilor '30. Kira se așteaptă chiar să fie întîmpinați de un șir de dansatoare în frunte cu Fred Astaire și Ginger Rogers sau Gene Kelly.

Vîntul stîrnea valurile și le izbea de recif, parcă spre a perpetua legenda lui Sam Lord. Era ușor să-ți imagi-nezi cîte un felinar ici-colo prin copaci, dar și corăbiile zdrobindu-se de reciful trădător, pe fundalul sonor al stri-

gătelor marinarilor care se înecau. Se cutremură la acest gând.

– Ți-am spus eu că pe aici bîntuie fantomele, zise Giles. Insula răsună de atîtea povești.

– Nu cred în fantome, spuse Kira hotărîtă. Totuși, avea o anumită părere despre persoane care bîntuie. Fantoma ei era o tînăra pe nume Jenny, iar ea se uita la Bruce cu ochi iubitori, îi spunea că e gravidă și savura momentul.

Kira observă interiorul perfect conservat al castelului, lemnăria în stare bună și sculpturile originale de pe tavane. Se admiră în oglinzile uriașe care reflectau picturi grozave, iar mobilierul stil *Regency* putea fi furat de pe o epavă din multe care căzuseră pradă piraților. Femei bronzate, în rochii lungi, coborau pe scara interioară. Candelabrele aprinse făceau să strălucească bijuteriile de la gîturile acestora.

– Dar eu nu sînt îmbrăcată în rochie lungă, observă Kira.

– Aici oamenii se îmbracă așa cum le place. Probabil că într-unul din saloane este o ocazie specială. Nu te formaliza. Vei vedea alți oameni în bermude și maieuri de plajă.

Giles o luă ușor de braț, iar de data aceasta Kira nu mai protestă. Atmosfera castelului era fermecătoare, ca și cînd Sam Lord ar fi fost acolo și ar fi ademenit-o să-i pătrundă secretele.

– Sus este dormitorul lui Sam Lord, cu patul original și baldachin. Jos sînt temnițele unde îi închidea pe membrii

familiei sale care-i stăteau în cale, a făcut-o chiar și cu soția lui. Cred că în prezent sînt birouri acolo.

Giles încetini pasul cînd sesiză încordarea Kirei la cele auzite. Îl surprindea reacția ei la suferințele provocate de Sam Lord, de parcă decorațiunile elegante ar fi acoperit pete de sînge, iar muzica discretă ar fi înăbușit gemetele celor încarcerăți. Kira scoase un sunet de-abia perceptibil, iar în același moment Giles o întoarse cu fața spre el.

– Locul acesta te supără, Kira, îi zise în șoaptă. Regret. Nu mi-am dat seama că în spatele măștii reci a domnișoarei Kira Reed din Londra se ascunde o inimă sensibilă. Plecăm imediat și mergem la alt restaurant în Oistins.

Kira dădu negativ din cap, încercînd să alunge gîndurile negre și să-și recapete stăpînirea de sine. În același timp voia să se debaraseze de răutatea lui Bruce.

– Nu... nu e nevoie, zise răsufîind prelung. Cred că aș prefera mai degrabă celălalt restaurant din grădină. Atîtea antichități și luxul sînt copleșitoare pentru mine, în plus e foarte cald. Nu m-am obișnuit cu clima de aici încă.

– Atunci să mergem la *Reciful Cizmarului*. O să-ți placă acolo. Au o orchestră care cîntă frumos, iar grădina e fabuloasă.

Giles avu dreptate. Chelnerul îi conduse la o masă aranjată frumos, cu argintărie, chiar într-un loc unde razele lunii cădeau perpendicular pe aranjament; paharele de cristal făceau ape-ape, iar flacăra lumînării pîlpîia dis-

cret lângă un buchet de flori sălbatice.

Kira se simți mai relaxată, mai ales datorită fundalului muzical plăcut. Aici putea uita de casa decadentă din spatele acelor grădini, cu istoria sa înfricoșătoare. Special alese scaunul de pe care avea vedere spre mare.

– Avem mâncăruri bune în Barbados, zise Giles, fără să-i întindă cel de-al doilea meniu. O să-ți prezint în timp câteva din felurile Bajane. Vrei să mă lași pe mine să aleg în seara aceasta?

Kira acceptă. Se îndoia că ar fi putut citi meniul pe lumina slabă. Giles sugerase că aveau să se mai vadă și lucrul acesta îi făcu plăcere. Probabil că o spusese și din politete. Oamenii de aici erau foarte politcoși. După ce studie meniul, Giles îl puse pe masă și zise:

– Vom începe cu pește zburător și sos picant. Peștele zburător e practic simbolul nostru național, adăugă el cu mândrie în glas. Apoi vom lua rechin roșu la grătar și salată. Sper că nu te deranjează două feluri de pește? Bucătarul de aici gătește peștele excelent. E specialitatea lui.

Giles era fermecător. Ochii îi străluceau și în ei citeai un umor înăscut, natural, cu care Kira nu era obișnuită. Băură vin alb de Rin și discutară pe orice temă le veni în minte. Nici un subiect nu era tabu. Nici măcar piciorul ei nu mai era, așa că el își permise câteva glume.

– Deci spui că ai avut o zi grea, tot șchiopătînd pe toată lungimea plajei pînă la St. James?

– Plajele de aici sînt minunate. Am întîlnit un om care-și spăla capra în mare. Apoi am mers mai spre

uscat și m-am lovit de ceva – nu glumesc – o creangă cu fructe mi-a venit în obraz. Un grădinar bătrîn tăia crengile bătrîne ale unui arbore de pîine. Ajunsesem la casa roz despre care ți-am vorbit mai devreme – aceea care spui că-i aparține lui Benjamin Reed.

– Da, zise Giles, e Fitt's House. Într-o zi o să-ți spun mai multe despre povestea ei.

– Aceasta va fi cu adevărat casa noastră? întrebă Dolly uluită. Ezită cînd ajunseră pe aleea neterminată și privi în sus, spre schelele ridicate împrejurul vilei construite doar pe jumătate. Maică!

– Da, spuse Benjamin. Întotdeauna mi-am dorit să locuiesc într-un loc deosebit. Nu vreau o casă tradițională, ca Sugar Hill sau Farley House, ci altceva, cu totul deosebit, la care oamenii să se uite oprindu-se în loc.

– La aceasta cu siguranță că se vor uita după ce se vor opri de-a binelea, zise Dolly călcînd cu atenție peste grămezile de moloz. Arată ca un castel roz de basm.

– Ai grijă. Toate resturile acestea de material sînt tăioase. Să nu te tai la picioare. De multe ori căzuse și era obișnuită cu durerea. Benjamin era mai în vîrstă, dar avea un chip drăguț și o fire plăcută, privirea fiindu-i mereu alertă și drăgăstoasă. Nu era frumos ca Reuben, dar era bine legat și slab, iar părul său de culoarea spicului era puțin ars de soare.

Piatra de coral avea o nuanță roz care urma să se estompeze odată cu trecerea timpului. Casa era construită pînă la etajul întîii, iar la intrare scările fuseseră

deja ridicate.

– Ce sînt acestea? Întrebă ea atingînd sculpturile pe jumătate terminate înfățișînd animale și păsări.

– Statui. Trebuie să reprezinte lei și vulturi, dar pietrarul care e și sculptor nu a văzut niciodată un leu adevărat sau un vultur. Lucrează după fotografii.

Dolly rîse, iar în urechile lui vocea ei era muzică.

– Sînt nostime, comentă ea. Nu arată deloc ca lei și ca vulturii.

– Să nu-i spui că sînt nostime, o sfătui Benjamin sorbind-o din ochi.

– Sigur că nu-i spun, prostuțule. Nu aș supăra pe nimeni niciodată intenționat.

– Știu asta, răspunse el serios, privind-o cu mare atenție. De aceea țin la tine atît de mult.

– Să nu spui asta, replică Dolly speriată. Eu nu am spus nimic. Nu am acceptat. Știi, de fapt am venit doar ca să-ți văd casa.

– Știu. Nu vreau să te forțez să ieși o decizie. Pur și simplu mă bucur că ai venit. Voiam să vezi ce construiesc pentru tine.

Benjamin voi să o ia de mîină, dar ea se dusesese deja în alt loc, atenția fiindu-i captată de altceva.

Felurile sosiră pe rînd și gustul lor fu deosebit de apreciat. Giles avusese dreptate. Bucătarul gătea peștele fără cusur.

– Mă bucur să constat că ți-a revenit pofta de mîncare, comentă Giles, pe cînd Kira admira aranjamentul

fructelor și legumelor din salată. Azi dimineată de-abia dacă ai ciugulit cît o rîndunică. Cred că rîndunelele mănîncă mai mult decît tine. Începusem să cred că te numeri printre femeile care permanent țin regim. Și așa ești prea slabă – numai oase.

– Întotdeauna am fost la fel de slabă, minți ea.

Nu era adevărat; scăzuse în greutate de la ziua Sf. Valentin. Era o modalitate de a slăbi, dar nu de recomandat. Tăcu. Locul dureros din inima ei devenise acum un ghem de durere.

La un moment dat li se întîlniră privirile. Kira nu deslușea mesajul din ochii aceia scînteietori și adînci, de culoarea oceanului. Era mai mult decît interesat de persoana ei. O privea aruncînd flăcări prin ochi, de parcă ar fi încercat să-și imprime autoritatea asupra ei. Cenușăreasa nu avusese parte de asemenea priviri din partea Prințului pe cînd dansau în sala de bal. Nici nu se putea spune că acum Kira ar fi putut dansa. Îi plăcea dansul, însă acum nici nu se punea problema de așa ceva.

Giles era pe aceeași lungime de undă cu ea.

– Spune-mi, cum s-a întîmplat cu piciorul? o întrebă dintr-o dată. Te-a călcat vreun client înfuriat la vreo întrunire de consiliu la nivel înalt?

– Mereu pui atîtea întrebări personale? zise Kira fermecată de muzică.

– Nu. Doar atunci cînd îmi place cineva. Atunci vreau să aflu totul despre persoană. Tu de exemplu ești o aglomerare de contradicții, o clipă ești furioasă, iar în

următoarea te întristezi repede și devii melancolică. Cîteodată te porți ca o femeie de afaceri stăpînă pe situație, alteori, într-o secundă, devii o fetiță singuratică. Kira, mă pui pe gînduri. Vreau să știu cum e adevărata Kira Reed, zise Giles. Și aș dori să te înțeleg.

– E greu de crezut că se va întîmpla asta, se trezi ea vorbind. Mă îndoiesc că ne vom mai vedea după seara aceasta. Nu ar avea nici un rost.

Giles sesiză imediat aluzia, dar continuă să o privească atent, încercînd să-i prevadă reacția și zise:

– Dar ce ai spune dacă ți-aș oferi o slujbă de cercetare legată de plantația mea de trestie? Acest lucru te-ar tenta să mai rămîi? Ce părere ai? Plătesc bine. Aș dori să găsesc o modalitate de a topi gheața care s-a format împrejurul inimii tale.

– Ei, știam eu că ești tu, Giles. Deci aici mănînci în ultima vreme. Credeam că ai renunțat la mesele civilizate pentru viața pe plajă – nuci de cocos și altele... zise o tînără care se opriase lîngă masa lor; avea o figură răutăcioasă și purta o rochie roșie de satin, iar părul negru îi cădea în șuvițe strălucitoare pe spate. Își încolăci brațele posesiv în jurul lui Giles.

– Nu e cazul să exagerezi doar fiindcă tu rămîi mereu în pat cînd eu plec dimineața de la Sugar Hill. Giles oftă prelung și făcu prezentările: Ea este Lace, sora mea. Are douăzeci și cinci de ani, dar merge spre doisprezece.

– E un drăguț, nu-i așa? continuă Lace servindu-se cu o căpșună de pe farfuria lui. Mă întreb cît timp vei

rezista. Nici o femeie nu rezistă prea mult în compania lui Giles. El e ahtiat după muncă, mă înțelegi? Nici o femeie nu se poate compara cu plantația sau cu Sugar Hill.

– Kira s-ar putea să lucreze pentru mine, zise Giles sec.

– Kira? repetă Lace pierzându-și deja interesul. Ce nume neobișnuit!

– E rusesc, spuse Kira.

– Oh, ești străină. Aici e atracția. Giles caută puțină schimbare, zise Lace cu ironie. Duse mîna spre paharul cu vin al lui Giles, însă el o opri. Nu fi răutăcios, Giles. Doar o înghițitură.

– Cred că ai băut ceva mai multe înghițituri deja. Du-te înapoi la prietenii tăi.

– Ne ducem la dans, îi zise Lace Kirei. Nu vreți să veniți cu noi?

– Nu, mulțumesc, spuse el. Nu avem chef să dansăm.

– Atunci ce aveți chef să faceți? întrebă ea rîzînd, în timp ce se depărta de masa lor. Sau asta nu se spune, frate mai mare?

CAPITOLUL 6

– Nu o lua în seamă pe Lace, zise Giles. Principalul ei hobby este să-i necăjească pe alții, în special pe mine.

– Poate că are nevoie de o slujbă ca să-și umple timpul.

– Nu ar veni niciodată la program. Ea nu e ca tine. Presupun că tu ești genul de conducător de sclavi de la nouă la cinci.

– Depinde de ce sclavi aș conduce, zise ea dezinvolt.

Giles avea multe avantaje asupra ei. Făcea parte din categoria proprietarilor de plantații adică avea plantația proprie, o fabrică de zahăr și o casă imensă. Probabil că deținea și alte afaceri despre care ea nu știa nimic. Era genul de om care-și investește banii și timpul în între-

prinderi locale.

Ea era o secretară sentimentală, cu idei mărețe care nu căpătaseră încă formă, dar avea convingerea că nu va bate la mașină o viață întreagă, cît va munci. Trebuia să existe mai mult de atît chiar și pentru Kira. Va căuta să nu rămînă niciodată fără bani sau singură cu Tamara, mama sa.

– Ce spui, ești de acord să faci cercetare pentru mine?

– Depinde de domeniu. Trebuie să fie ceva realist. De unde să știu eu că nu ai născocit o problemă lipsită de importanță doar ca să-mi demonștrezi că nu fac față?

Giles rîse scurt și băgă în gură o felie de mango.

– Nu ar fi bine să-mi acorzi mai mult credit? Eu nu am nimic de cîștigat din asta; mi-ai spus-o foarte clar. Sincer, vreau să se facă o cercetare adevărată și îmi trebuie cineva eficient și exact. Trebuie făcută și repede. Am așteptat prea mult obținerea informațiilor.

Kira simți că se cufundă în galoane de melasă dulce. Să lucreze pentru Giles? Ar fi ca și cînd ar căuta drumul pe un teren minat.

– Păi, nu știu....zise ea încercînd să surîdă.

Giles păru că deja anticipează momentul. Ar fi fost minunat să lucreze pentru el, dar Kira se temea că nu va face față contactului zilnic cu el. Îi întrerupse șirul gîndurilor:

– Hotărăște-te, femeie. Sîntem ocupați cu probleme pînă peste cap. Cea mai gravă este consumul din ce în ce mai redus de zahăr ne dă. Avem capital enorm

investit în fabricile și rafinările de zahăr, iar forța de muncă angajată pe cîmp e considerabilă. Din fericire pentru Barbados zahărul nu se folosește doar pentru ceai și stropit floricele. Acei guru ai sănătății din Occident ne-au avertizat că numărul de caloni trebuie să descrească, dar zahărul nostru încă merge bine pentru fabricarea romului. În Barbados se produce cel mai bun rom de pe piață.

- Alcool?
- Nu face pe puritana. E cunoscut pe plan mondial.
- Și ce vrei să cercetezi?
- Problemele de fond.
- Doar nu e vorba de oribilele acelea de maimuțe?
- Liniștește-te, nu e vorba de ele, zise el zîmbind.

Deși aș da bani buni că să scap de ele.

- Îmblînzește-le. Deschide o grădină zoologică.
- Perfect. Acesta va fi cel de-al doilea proiect.
- Nu suport creaturile acelea, izbucni ea. Atunci ce?

Probleme cu incendiatori?

– Nu. De asta se ocupă poliția și pompierii. Unul din oamenii mei a fost omorît anul acesta. A fost prins încercuit de flăcări, iar focul l-a cuprins din cauza vîntului. Nimeni nu a mai putut face nimic pentru el. A murit înainte de a-l duce la spital.

Giles vorbise pe un ton amărît, cu greu înfrînîndu-și furia pe acest incident. Parcă în clipa aceea era departe de Reciful Cizmarului și de apa mării, însă vedea în fața ochilor trestia arzînd.

- Îmi pare rău, zise Kira impresionată. Își aminti brusc

supărarea pe care o citise pe chipul lui Bruce. Uneori oamenii fac lucruri dureroase fără nici un motiv. A fost o barbarie.

Giles își adună gândurile bune și puse ușor mîna pe palma ei. O mîngîie delicat contemplîndu-i pielea fină, spunîndu-și parcă mulțumit că măcar ea era reală.

– Tu, Kira, nu ai putea niciodată să fii crudă, nu-i așa? Ai o blîndețe în privire care îmi spune că detașarea pe care o afișezi e o aparență.

– Sînt blîndă, da, cu animalele și copiii, dar niciodată cu bărbații. Își retrase mîna, deși nu voia. Ei trebuie să cîștige încrederea mea și nu mulți au reușit.

– Intenționez să fiu primul bărbat din Barbados care ți-o cîștigă, zise Giles. Kira nu-i vedea prea bine ochii în atmosfera nebuloasă, dar era sigură că rîde de ea.

– Ai întîrziat, spuse ea zîbind cu amărăciune. Primul care a cîștigat-o azi-dimineață pe plajă a fost un tînar pe nume Moonshine.

– Ah, da, îl cunosc pe Moonshine. Încearcă să intre la colegiul de business.

– Înseamnă că e ambițios și regret că nu am cumpărat nimic de la el. Kira se simți într-adevăr vinovată. Ar fi trebuit să-l ajut.

– Nu-ți face muștrări de conștiință. Ești deja însemnată. Se va întoarce la tine negreșit. Oricum, cînd vei afla cîți dolari vreau să-ți plătesc pentru acest studiu, generozitatea ta se va revărsa peste valiza lui cu coliere.

Kira nu întrebă care era suma, deși ar fi dorit să știe.

– Încă nu mi-ai spus în ce constă munca mea?

– E vorba despre transport, în mare măsură. Sună plictisitor, nu-i așa? E ceva vital, te asigur. Stai să-ți explic. Există o mulțime de cultivatori mărunți, adică familii de proprietari agricoli, ba chiar și proprietari singuri de teren cultivat. Ei sînt împrăștiați pe toată insula. Ei trebuie să-și aducă trestia la fabrica mea. Pentru moment sistemul de transport cu camionetele este ineficient și primesc o mulțime de plîngerî. Micii cultivatori au impresia că sînt jecmăniți.

– Iar tu trebuie să menții fabrica să funcționeze la capacitate maximă, nu? îl întrerupse ea.

– Avem nevoie unii de ceilalți. Eu nu am timp să mă duc la fiecare și să discut cu ei, dar vreau o imagine generală înainte de a căuta o soluție. Te-ai putea ocupa de asta? Sau nu e ceva destul de interesant și dificil pentru o femeie sofisticată din Londra? adăugă el cu sarcasm. Camionetele zgomotoase nu-ți oferă chiar aceeași imagine.

Kira își ascunse bine sentimentul de ușurare, acum că aflase despre ce era vorba. Era exact genul de lucru pe care îl putea face. Era o femeie care știa să se poarte cu oamenii. Știa cum să se ocupe de o anumită problemă delicată. Întotdeauna reușise să găsească răspunsuri la toate întrebările puse de domnul Connor și acum se întreba cum s-o descurca blonda temperamentală. Giles nu o ruga să facă un lucru peste puterile ei.

– Mă voi descurca eu și cu camionetele, zise liniștită.

– Din ochii tăi citesc că te vei descurca perfect. Să nu-ți subestimezi ochii niciodată, Kira. Ei sînt oglinda

sufietului. Atunci rămîne cum am stabilit. Vei avea nevoie de un act de înregistrare de la poliția din Barbados pentru ca să poți conduce. Vei primi un permis local de la poliția din Holetown. E puțin mai sus pe drumul spre *Sandy Lane*. O să-ți dau eu o mașină ca să te poți deplasa. Cheltuielile mă privesc pe mine.

– Stai așa, Giles. Nu am spus că...

– La fabrică am un dosar uite atît de gros cu plîngerii de care va trebui să te ocupi, plus o listă de mici producători. Îți voi da și o împuternicire scrisă, în caz că va pune cineva la îndoială ancheta ta. Deși, sînt convins că personalitatea ta și capacitatea de a convinge vor avea efect chiar și asupra celui mai reticent cultivator.

– Mai ales farmecul meu non-existent, spuse Kira cu autoironie.

– Dar aerul de vulnerabilitate... adăugă el... și faptul că șchiopătezi; acestea vor fi destule argumente în favoarea ta. Te vor compătimi și vor deveni curioși.

– Voi purta o insignă cu înscrisul „accident“.

– Iar ei vor fi prea politicoși ca să te întrebe cum s-a întîmplat; nu ca mine, care vreau să știu totul despre tine. Aș vrea să iau toate bucățelele din care ești formată și să le așez în ordine cu mîna mea.

– Nu sună prea interesant, murmură Kira șocată, de parcă trupul i-ar fi fost violat.

Giles nu mai trebui să dea răspunsul fiindcă îl salvă chelnerul; acesta aduse pe un cărucior oferta de prăjituri. Îți lăsa gura apă numai privindu-le, dar Kira nu mai putea mînca nici măcar o linguriță de înghețată, oricît de

faimoasă ar fi fost aceasta.

– Ce-ai zice de puțin suflé de lămîie verde? Ușor și acrișor, așa ca tine, zise Giles încercînd să pară serios. Sau un flank cu cocos, dulce și ademenitor, ca mine?

– Numai cafea, te rog, zise Kira neluîndu-l în seamă.

– Două cafele vă rog și două coniacuri franțuzești, cea mai bună marcă. Sper că-ți place coniacul. E modul cel mai agreabil de a termina o masă.

– Nu rom de Barbados?

– Romul se poate bea oricînd. Dimineata, înainte de prînz, pe plajă, înainte de cină, cînd te odihnești sau ieși undeva cu prietenii. Inventăm cele mai neobișnuite motive ca să bem rom. O să-i spun bucătăresei noastre să-ți arate cum se prepară o băutură minunată, ca să îți pregătești și tu cînd vei ajunge acasă la Londra și vei dori să te înveselești cu amintiri din însoiritul Barbados.

Dintr-o dată tonul lui devenise foarte melancolic și cuvintele îi mergeau Kirei la inimă. Devenise sentimental, iar ea se întreba dacă Giles o avea vreo femeie în viața lui. Un bărbat atît de atrăgător și influent nu putea supraviețui pe această insuliță fără o femeie care să dorească să intre în patul și în viața lui.

Și ce dacă avea un șir de femei? Kira își aminti de codul moral al insulei, care accepta sexul înainte de căsătorie. Era important să se știe că o femeie poate procrea. Căsătoria era la fel de importantă, așa că multe mirese mergeau la altar deja însărcinate.

Kira se întrebă oare cum arăta iubita lui Giles....o fi vreo frumusețe brunetă, voluptuoasă, cu linii curbe ade-

menitoare și părul căzîndu-i pe umeri în cascade? Parcă îi și vedea îmbrățișîndu-se în pat, dezbrăcați, asudînd, vocea femeii răgușită după ultimele ecouri ale orgasmului. Se cutremură și închise ochii.

– Ți-e frig?

– Nu....mă gîndeam la Londra, zise ea minciuna. Da, este un loc rece, sumbru. Nu mai spuse, dar devenise și mai rece și mai sumbru de cînd Bruce plecase din viața ei.

– Cred că ar fi mai bine să ne întoarcem la *Sandy Lane*. Nu mi se întîmplă des să am invitați la cină care să adoarmă în fața mea. Crezi că mai poți rezista trează cît ne plimbăm puțin prin împrejurimile Recifului Cizmarului?

– Scuză-mă, dar din cauza aromei care plutește în aer m-a luat cu somn; mai ales că nu mi-am revenit nici după zbor.

– Cîteodată îți trebuie mai multe zile pentru recuperare.

– Sigur că mi-ar plăcea să văd reciful. Doar să nu ne întîlnim cu vreun pirat.

– Nu am văzut unul adevărat de cîțiva ani, zise Giles, apoi scoase banii și-i lăsă pe masă.

Grădina era inundată de aromele florilor tropicale, care creșteau printre ierburile elegante și zvelte, adaptate la pămîntul adus special pentru ele. Cei doi meraseră pe o alee spre mare; nu-și vorbiră prea mult. De fiecare dată cînd mîinile li se atingeau întîmplător Kira simțea fulgerături pe șira spinării; senzații pe care nu le mai

încercase demult și pe care nu credea că le va mai întâlni curînd.

La un moment dat ea lăsă un oarecare spațiu între ei, făcînd un pas lateral. Giles păru surprins de reacția ei, dar nu spuse nimic. Distanța i se păru cam mare.

Giles remarcă spațiul pe care ea îl voia între ei, ca și cînd nimeni nu ar fi trebuit să-l încalce. Se întristă la gîndul că a putut cineva să o întristeze într-atît încît acum nu mai avea încredere în nimeni și nu dorea apropiere. I se părea și lui ciudat că se simțea atît de atras de ea prea curînd. Nu i se mai întîmplase așa ceva de mult timp.

Ar fi dorit să o atingă, pentru a se convinge că pielea ei era la fel de mătăsoasă pe cît părea de la distanță. Îi simțea parfumul purtat de adierile calde și astfel simțurile i se acutizau. Ar fi vrut să se cufunde în acea dulceață, să o țină în brațe pînă la ivirea zorilor.

Poteca se încheie la un loc cu vedere spre mare, chiar pe marginea stîncilor. O bancă de lemn invita la repaus, însă Kira se apropie de margine și privi cum valurile se sparg înspumate sub picioarele ei. Marea rodea în coral și fremăta continuu. Nici o corabie nu ar fi avut vreo șansă să reziste forței enorme cu care valurile loveau malurile stîlcoase.

– Încă mai sînt o mulțime de naufragii, zise Giles citindu-i gîndurile parcă. În partea aceasta țărmul este foarte periculos. Vasele de pescuit și ambarcațiunile mici sînt adesea surprinse de furia valurilor. Aici se întîlnesc curenții submarini și adîncimea e foarte mare.

- Parcă se simte, zise Kira.
- Se simte fantoma naufragiaților.

Plaja de dedesubtul Recifului pe care trona castelul lui Sam Lord era pustie, întunecoasă și numai pîlcuri de copaci se profilau pe cerul nopții. Îți era ușor să-ți imaginezi cum sclavi din trecutul îndepărtat agățau felinarele morții pe crengile tremurătoare de pe țărmul înșelător și ucigaș.

– Am și eu destule fantome în viața mea, spuse ea pe negîndite.

Giles se apropie de ea încet, iar ea îl privi; era înalt și totul la el iradia splendoare, bărbăție și putere. Era ca un vin tare care ți se urcă la cap și te ametește, ducîndu-te într-o grădină fermecată unde poți merge pe nori. Nu o întrebă la ce se gîndește.

– Acum te duc acasă, îi spuse el, de parcă insula ar fi fost deja casa ei. Își înlănțui degetele printre ale ei și gestul provocă o furtună de fulgere. Kira își simți pieptul tresărind de dorință, deși Giles nu era chiar atît de aproape de ea.

Încercă să se eschiveze, dar mîna lui fermă o opri. Venise lîngă ea și o cuprinse cu mîna pe după umeri, mîngîind-o pe spate. O întoarse cu fața spre el și o apropie încet, pînă ce Kira simți sînii zdrobindu-i-se de pieptul lui musculos. Durerea fu o binecuvîntare, iar Giles o prelungi cu o sărutare pe gît, aproape de umărul dezgolit. Atingerea lui era atît de delicată, încît Kira o percepuse de-abia tîrziu, după ce sărutările îi lăsară nectarul buzelor pe pielea înflorată. Giles atinse ușor cu

vîrful nasului lobul urechii, iar degetele i se încurcă prin buclele lungi. Kira rămase nemișcată, în transă. De-abia acum îi simțea răsufierea precipitată pe obraz și gemu, fiindcă nu mai suporta senzațiile profunde. Din păcate nu putea nici să-l oprească, așa că își întoarse fața, iar el interpretează gestul ca pe o invitație de a-i mîngîia ceafa, continuînd să o mîngîie pe umeri, pe piept...

– Kira... Kira... murmură el.

Trupul ei se arcui deja dornic, lipindu-se de el, savurînd chiar și simpla plăcere a căldurii corporale și a mîngîierilor pricepute. Nu așa i se întîmpla de obicei; mai întîi trebuia să existe dragoste, totuși nu-și dădea seama dacă bătaile pe care le simțea în timpane veneau de la inima ei sau de la valurile lovind țărnul.

Cînd gura lui se contopi cu a ei, Kira nu mai putu să reziste. Îl lăsa să-i invadeze gura cu limba lui fierbinte, curioasă, adîncindu-și sărutarea spre plăcerea amîndurora. Se simți deja slăbită de această tandrețe care se transforma iute în pasiune. Ținea ochii închiși, dar știa că ai lui aruncă flăcări.

Dintr-o dată o dezlipi de sine, de parcă slăbiciunea venise din partea ei. Kira se simți jignită, dar imediat sufletul îi liniști inima și realizează că Giles avea dreptate să se oprească. Aproximarea devenise tulburătoare pentru amîndoi și periculoasă, la fel cum erau valurile care se zbăteau de malul stîncos.

– Acasă, zise el brusc.

Cînd ajunseră în parcare, la mașină, Giles își scoase haina și o înveli pe Kira cu ea. Aceasta păstra căldura

trupului lui, care îi încălzi brațele goale, călătorind peste toată pielea expusă; parcă o cuprinseseră flăcările.

– S-ar putea să-ți fie frig la ora aceasta, spuse el ridicîndu-i părul peste guler. Avea părul moale, remarcă el, iar vîntul îi încurcă o şuviță printre degete. Nu mai atinsese ceva la fel de moale. Inima tînjea după mai mult și nu știa acum cum de reușise să rupă vraja din grădină. Voia să știe de ce era atît de slabă și necăjită, să-i redea calmul și căldura. Nu vreau să răcești, adăugă el, cu toate că era o seară foarte caldă.

O învălui ușor într-o îmbrățișare tîrzie și inhală aroma pielii ei. Nu se putuse opri. Kira îngheță; brațele îi erau imobilizate. Îmbrățișarea lui dură mult și intenționase să fie scurtă, întîmplătoare, însă amîndoi se treziră că-și simt trupurile lipite. Kira se pierdu în parfumul lui masculin, curat și sănătos, amestecat cu acela de săpun foarte scump, cu after-shave... oare de ce mirosea atît de bine?

Kira rămase așa, nemișcată în brațele lui și începu să viseze. Oare de ce i se părea că are nevoie de ea? Luni de zile se gîndise doar la ea însăși și la durerea ei, la trădarea suferită, la rănilor din inimă. Acum venise acest bărbat înalt și puternic, îmbrăcat într-un costum al tristeții pe care nu-l înțelegea. Era convinsă că nu era vorba de o femeie, ci de altceva. Giles se retrase, iar ea era cît pe ce să-și piardă echilibrul, dacă ar fi fost susținută. Își reveni, însă simți o durere mare în piciorul rănit.

– Te simți bine? zise el privind-o în ochi. Kira știa că

se întîmplă ceva cu inima ei înghețată, dar se lupta împotriva oricăror slăbiciuni. Nu voia să mai sufere. Nu te-aș face niciodată să suferi, zise el, încă o dată citindu-i gîndurile. Nu ți-aș face un rău intenționat.

– Nu te voi lăsa vreodată, spuse Kira pe un ton rece, provocat și de durerea din picior.

– Mă bucur că am rezolvat această problemă.

Giles porni spre St. James, trecînd cu viteză prin aerul înmiresmat, peste cîmpurile cultivate cu trestie fre-mătătoare, printre palmieri înalți. Opri la intrarea în hotel. Nu coborî, ci o privi netulburat, cu mîinile pe volan. Un băiat de la intrare veni să deschidă portiera.

– Unul din angajații mei îți va aduce o mașină. Să-ți iei permisul din Holetown, iar mîine după prînz ne vedem în biroul meu. O să-ți las indicații cum să ajungi acolo.

– Mai bine te sun eu, zise Kira ostentativ. S-ar putea să am și alte treburi mîine dimineață.

– Amîină-le. La două fix în biroul meu, repetă el cu hotărîre. Noapte bună, Kira.

– Noapte bună, Giles, răspunse ea, uitînd să-i mulțumească. Cuvintele îi ajunseseră pe buze, dar era prea tîrziu să le rostească.

Își luă cheia de la recepție și auzi mașina lui demarînd în forță. Venise în Barbados pentru liniște și pentru a putea lua legătura cu bunicul său. Cît se înșelase. Fusese prinsă într-un păienjeniș al unui bărbat de care știa că trebuie să stea departe.

Ajunse în cameră și deschise larg ușa balconului,

apoi ieși să privească marea scînteietoare. Inima îi cînta un cîntec cu totul nou, însă glasul rațiunii îi spunea să se păzească.

Kira îl visă pe Giles. Veni neinvitat în somnul ei și-i luă trupul cu forța. Era un vis de o pasiune arzătoare, dar și de o candoare nemaiîntîlnită. Clipe de plăceri nespuse pluteau în aer ca firele de aur, împletindu-le plăcerea cu fericire și uitare de sine.

Se trezi transpirată, cu durere în picioare, simțindu-i parcă apăsarea trupului greu și cald. Se întinse, de parcă trupul i-ar fi fost satisfăcut cu adevărat, apoi se ghemui pe-o parte și mîngîie perna de alături, tînjind după prezența lui.

Dorința fizică pentru Bruce dispăruse deja. Cîndva îl dorise, apoi se gîndise că era mai bine să se mărite virgină. Ce greșeală! Totuși la vremea aceea i se păruse cinstit să aștepte. Poate că de aceea Bruce găsisese ceea ce căuta în brațele lui Jenny.

Oare cum mai putea dori un bărbat al cărui trup făcea plăcerile altei femei? Realitatea îi domolise imediat dorința de a face dragoste, răcorindu-i pasiunea fizică, iar acum mîndria nu-i va mai permite trupului ei să-l dorească. Cu dorința stinsă Kira rămase cu un mare gol: nu mai era femeia caldă și iubitoare care fusese cîndva.

Se răsuci în pat, punîndu-și palma pe obraz, visînd și întrebîndu-se dacă Giles îi va readuce trupul la viață. Era ciudat că se gîndea la una ca asta, cînd în realitate se lupta să-l țină la distanță. Avea nevoie de timp, spațiu

și o distanță pentru a se vindeca și a deveni din nou un om complet.

Bruce îi demolase spiritul în seara aceea oribilă. Acum nu-și mai amintea exact cuvintele lui, nici nu încerca. Durerea îi fusese de ajuns. Fusese un coșmar trăit pe neașteptate, născut dintr-o dragoste oarbă. Pentru prima dată Kira nu începuse să plîngă și aceasta era o noutate. Fără lacrimi în ochi privi înapoi cu amărăciune, amintindu-și cum Bruce nu putea să îi întâlnească privirea, cum căutase tot felul de scuze. Timpul o ajutase la vindecarea rănilor sau datora totul acestui loc vrăjit, Barbados?

Adormi la loc surîzînd, nedîndu-și seama că din nou Giles îi pătrundea în gînduri.

Nu se întîlniseră timp de o săptămînă. Reuben stătuse deoparte, dar o visa pe Dolly în fiecare noapte, tînjind să-i invadeze trupul și să-și stingă focul care-i ardea mădularul. Era o nebunie.

– Nu mă iubești? Îl întrebă Dolly sprijinindu-se într-un cot, în timp ce-l mîngîia pe păr cu degetele ei plătînde. Mai vreau cîteva sărutări aici... și aici și aici... zise atîngîndu-și gîtul, apoi curba umărului. Își lipi corpul de el. Iubește-mă, iubește-mă...

– Nu pot, gemu el răsucindu-se brusc. Știi cît de rău îmi faci. Mă înnebunești.

– Dar ce îți fac? Spune-mi. Aici te doare?

Reuben sări în picioare ca ars.

– Pentru Dumnezeu, femeie. Să nu mai faci asta

niciodată. Ești o diavoliță, zise el rîzînd forțat. Nu știi chiar nimic?

– Nu... zise Dolly uluită de reacția lui. Lacrimile îi umplură ochii. André nu-mi spune nimic. Și dacă nu-mi spui nici tu, de unde să știu? Nu am mamă și nici prieteni pe care să-i întreb. Nu mai fi supărat pe mine. Cum voi ști vreodată dacă nu- mi spui nimic despre viață, iubitul, dragul meu Reuben?

Reuben nu putea să o suporte plîngînd. O sărută blînd pe obraji, mîngîind-o ca pe o pisicuță. O iubea atît de mult, ba chiar și mai mult cînd se purta ca un copil. Într-o zi va deveni femeie și atunci vor trăi aceeași viață.

– În primul rînd nu-ți scoți hainele de pe tine, zise Reuben aranjîndu-i rochia. Apoi nu-ți încolăcești picioarele împrejurul unui bărbat. Și nu-l atingi... aici.

Intenționa să o ia de soție într-o zi; nu avea nici douăzeci de ani, așa că trebuia să mai aștepte. Mai întîi trebuia să învețe despre afaceri, să pună deoparte ceva bani, să-și construiască o casă pentru familia sa. Mai avea să treacă o veșnicie pînă ce Sugar Hill va fi a lui. Totuși într-o zi el va deveni proprietarul moșiei și dorea ca Dolly să facă parte din viața lui.

– Îți voi spune totul, dacă-mi promiți că vei fi cuminte, Dolly. Nu vreau să te văd că ieși cu alți băieți în picioarele goale și arătîndu-ți umerii goi. Reuben se întinse iar pe nisip și-și împreună mîinile la ceafă. Umbrele unui palmier dansau deasupra capului său.

– Tu vorbești. Șmechera aceea de Elise îți face ochi dulci. Ar ieși cu tine ori de cîte ori ai invita-o. Se fu-

dulește cu banii ei și cu hainele elegante, iar tatăl ei va construi un hotel de lux și un teren de golf.

– Atîta teren pentru trestie pierdut, murmură Reuben. Nu ar trebui să li se dea voie. Cineva ar trebui să oprească asta.

– Atunci fă în așa fel încît să fii ales, zise Dolly, întrebîndu-se dacă îi este permis să-i descheie nasturii la cămașă și să-i mîngîie părul de pe piept. Adora cîrliionții aceia de culoarea corbului de pe pieptul lui. Cînd mergeau să înoate adesea se prefăcea că nu mai poate să-și mențină respirația doar ca el să o susțină aproape și ca trupurile să li se atingă ușor. Ar trebui să intri în Congres. Ai fi cel mai tînăr reprezentant al nostru ales vreodată.

Dolly se lăsă îmbătată de gloria politică a unui vis de moment. Se și vedea luînd parte la baluri și dineuri împreună cu Reuben, îmbrăcată în rochii frumoase, deși în vis nu-i apărea clar de unde puteau veni toate acestea.

– Mulțumesc, am și eu foarte multe de făcut. Nu mai am timp pentru politică. De ce nu faci tu ceva ca să fii aleasă? Să devii prima femeie din Congres.

– Acum rîzi de mine. De unde să știu eu ce să spun sau ce să fac? Nimeni nu m-a învățat nimic. Nu știu decît să gătesc și să curăț pensule de pictură. De-abia pot citi.

– E vina ta că nu ai dat atenție școlii și că ai chiulit mereu ca să te duci să înoți sau să-i vinzi tablourile tatălui tău la piața din Bridgetown în zile de croazieră.

– Dar a trebuit să fac asta. Vasele de croazieră an-

corează în Bridgetown doar pentru cîteva ore. Pasagerii coboară și ei pentru cumpărături. Vorbim de dolari americani, să știi. Am muri de foame dacă nu aș vinde tablouri turiștilor. Dolly se ridică, se scutură de nisip și spuse foarte serioasă: Acum trebuie să-i pregătesc tatei ceaiul.

– Bine, te conduc pînă la capătul străzii. Bicicleta mea e în tufele acelea.

– Să nu aștepți prea mult ca să te însori cu mine, zise Dolly brusc pe un ton indiferent. Nu vreau să ajung fată bătrînă, nemăritată, toată numai riduri și zbîrcituri.

CAPITOLUL 7

Va fi foarte dificil să dea ochii cu Benjamin Reed pentru prima dată. Kira nu aştepta cu nerăbdare întâlnirea cu el şi nici nu ştia cum va reacţiona ea însăşi. Furia pentru modul în care bătrînul o tratase pe mama ei începuse să se mai estompeze în atmosfera relaxantă din Barbados. Totul părea de domeniul trecutului îndepărtat. Poate că bătrînul avusese motivele sale să se poarte astfel.

Stătea întinsă pe pat şi savura clipele în care nu trebuia să se grăbească pentru serviciu amestecîndu-se la ore de vîrf printre atîţia navetişti. Îşi turnă puţin suc de ananas din frigider şi dădu drumul la radio.

„Vocea Barbadosului” era un amestec de programe cu solicitări de piese muzicale, apeluri telefonice în direct

și jocuri „cine-știe-cîștigă“ Se difuzau știri locale și din toată lumea, informații parohiale despre localnici și coruri, urmate de muzică solemnă, anunțuri mortuare de pe insulă și detalii despre înmormîntări. Părea că oricît de neînsemnat sau de singur ar fi fost cineva, toți erau anunțați la radio cînd decedau. Se citeau listele cu cei îndoliați, iar Kira asculta și se gîndea cîte familii se separaseră și se răspîndiseră prin toate colțurile lumii – America, Anglia, Australia. Era trist să ascuți detaliile despre înmormîntare, așa că răsuci butonul și căută alt post – găsi unul pe care își auzi numele.

„Mai multe știri modeste din Barbados. Seara trecută a fost văzută luînd cina la *Sam Lord's* domnișoara Kira Reed însoțită de Giles Earl de la *Sugar Hill Plantation*. Domnișoara Reed este consultant în cercetări din Londra, proaspăt sosită pe insulă; locuiește la hotelul *Sandy Lane* în St. James,” adăugă vocea caldă. „Se zvonește că domnișoara Reed se află aici pentru a face niște cercetări pentru industria zahărului“.

– Am ajuns și la radio, comentă Kira zîmbind. Oare de unde au aflat de domeniul cercetării?

Dimineața era înrourată și proaspătă, așa încît nu mai putea rămîne în pat mult timp. Îmbracă repede costumul de baie dintr-o bucată și ieși prin grădină, spre plaja proaspăt măturată. Se cufundă în apa limpede și albastră înotînd pînă la un grup de stînci din golfuluț. Resimțea mușchii slăbiți de la piciorul accidentat, deja răspunzînd mai bine la comenzi.

Mai tîrziu avea să ia cărțile de vizită de la tipografie,

în Bridgetown, apoi permisul de conducere de la secția de poliție. Avea permisul de Marea Britanie și îl va lua cu ea, pentru ca să fie formalitățile mai simple; trebuia doar să plătească prețul înregistrării.

Giles nu spusese nimic de bani, iar Kira se întrebă oare cît de mult avea de gînd să o plătească pentru munca depusă. Spera că remunerația să fie pe măsura eforturilor.

Tot în dimineața aceea avea de gînd să se ducă iar la Fitt's House și să-l cunoască pe Benjamin Reed. Venise aici ca să-și vadă bunicul și asta va face, fără să-și dezvăluie identitatea la început, pe cît era posibil. El stabilise cu mult timp în urmă că nu voia să aibă de-a face cu nepoata lui, iar Kirei îi convenea de minune.

Porni din nou prin apă. Nu voia nici un bărbat în viața ei... nici un bunic, nici pe Bruce și, cu siguranță, nici pe Giles Earl. Nici chiar Percival Connor nu o tratase corect. Ei bine, acum stătea pe propriile-i picioare – chiar dacă unul din ele o mai dezamăgea uneori! Se îndreptă spre țărm și frustrarea îi dădu o forță neobișnuită, făcînd-o să lovească apa de sareau stropi de apă prin aer.

Se mai liniști pe măsură ce obosi, iar la un moment dat simți o prezență străină în spatele ei. De ce nu rămase surprinsă cînd se întoarse? Fiindcă văzu apa alunecînd de-a lungul trupului vînjos și zvelt al lui Giles; pielea bronzată îi sclipea la soare. Purta un slip negru, iar picioarele băteau viguros valurile.

– O clipă crezusem că te urmărește un rechin. Apoi mi-am amintit că nu avem rechini așa de aproape de

mal. Să fi fost un crab?

– Mai mulți crabi, zise Kira așteptându-l să o ajungă din urmă. Permanent simt mai mulți crabi ciupindu-mă de degetele de la picioare.

– Ah, de aceea uneori pari a fi urmărită.

– Ce cauți aici? îl întreabă ea, ignorându-i remarca.

– Aici locuiesc. Ți-am spus, am o casă pe plajă, adăugă el, făcînd semn spre un pîlc de copaci deși. Kira nu văzu nimic printre frunzele lor. Casa mea este chiar acolo. Se numește Copens.

– Copens? Ce înseamnă?

– Vine de la Samuel Copen. El a făcut un prospect al orașului Bridgetown în 1695. Se crede că ar fi prima hartă desenată de cineva; pe vremea aceea era un port la mare, impresionant, în stil olandez, cu acoperișuri din țiglă roșie, cu coșuri din cărămidă, pontoane și docuri de ancorare. Golful era plin de ambarcațiuni cu trei pînze. Fusese un port prosper. Am înrămată o copie a hărții desenate de Samuel Copen.

Kira ascultă impresionată.

– Și Bridgetown a rămas la fel de prosper?

– Nici gînd! Acum sîntem o insulă a uraganelor. În 1780 întreg orașul a fost ras din temelie de un uragan. Catedrala a fost distrusă, portul umplut cu nisip, pietre și bușteni; mulți oameni au murit. Uraganele ne lovesc șiucid. Nu fac discriminări.

Kira stătea în apa mai puțin adîncă, cu brațele încrucișate la piept. Costumul de baie din material Lycra lăsa să se vadă destul prin decolteul de la piept și ace-

lea laterale. Oare de ce și-l pusese tot pe acesta? Fiindcă nu se aștepta să-l întâlnească pe Giles.

– Și când a fost ultimul uragan puternic?

– Am avut unul anormal parcă prin 1955. L-au numit uraganul *Janet*. Cei de la Meteorologie au crezut că va trece prin partea de nord a insulei Barbados, dar vîntul și-a schimbat direcția spre nord prin est. Cel mai aprig a fost pe 10 august în 1831. A durat opt ore și pînă ce a trecut a mai rămas puțin din oraș în picioare.

– Când e sezonul uraganelor? Întrebă Kira curioasă, căutînd cu privirea spre cer, să vadă dacă nu se adunau norii.

– Ești în siguranță, răspunse Giles clătînd din cap. Perioada uraganelor este din august pînă în octombrie. Pînă atunci te vei fi întors în încețoșata Londră. De unde ai numele acesta rusesc?

– De la tata, răspunse Kira pe negîndite. Tata era rus. Își mușcă limba după ce spuse ultimele cuvinte și-l privi speriată. Giles era prea politicos ca să dea crezare bîrfelor; pe insulă și se uitase că fiica lui Benjamin Reed se căsătorise cu un dansator rus. Ai avut dreptate despre publicitate, zise Kira brusc. Am auzit la radio azi-dimineață. Nu era sută la sută exact, dar...

– Am semnat în cartea oaspeților la *Sam Lord's*, spuse Giles rîzînd. Știu că reporterii de la radio sînt foarte atenți la orice nou-venit.

– Ai semnat pentru mine?

– De ce nu? Trebuie să recunosc că și pe mine m-a amuzat cînd am auzit azi-dimineață la radio. Pentru tine

a fost o surpriză. Nu ai avut nici măcar o tresărire sau ești obișnuită cu presa și publicitatea?

Domnului Connor nu-i plăcea presa. Întotdeauna era iritat de întrebările ziariștilor și susținea că e prezentat într-o lumină defavorabilă.

– Nu, aceasta a fost prima dată pentru mine.

– Dar alte prime seri au existat? o întrebă cu blîndețe. Privirea lui stăruia asupra ei ceva mai mult; ar fi dorit să știe ce o tulbură. Părea că nu se simte în largul ei așa cum era în costumul ei de baie decoltat. Ar fi dorit să-i guste din nou buzele dulci și triste. Voia să o facă să zîmbească, să-i vadă ochii scînteind, să topească tensiunea care o făcea să stea atît de crispată.

Giles își puse mîinile în șolduri, fiindcă numai așa se putea abține să nu o atingă. Era o nebunie, își zise el în gînd. De cît timp o cunoștea? Doar de două sau trei zile, totuși între ei se legase ceva necunoscut – un ceva care era încîntător și plin de promisiuni.

– Cred că nu înțeleg la ce te referi, zise ea ieșind pe nisipul moale. Încercă să facă abstracție de bărbatul înalt și bine făcut care pășea alături de ea. Încerca să nu observe pieptul lui puternic, cu peri strălucitori, cîrlionțați. Era de o frumusețe prea pămînteană, prea primitivă și tulburătoare.

– Vino să iei micul dejun cu mine, îi strigă el. Acasă la mine, în grădină.

– Nu, mulțumesc.

– Promit că nu-ți mai pun întrebări stînjenoare și că nu te voi alerга în jurul vreunui copac.

– Nici nu intenționez să-ți acord șansa.

Îl auzi cum râde în timp ce se îndrepta spre o tufă cu frunze dese.

– Apropo, zise el întorcându-se, dacă-l întâlnești pe Benjamin Reed să nu-i pomenești de uraganul Janet. Te-am prevenit; să știi că se supără.

Kira se opri din mers. De unde știa el că avea să se întâlnească vreodată cu Benjamin Reed? Inima începu să-i bată puternic, apoi prevadă rațiunea. Era președintele Asociației Cultivatorilor de Trestie, deci puteau participa amândoi la o ședință. Poate că Giles însuși plănuia să organizeze una.

– De ce?

– Fiindcă așa face el.

Giles dădu la o parte câteva ramuri, iar atunci Kira zări o clădire cu un etaj, din piatră albă și ferestre înalte, largi. Pe peluza din față erau aranjate o masă albă și câteva scaune capitonate. Giles dispăru în spatele tufelor și așa Kira rată ocazia de a lua micul dejun în compania lui și într-un paradis pe plajă.

O rodea invidia. Se gîndea la diminețile cenușii de la Londra, la bucătărioara îngustă, la umezeală și la tren-ciurile aburinde din metrou, la îmbrînceanala din autobuze la ora terminării serviciului.

Viața de aici era la mii de mile depărtare de realitate. Era precum Giles... ireală. Și el făcea parte din cultura insulei, o lume diferită de a ei și, cu cît mai curînd îl alunga pe el din gîndurile ei, cu atît mai bine era.

După micul dejun Kira se schimbă într-o rochie viu

colorată și luă pe umeri o eșarfă. Nu voia să încalce vreo lege a pudorii locale purtând în orașul-capitală o rochie nepotrivită. Așteptă în fața hotelului și luă primul autobuz care o ducea în centru. Autobuzul era destul de mecanizat, deși era foarte vechi. Kira puse banii într-o cutie de plastic, sub ochii de vultur ai șoferiței care purta o uniformă stil militar. I se dădu un bilet. Kira se strecură printre ceilalți călători înghesuiți și se așeză lângă o femeie corpolentă care ținea în poală mai multe coșuri goale. Toți o priveau cu interes, avînd un aer prietenos. Și ea le zîmbi.

Călătoria a fost una de groază pînă la Bridgetown. Șoferița lua curbele pe două roți, puneă frîne bruște pentru toate găinile care apăreau în față, plus cîinii vagabonzi, oprea adesea pentru cei care ajungeau în dreptul caselor lor, oprea și aiurea pentru a schimba comentarii cu un coleg ce venea din direcție opusă. Kira se delectă chiar cu o confruntare între șoferița temerară și un localnic cu părul lung, care urcase clătînîndu-se și refuza să plătească biletul.

– Nu pornim pînă ce nu-ți plătești biletul, zise femeia.

– Cu toții ne-am plătit biletul, omule, interveni bătrîna grasă de lângă Kira, iar florile de pe pălărie începură să se cutremure în ritmul vorbirii agitate. Trebuie să ajungem la Bridgetown și ne faci să întîrziem.

– Îți bei banii, asta e treaba dumitale, zise un bătrîn zbîrcit, cu fața brăzdată ca o hartă.

Nimeni nu avea pic de milă, dată fiind temperatura crescîndă din autobuz. Scaunele acoperite cu vinilin erau

fierbinți și lipicioase. Kirei îi venea să plătească biletul pasagerului afumat, doar ca să plece autobuzul, însă decise să nu se amestece. Șoferița era bine pregătită profesional, înșirînd coduri și regulamente. În cele din urmă călătorul cu pricina coborî și se duse împleticit la umbră, tîrînd după el un baston și niște zdrențe. Călătorii rămași în autobuz deschiseră geamurile, ca să scape de mirosul de alcool.

Kira coborî în stație și se strecură printre șirurile de oameni și mașini, biciclete și autobuze. Aerul torid se amesteca cu miros de transpirație și aromele tarabagiilor care vindeau mirodenii pe trotuare. Vînzătorii de gheață stăteau printre negustorii de fructe, iar atmosfera împrejurul lor era cu adevărat apăsătoare dacă mai adăugai și fumul de la țevile de eșapament ale autobuzelor. Kira se gîndi bucuroasă că nu suferă de astm. Hoinări prin centru ca un turist obișnuit, apoi admiră forțele de poliție ale portului care purtau uniforme de marinari din perioada lui Nelson; trecu pe lîngă depozite din danele portului, magazine pentru mărfuri en gros, nave de transport și vapoare de croazieră strălucitoare, care ancoraseră în Bridgetown pentru cîteva ore de cumpărături.

Șase bănci internaționale se aflau în vecinătatea caselor vechi din lemn, cu balcoane suspendate. Multe străduțe erau în stare deplorabilă și casele stăteau să cadă de-a dreptul, însă Kirei i se păru că tocmai aceste relicve dădeau orașului un caracter unic. Merse pe strada Lebedei, pe Aleea Mahonului, pe strada Trejilor... pe care canalele se întindeau largi, spre a cuprinde toren-

tele de ploaie; trotuarele înguste reprezentau adevărate pericole din pricina gropilor și a pietrelor sărite din caldarîm. Cîteva colibe dărăpănate stăteau pe post de magazine unde se vindeau legume sau se reparau pantofi și obiecte de uz casnic.

Sediul poliției se afla pe Aleea Coleridge și era prevăzut cu aer condiționat; înăuntru ofițeri în uniforme elegante săriră în întâmpinarea musafirei.

– Bună dimineața, doamnă. Cu ce vă pot ajuta? zise ofițerul de la recepție.

– Aș dori permis de conducere pentru vizitatori, vă rog.

În cîteva minute Kira obținu permisul și o autorizație locală.

– Aveți grijă, doamnă. E foarte cald la aceste ore.

Într-adevăr căldura crăpa caldarîmul. Parcă ieri nu o simțise într-atît, fiindcă făcuse ce făcuse și înotase mai tot timpul. Astăzi însă îi venea chiar rău și de-abia într-un târziu găsi atelierul tipografului, pe o străduță dosnică, prăfuită.

– Intrați, domnișoară Reed, i se adresă un localnic deșirat, trăgînd un scaun. Nu doriți o Coca sau o cafea?

Kira acceptă o cutie brumată de Cola și o savură deplin, mai ales că-și răcori și palmele.

Tipograful avea o mașinărie demodată, însă o mașină de scris electrică modernă și un fotocopiator cu care se descurca perfect și scoase cărțile de vizită de o calitate deosebită. Erau tipărite cu litere auri pe hîrtie maro; arătau elegant. Prețul fusese destul de piperat,

dar Kira înțelese că era o țintă vie. Totuși Cola îi salvase viața. Numai ea singură ar fi meritat prețul în orice valută forte.

Merse apoi să-și cumpere o cămașă de noapte subțire, din bumbac, cu bretele, de la *Woolworth's*. Se uitase rîzînd la culorile extravagante și măsurile imense ale sutienelor expuse lîngă chiloții din set, apoi trecuse pe la raionul cu bunuri pentru gospodărie, toate strălucitoare și ieftine, vădit influențate de mărfurile americane.

Se duse la oficiul de turism de pe Harbour Road de unde căpătă o hartă și un pliant cu locurile care meritau vizitate.

– Unde îmi recomandați să iau masa? Aș dori să încerc niște preparate autohtone.

– La *Brown Sugar*, lîngă Aquatic Gap mîncarea este foarte bună. Să mergeți negreșit la cîteva localuri tradiționale, care au devenit restaurante tocmai pentru a supraviețui.

– Așa cum ar fi *Sam Lord's*?

– Nu. *Sam's* este deja prea comercial. Sînt o mulțime de case vechi unde oaspeții se simt ca invitații unei familii. *Brown Sugar* e chiar lîngă hotelul *Hilton*. Orice șofer de taxi știe să vă ducă.

Kira se prăbuși într-un taxi. Deja avea amețeli și se simțea deshidratată. La micul dejun mîncase doar fructe. Cînd mașina opri în fața unei case cu etaj, cu ferestre vopsite în alb și plante cățărătoare pe ziduri, Kira se simți în rai. De jur împrejurul casei era o terasă cu vase de flori și palmieri în miniatură. Kira se așeză fericită la

umbră și comandă ceva răcoritor, în timp ce chelnerul îi caută o masă.

– Mă tem că va trebui să mai așteptați puțin. Sîntem foarte aglomerați și localul obișnuiește să lucreze cu rezervări.

– Nu mă deranjează, zise ea, mulțumită că găsise unde să stea la umbră. Își scoase chiar sandalele și le împinse sub scaun.

Tinerele localnice îmbrăcate în rochii lungi, înflorate, și cu turbane pe cap serveau la mese. Un șir de mese alipite oferea un bufet rece și unul cald, toate mîncărurile fiind din partea locului, iar mirosul mirodeniilor de-a dreptul îmbătător.

– Doamnă... un domn s-a oferit să împartă masa cu dumneavoastră. Sînteți de acord?

Oare Giles o urmărea? Se uită în grădină, știind că i-ar recunoaște imediat statura și stilul impozant.

– Cine este domnul?

– Este un domn mai în vîrstă, zise tînăra chelneriță înfrîngîndu-și un zîmbet. Este unul dintre cei mai respectați cetățeni de pe insulă.

– Atunci e perfect, zise Kira și își puse sandalele în picioare.

Prin umbrarul din rafie razele pătrundeau într-un unghi oblic, pe suprafețe înguste. Kira se lăsă condusă spre grădina unde se aflau mesele. Aici era plin de localnici bogați, bruneți, frumoși, majoritatea cu barbă, unii însoțiți de turiști în haine colorate. Kira recunoscu o pereche de la *Sandy Lane*. O caraibeană înaltă și brunetă, cu ac-

cent american și tupeu în ton stătea cu ei la masă și râdea la unison cu ei. Kira se întrebă dacă noua domnișoară Reed va ajunge vreodată să fie atât de sigură pe sine.

Zîmbi gazdei sale așezată la masă, așteptîndu-se să vadă un localnic brunet, corpulent. În schimb cetățeanul respectiv avea pielea bronzată, era slab și zvelt, un început de chelie și purta niște pantaloni albi și o bluză de tenis. Avea brațele puternice, acoperite de zgîrieturi, iar Kirei i se păru că-l mai văzuse undeva.

– Ați încercat arborele de pîine? o întrebă el.

– Nu.

– Atunci acum aveți ocazia. Se află acolo, pe masă, gătit în douăsprezece feluri. Haideți să vă conduc și să vă explic cu ce se mănîncă fiecare fel.

– V-am văzut ieri, nu-i așa? Erați în grădină, cocoțat pe o scară, curățați un copac. Ce faceți aici?

Ochii albaștri ai bărbatului străluceau deasupra unui zîmbet dezinvolt.

– Iau masa de prînz, ca dumneata. Pînă și grădinarii trebuie să mănînce.

– Mă scuzați. Nu intenționez să vă ofensez în vreun fel. Pur și simplu sînt surprinsă că vă întîlnesc aici.

– Nici o supărare. Sînt încîntat să iau masa cu o domnișoară tînără ca dumneavoastră. Este o plăcere foarte rară pentru bărbații de vîrsta mea. V-ați descurcat să ajungeți la hotel?

– Am mers pe drumul paralel cu plaja, apoi am luat-o spre nord, pe țarm.

– Să mai comand ceva de băut? zise el făcînd semn spre o tînră. Cred că v-ar prinde bine. Întotdeauna în oraș este mai cald decît te aștepți.

– Este ziua dumneavoastră liberă? îl întrebă Kira.

– Nu. Eu nu-mi iau liber niciodată, zise bătrînul rîzînd. Am prea multe de făcut. Cîndva, prin anii '50 am avut o perioadă mai liberă. Dintr-o dată ochii i se întunecară și se vedea că își amintea de ceva neplăcut. Dar astăzi am venit în oraș cu afaceri. Pînă și grădinarii trebuie să încheie niște tranzacții financiare din cînd în cînd. Kira se scuză încă o dată pentru cele spuse, dar el continuă: Evit să vin în oraș prea des. Este mult prea cald pentru mine. Cînd eram mai tînăr puteam munci, apoi călăream toată ziua prin soare, din zori și pînă la apus. Acum nu mai pot. Trebuie să o iau mai încet cînd e foarte cald.

– Dar păreți în formă perfectă, îl complimentă Kira.

– Destul de în formă, zise el zîmbind măgulit. Oricum, îmbătrînesc și nu-mi place. Dar ce ați pățit la picior? Sper că nu e din cauza micului accident de ieri? Am observat că șchiopătați înainte de a veni spre mine.

Kira se trezi că-i povestește despre accident, despre spitalizare și subita eliberare din funcție care a urmat.

– Ce comportament egoist din partea unui bărbat cu răspundere, comentă el. Nu puteți să-l dați în judecată? Totuși, nu a fost vina dumneavoastră.

– Cred că aș putea, dar nu doresc acest lucru. Doresc să fiu liberă să aleg eu.

– Sînteți o tînră isteată. Oricum, e clar că o femeie

inteligentă și atrăgătoare ca dumneavoastră poate ocupa orice slujbă dorește. Ar fi bine să vă uitați împrejurul dumneavoastră și să găsiți ceva cu totul diferit.

– Chiar intenționez să fac asta.

Sosi chelnerița cu două limonade în pahare lungi, brumate. Bărbatul îi mulțumi spunându-i pe nume. Ea surise și Kira se gîndi că, la urma urmei, bărbatul chiar era un cetățean respectat al insulei.

– Haideți să mîncăm, zise el. Eu sînt sătul de mîncare gătită de mine.

Kira se lăsă condusă de-a lungul bufetului urmînd sfaturile bătrînului și alegînd ce-i recomanda el. Pe mese erau multe feluri de pește fript sau la grătar; pește-spadă cu sosuri picante; purcel de lapte, pui, curcan și într-un vas mare era preparat un fel din mai multe soiuri de carne, numit jug-jug.

– Aceasta este mîncarea tradițională, zise el, care se gătește în mai multe zile.

Kira își puse pe farfurie o bucățică de carne neagră, care avea un aspect greu de recunoscut, doar ca să-i facă bătrînului pe plac, iar cînd mîncă i se păru prea picantă și iute pentru gustul ei.

Pe mese mai erau pîine de secară, fructul arborelui de pîine, cartofi dulci mexicani, orez, rinichi, fasole de Lima, mazăre pitică, vinete, muguri de bambus, avocado, dovlecei, castraveți uriași, roșii și ardei grași și alte legume și fructe de pe insulă.

– Nu am văzut niciodată atîtea varietăți, zise Kira.

– Gustați puțin din fiecare.

Bărbatul era un bun comesean, nu forța conversația, iar Kirei îi plăcu felul lui de a fi, atît de simplu și de natural; obosise după dialogurile complicate, cu duble înțelesuri pe care le avusese cu Giles. Cînd era cu el atmosfera parcă devenea încărcată. Cînd dădu să plece și intenționează să achite nota bărbatul o opri, oferindu-se să plătească el.

– Nu, vă rog. Ar fi prea mult, protestă ea. Adică ne-am întîlnit întîmplător; nu sînt invitata dumneavoastră.

– A fost o întîmplare fermecătoare și mi-a făcut plăcere că am mîncat în compania unei tinere doamne frumoase, lucru rar pentru mine de la o vreme. Draga mea, acordă-mi privilegiul de a achita eu nota. Apreciez reținerile dumitale, dar să știi că nu mă falimentezi doar dintr-atît.

– Atunci data viitoare plătesc eu, spuse Kira foarte senioasă.

– Ce idee încîntătoare, zise bătrînul ridicîndu-se cu politețea impusă de educație. Voi fi încîntat să accept invitația.

Kira îi mai mulțumi o dată și ieși din local, gîndindu-se că deja era în întîrziere la întîlnirea cu Giles. Se aștepta să fie o întrunire incomodă, așa încît nu o aștepta cu nerăbdare.

– Nota dumneavoastră, domnule Reed, îi zise chelnerița. Kira ajunsese deja la ușă și nu mai auzea nimic.

– Ce tînără frumoasă, comentă Benjamin. Dar nu crezi că totuși este cam tristă? Am și uitat să o întreb

cum se numește.

- O veți revedea negreșit. Barbados e o insulă mică.
- Spunea că s-a îndreptat spre nord, venind de la plajă, se gîndi el.
- Atunci cred că stă la un hotel din St. James.
- Ei, sînt prea bătrîn pentru a face pe detectivul.
- Cum vorbiți așa, domnule Reed? Nu trebuie decît să dați cîteva telefoane, zise fata zîmbind. Zîmbi și el și-i lăsă un bacșiș adevărat.

Căldura emana din trotuare cînd Kira plecă din grădina umbrită de la *Brown Sugar*. Cineva îi recomandase să ia un autobuz care o ducea aproape de întreprinderile *Reed and Earl*. Kira găsi un scaun liber și se așeză. Căldura o vlăguise de energie.

Partea de sud a insulei era mult mai plată decît cea de vest. Drumul mergea peste cîmpurile întinse, fără copaci, unde se cultiva trestia de zahăr. Valurile pe care le formau lanurile erau alternativ galbene și verzi. După cîteva sute de metri de mers anevoios autobuzul opri și șoferul strigă: „*Reed and Earl*!”. Atunci Kira se uită la ceas și coborî. Rămase pe drum lîngă un copac. Un camion se depărta lăsînd în urma sa o dîră de praf. Era un transport de trestie, fiindcă se simțea mirosul chiar și după ce trecuse. La o oarecare distanță Kira observă un șir de clădiri aliniat, altele răzlețe, cu acoperișuri de tablă ondulată sau de culoarea argintului, strălucind la soare. Însemna că era aproape.

O luă încet pe drumul accidentat și pe măsură ce mergea simțea cum transpiră și cum începe să o usture

picioarele, sub bareta uneia dintre sandale formîndu-se chiar o bășică. Precis că remarcile lui Giles vor fi usturătoare pentru întîrziere. Tot aerul mirosea parcă numai a dulce. Începuse să o doară capul din cauza soarelui și deja regreta că mîncase atît de mult la prînz. Din loc în loc întîlni pîlcuri de flori prăfuite și uscate; amintindu-și comentariile lui Giles despre maimuțele sălbatice deveni neliniștită și începu să privească speriată de jur împrejur. Nu adia deloc vîntul și doar foarte rar lanurile se unduiau sub adierile ușoare.

Clădirile îi păsură acum foarte apropiate și văzu agitația printre ele; camioanele descărcau în curți mormane de trestie tăiată, iar o bandă transportoare uriașă ducea recolta spre fabrică.

Văzu venind spre ea un bărbat cu pălărie albă, cămașa descheiată la gît, cizme înalte și blugi prăfuiți.

– Ai întîrziat mai bine de o oră, îi spuse el.

– Știu, strigă ea enervată, dar mai mult nu putu să spună fiindcă avea gura uscată.

– De ce nu ai venit cu mașina?

– Cu care mașină?

– Am trimis pe cineva la hotel să te ia de dimineață. Cum de nu v-ați întîlnit? Dumnezeuule, doar nu ai venit pe jos...?

– Am luat autobuzul din Bridgetown, zise ea sfidîndu-l. Toată dimineața am avut treabă în oraș, inclusiv a trebuit să-mi scot permisul local. Intenționez să fac un tur al insulei.

– Și nu porți pălărie, femeie inconștientă. Vrei să faci

insolație? Vino în biroul meu să bei ceva rece.

Giles o zărise de la fereastra biroului care se afla la primul etaj; văzuse pe cineva mergînd alene pe drum. Remarcase că șchiopăta mai tare ca înainte. O zi întreagă stînd mai mult în picioare nu-i făcuse bine celui accidentat. I-ar fi venit să o ridice în brațe și să o ducă la umbră, pe balconașul care înconjura întreaga clădire administrativă, dar se stăpîni. Evident că ea ar fi protestat și s-ar fi luptat ca o tigroaică, iar Giles nu dorea să ofere oamenilor lui un subiect picant de bîrfă.

— Mulțumesc, zise Kira și îl urmă. De-abia mai putea urca treptele de fier pînă sus. Biroul lui avea aer condiționat și era ca o oază de răcoare. Se cufundă într-un fotoliu și-și întinse picioarele; ar fi dorit să-și maseze mușchii care o dureau. Giles turnă un pahar cu suc de portocale dintr-un termos argintiu și adăugă cîteva cuburi de gheață.

— Bea asta, îi zise.

Kira ascultă. Giles îi acordă cîteva minute să-și revină. Era prăfuită și răvășită, iar părul i se desprinsese din clamă; cîteva șuvițe i se lipiseră de fruntea transpirată. Pe umeri se înroșise deja, deși avea eșarfa în jurul gîtului. Giles o privi, își scoase pălăria și o azvîrli undeva. Kira regreta deja că venise și că se răzgîndise. Fusesse o idee prostească aceea de a crede că ar putea lucra cu Giles Earl. Avea de gînd să-și termine suculele din pahar și să ia următorul autobuz spre Bridgetown. Ar fi suportat orice drum, oricît de accidentat ar fi fost, doar ca să se depărteze de acest bărbat agresiv și intimidant.

– Îți mulțumesc pentru băutură, spuse și goli paharul. Am venit să te anunț că nu pot face studiul despre care vorbeai. Va trebui să-ți găsești pe altcineva.

– Nu poți sau nu vrei? întrebă el sacadat, accentuând pe ultimele cuvinte. Arăta de parcă ar fi fost gata să frîngă linia de plastic cu care se bătea nervos pe palmă. O privi printre gene: Nu cred ce spui. Ce te-a făcut să te răzgîndești? Ai face bine să găsești un motiv plauzibil.

CAPITOLUL 8

Kira era prinsă în capcană. Nu avea cum să-i spună că prezența lui o tulbura, că persoana lui o fascina și nici nu avea de gând să se scuze că proiectul i se părea prea dificil pentru ea, deși știa foarte bine că s-ar fi descurcat.

– Mă îndoiesc că voi avea timpul necesar, zise ea în cele din urmă, căutînd să pară degajată. Am descoperit un milion de lucruri mai interesante de făcut...

– Nu te cred. Te referi cumva la înot, plajă sau călătorii cu autobuzul? Azi-dimineață te-ai ars pe umeri.

Kira nu luă în seamă ultimul comentariu, deși începuse să-i simtă privirea arzătoare.

– Ceva asemănător, replică ea indiferentă.

– 'Să te dai cu cremă pe umeri, că altfel te vor ustura îngrozitor, îi recomandă el. Giles începu să se joace cu

creionul pe suportul de birou. Totul era aranjat cu gust. Am aranjat pentru mâine să participi la ședința lunară a Asociației Cultivatorilor de Trestie. Vei întâlni toți marii cultivatori și vei afla singură care sînt problemele cele mai mari cu care se confruntă. Membrii au acceptat să asisti ca observator. Toate îți vor fi de ajutor pentru planul de cercetare.

Kira prinse momeala. Știa că îi va fi greu să refuze. Acum ocazia ar fi fost ideală pentru a-și cunoaște bunicul și a-l judeca puțin; putea să-i evalueze reacția referitoare la vestea că are o nepoată care-i apare în prag. Giles nu putea face mai mult pentru situația ei. Ridică din umeri nehotărîtă.

De ce a trebuit să fie primul bărbat pe care l-a cunoscut pe insulă tocmai Giles Earl? Și de ce trebuia să fie el legat de Benjamin Reed? Cu toate acestea, detectă din tonul lui Giles că își vorbeau foarte rar, cînd se punea problema de afaceri.

Giles se ridică și merse la fereastră privind-și muncitorii. Era un bărbat înalt, cu o siluetă puternică, impresionantă. Părea croit pentru viața pe care o ducea. Kira se imagină o clipă intrînd în tiparul vieții lui, dar știa că accesul îi era imposibil.

Se și vedea strigîndu-l pe nume de una singură, doar ca să se audă rostindu-l. Tînjea după o atingere a brațelor acelora puternice, totuși, cînd o atinsese în acele momente de vrajă, periculoase, de la Reciful Cizmarului, intrase în panică; toate clopotele de alarmă bătuseră.

– Ai putea să te plimbi puțin prin fabrică, dacă tot ești

aici, îi zise sec. Era mai mult un ordin decît o invitație.

– Dacă mi-o spui atît de frumos, nici nu pot să te refuz, preciză Kira. Se ridică, dar se opri în fața unei fotografii de pe perete, chiar în fața ei. Era a unui bărbat chipeș, cu părul vîlvoi, ținînd în mînă o mistrie și punînd temeliala la o construcție. Figura lui imortalizată de fotograf era înfricoșătoare, ca atunci cînd privești un sicriu, iar Kira simți o teamă parcurgînd-o în tot corpul.

– Cine este acesta? întrebă ea.

– Este Reuben Earl, zise el. Tatăl meu. El a pus piatra de fundație a noii uzine. A lui a fost ideea de extindere. Benjamin ar fi vrut să rămînem în Epoca de Piatră, dar acum se bucură și el cînd vede cum curg dividendele de două ori pe an, doar din partea lui de acțiuni.

– Vei fi acolo, nu-i așa, Reuben? îl implora Dolly vorbindu-i la ureche, pe cînd stăteau lipiți unul de celălalt pe plaja pustie. Nu pot merge la petrecere dacă nu știu că vei fi și tu acolo. Benjamin spunea că vor veni numai cei din lumea bună, asta te include și pe tine. Atunci îmi vei vedea rochia cea nouă.

– Da, vin și eu, dar voi fi prea ocupat să discut cu Benjamin despre planurile pentru noua fabrică, așa că nu voi avea timp să-ți observ rochia, o tachină Reuben. Avem de discutat ca între bărbați. Vei putea comenta despre rochiile cu fetele pastorului.

– Nu cu fetele acelea oribile și încuiate, zise Dolly împingîndu-l pe nisip. Fac pe pioasele îmbrăcate în

rochii roz. O să mi-o plătești pentru remarca aceasta. Trebuie să mă săruți de o sută de ori.

– Nici nu știi să numeri pînă la o sută.

– Pun pariu că pot? zise ea și se lipi cu trupul ei tînăr de Reuben încolăcindu-l cu brațele. Îl puse la pămînt și se cățără deasupra lui încercînd să-i depărteze picioarele cu gesturi ce parodiau rolul bărbatului. Apoi îl mușcă de lobul urechii, de vîrfurile nasului, de bărbie, îl trase de păr; comportamentul ei trăda o fire sălbatică, nestăvilită pînă ce pasiunea se evaporă; după aceea își lipi buzele de ale lui și cu limba îi pătrunse în gură pierzîndu-se în adîncimea ei, uitînd de tot ce-i înconjură.

– Dolly, Dolly! exclamă el gemînd tulburat de atacul fizic neprevăzut. Pentru Dumnezeu, termină. Nici un bărbat nu ar suporta așa ceva.

– Ești la mila mea, scrișni ea din dinți, dar la un moment dat se auziră vocile unor pescari care se apropiau. Repede se descolăciră și luară poziția de nevinovați.

– 'nă ziua, domnișoară Dolly, o salută unul din pescari zîmbind.

– 'nă ziua, domnule Reuben, spuse altul și lăsă să se vadă un șirag de perle contrastînd cu pielea bronzată.

Dolly se lungi pe spate și rămase nemișcată.

– Acum tot Bridgetown-ul va afla.

– Tot Bridgetown-ul știe deja, replică Reuben ironic. Aceasta va fi doar o confirmare a bîrfelor. Singurii oameni care nu știu sînt tatăl tău și Benjamin Reed. Ridi-că-te, fato, ca să te conduc acasă. Nu vreau să rîdă

lumea de tine.

– Nu voi permite oamenilor să rîdă de noi, zise Dolly începînd să plîngă. Dacă știu toți, atunci își vor da seama că te iubesc și că într-o zi o să mă mărit cu tine.

– Calmează-te. Știi că nu pot să mă însor cu tine încă vreo cîțiva ani. Ți-am spus-o de zeci de ori. Nu mă ascuți niciodată? Mai întîi trebuie să învăț totul despre afaceri, apoi pot să îmi iau și o soție. Acum se apropie construcția noii fabrici și un parteneriat de încheiat. Vom fi exportatorii de zahăr numărul unu în Barbados.

– Exportatori numărul unu de visuri prostești și idei cretine, replică Dolly exasperată. Of, ce idei mărețe aveți voi, bărbații. Pînă se vor împlini toate eu voi ajunge o fată bătrînă ramolită.

Kira ieși din birou în urma lui Giles, apoi merse de-a lungul verandei și coborî scările pînă în curte. În aer plutea mirosul dulce de trestie. Curtea era plină de munți de trestie proaspăt tăiată, alți munți urmînd să fie descărcați din camioanele parcate la rînd. Într-un colț trestia era cîntărită și triată.

– Vei avea nevoie de o cască de protecție, îi zise el, luînd una dintr-un rastel unde erau așezate mai multe unele peste altele. Kira și-o puse pe cap și își strînse părul la spate.

În fabrică era un zgomot asurzitor și un praf sufo-cant. Giles vorbea tare, explicîndu-i cum se taie trestia în bucățele mărunte, cu niște cuțite speciale. Îi arătă cele două motoare de tăiat, morile cu valuri și cele patru

prese care zdrobeau tulpinile în jeturi permanente de apă prin care sucul provenit se purifica.

– Pe aici, Kira. Ai grijă cum mergi.

Urcară pe niște trepte de fier spre galeriile suspendate de pe care puteai privi tot procesul de fabricație. Aburul care ieșea dintr-un cuptor se ridica, iar Kira se uita uimită la gurile imense pe unde se introducea materia primă. Parcă te uitai într-un puț cu flăcări ale iadului, își zise ea și se trase înapoi. La un moment dat teama îi dispăru, pe măsură ce fu absorbită de tehnologia de producere a unei lingurițe de zahăr.

– Resturile sînt arse pe post de combustibil, îi explică Giles. Aici nu se irosește nimic. Insula nu e binecuvîntată cu cărbune sau copaci mulți sau petrol în mare.

O luă de braț și o conduse în zona unde se distila sucul pentru a fi obținut siropul gros.

– Aici forța centrifugă separă siropul în zahăr brut și melasă.

– Vorbești ca la carte, comentă ea.

– Altfel cum poți învăța?

Merseră pe pasarelele provenite parcă dintr-un peisaj suprarealist pînă la niște cisterne imense în care fierbea zahărul lichid. Lichidul se îngroșa pe măsură ce creștea temperatura și se evapora apa, în timp ce cisternele se roteau constant. Kira se uită pe o fereastră făcută special și văzu tone de zahăr. Tehnicienii în halate albe se plimbau printre aparate cu planșe de situații în mînă, notînd, verificînd indicatoarele și cadranele de afișaj.

Kirei nu-i mai era teamă nici de înălțime; ba chiar era fascinată de procesele industriale care aveau loc în fabrică. Giles îi explica totul foarte clar, avînd grijă să se gîndească la ea la ca la o persoană necunoscătoare în acest domeniu. Adesea o lua de braț și o conducea mai departe pe pasarele, uitînd de orice conflict care apăruse mai devreme între ei.

Mirosul puternic de zahăr era peste tot. Kira simți cum o ia durerea de cap brusc, astfel încît toate conducutele, țevile, preșele și cisternele se amestecau în fața ochilor ei cu operatorii și cu muncitorii din fabrică. Toți erau evident saturați de căldura și mirosul copleșitor din clădirea înaltă, cu acoperiș de tablă ondulată.

– Lucrăm în ture, douăzeci și patru de ore cînd e sezonul de vîrf, îi spuse Giles întinzînd o mîină ca să o susțină cînd cobora scările. Kira se gîndise la el ca la un playboy care se ocupa cu jogging-ul și lua masa pe plajă sau la *Sam Lord's*. E o cursă contra cronometru, adăugă el cu mîndrie.

– Și trestia e numai de pe plantația ta?

– Da, dar nu funcționează bine. De aceea am nevoie de studiu. Primim foarte multe plîngerii. Recoltele nu sosesc, sînt sub greutate, livrări care dispar, lipsa calității controlului în transportul mixt.

Kira ieși la aer, își scoase casca și-și simți tot capul transpirat.

– Te simți bine?

– E atît de cald... și zgomotul! Nu știu cum suporti.

– M-am obișnuit, dar am uitat că tu ai urechile atît de

delicate. Stai la umbră cîteva minute. Uite, acolo sub copaci e și puțin vînt.

Și afară aerul era tot dulce, dar măcar nu mai era atîta căldură de la cuptoare. Soarele după-amiezei îi încălzea fața și o briză ușoară dinspre mare îi mîngîia pielea.

– Te rog să te mai gîndești dacă nu accepți studiul acesta, zise Giles făcîndu-i vînt cu niște frunze de palmier. Era un gest nostim și inutil. Ai fi exact persoana potrivită – un observator neutru și imparțial.

Kira se întreba dacă Giles va mai rămîne la părerea că era imparțială cînd va afla că e nepoata lui Benjamin Reed. Se îndoia de asta.

– Récunosc că mă interesează și că procesul de fabricație e fascinant. Acum înțeleg cum depinde insula Barbados de industria zahărului. Sincer, însă, nu cred că am timpul necesar pentru a aduna toate informațiile, ca să nu mai vorbim de redactarea unui raport complet.

– O să-ți pun la dispoziție un computer.

Kira rîse, fiindcă acum se simțea mai bine, în aerul curat.

– Dar asta nu rezolvă problema. Un raport nu se scrie singur pe computer. Informațiile trebuie introduse. Oricum, îmi plac foarte mult cîmpurile de trestie, adăugă ea pe un ton melancolic. Parcă sînt un ocean verde cu valuri.

– Ai dreptate, Kira. Cîmpurile cu trestie chiar arată ca valurile verzi atunci cînd bate vîntul peste ele.

Giles îi studie ochii și detectă în ei o vulnerabilitate

vizibilă în profunzimea lor. Oare ce i s-o fi întâmplat de durerea ei este atât de transparentă? O mîngîia cu privirea lui și Kira simți cum începe să-i bată inima mai tare. Își mută privirea astfel încît să nu o întâlnească pe a lui. Știa că atunci cînd Giles se uita la ea astfel, mintea nu-i mai funcționa cum trebuie. O manipula, deși Kira își jurase că nu va mai lăsa pe vreun bărbat să-i facă asta vreodată.

Se uită la fața lui unsuroasă și transpirată, la părul negru lipit de frunte din cauza căștii. Prin cămașă pătrunsese de asemeni transpirația, iar blugii îi erau pătați cu unsoare de motor. Giles făcu un pas spre ea și o trase aproape de el. O privi cu blîndețe, dar și cu hotărîre. Își plecă ușor capul și buzele lui se atinseră ușor de ale ei; fusese doar un gest simplu, menit însă să o supună. Kira își ținu răsuflarea și scăpă un suspin. Cu o mîină Giles o apăsă pe spate, lipind-o de pieptul său solid. Kira nu putea face nimic. Simțurile îi erau atât de excitate în aerul aromat și dulce, iar îmbrățișarea lui îi topi trupul. Aștepta ca buzele să li se întâlnească din nou.

– Nu pot să mă opresc; trebuie să te sărut, zise el pe un ton baritonal. Ai cea mai frumoasă gură, atât de fină...

– Nu. Te rog, nu... protestă ea, dar neconvingător.

– Să nu te sărut sau să nu mă opresc? Întrebă el răsfirîndu-și degetele prin părul ei.

– Muncitorii tăi ne văd, zise ea evitînd răspunsul. Dă-mi drumul.

– Sînt în pauza de ceai. Oare voi ajunge vreodată să

te cunosc, Kira? M-ai prins în mrejele tale. Te folosești de vraja insulei. O simt. Tu ești vrăjitoarea apei care cîntă pe malul mării, ademenindu-mă spre ea. O trase mai aproape, făcînd împreună cîțiva pași, pînă ce ajunseră în spatele unui munte de trestie, apoi Giles se lăsă ușor pe spate și se prăbușiră amîndoi peste tulpinile aromate. Tăria trupului lui o făcu să se topească. O sărută pasional, cerîndu-și dreptul la buzele ei după care tînjise demult. Focul lui Giles o făcu să întredeschidă buzele, iar atunci el se cufundă în adîncimea dulce și moale. Kira simți cum o părăsește rațiunea și senzații nebănuite pun stăpînire pe ea. Uitase ce înseamnă prevederea. Nu se mai gîndea decît la trupul lui acoperindu-l pe al ei. Mîinile lui căutară cu fervoare coapsele ei rotunde, apoi urcară spre talie, strîngînd carnea, urmărind curbele. Kira nu mai știa cu ce începuse Giles și cum avea să încheie. Nu avea destulă voință să-l oprească. Se simți cuprinsă de valuri de șoc atunci cînd gura lui îi apăsă buzele cu o dorință egală cu a ei. Se lăsă cu toată greutatea peste el, cedînd urgenței mîngîierilor lui. Inima îi bubuia să-i spargă pieptul la asaltul pasional căruia i se supunea. Nu-i venea să creadă că el era acela care o dezlipi de trupul său, spunîndu-i blînd:

– Cred că ar fi bine să ne întoarcem în birou înainte să încep să fac dragoste cu tine chiar aici, în curte. Știu că lucrul acesta mi-ar slăbi puterea de mîncă. Am să-ți dau cîteva liste, apoi te conduc cu mașina la *Sandy Lane*.

– Dar nu am spus că... începu Kira.

– Ba da, ai spus. Ai spus da cu fiecare cuvînt, cu fiecare gest, cu fiecare privire a ta. Vom deveni parteneri.

– Parteneri? Vom deveni parteneri? întrebă ea cu teamă. Ce vrei să spui?

Giles îi ridică ușor bărbia cu două degete și o privi în profunzimea ochilor verzi, uimit de limpezimea lor și de sclipirile aurii. Erau cei mai frumoși ochi pe care-i văzuse vreodată. Voia să trăiască o veșnicie cu ochii aceia.

– Lasă puțin timpul să treacă, zise încet. Dă-mi puțin timp, Kira.

Reuben nu-și putea desprinde privirea de la Dolly în timpul mesei, care dură foarte mult. Feluri după feluri erau aduse pe masă, iar Reuben se străduia să le mănînce, deși îi pierise pofta de mîncare. Conversația cu fiica cea mare a pastorului și soția doctorului devenise anevoioasă, fiindcă Dolly stătea chiar în fața lui și flirta nevinovată cu toți bărbații din cameră, mai puțin cu el.

Nu-i venea să creadă că era Dolly; acea fetiță nădrăvană care arăta maturizată, deși se juca pe farfurie cu mîncarea și sorbea din vin ca un copil. Și-o închipuia găzduind dineuri la Sugar Hill, vrăjindu-i pe toți prietenii lui și chiar și pe soțiile acestora. Dolly arăta încîntător. Își strînsese părul într-un coc pe creștetul capului, însă își lăsase cîteva șuvițe peste urechi, acestea încadrîndu-i chipul și scoțîndu-i în relief gîtul de lebădă. Perlele mamei sale se asortau perfect cu rochia simplă, de culoarea fildeșului, pe care Dolly o cumpărase după zile în

șir de căutări prin vitrine. În ultimul moment, își prinsese o gardenie în păr și parfumul ei emana de jur împrejurul purtătoarei.

Pe sub masă Dolly se deșcălțase de pantofii prea stîmți ai mamei sale. Nu mai avusese bani și pentru pantofi noi.

– Soțul meu îmi spunea că noua fabrică va avea toate facilitățile moderne de protecție a muncii, zise soția doctorului. Nu vor mai cădea muncitori în cisterne și nici nu vor mai fi striviți sub prese.

Reuben se trezi la realitate și era cît pe ce să verse vinul.

– Sigur că da. Absolut adevărat. Toate regulamentele sînt respectate ca la carte.

– Sper că va avea loc o deschidere oficială, continuă femeia. Un asemenea eveniment merită atenția și prezența unor persoane importante. Mă refer la membrii Senatului, desigur.

– Iar dumneavoastră și soțul dumneavoastră vă veți număra printre oaspeții de onoare, murmură Reuben aproape de urechea ei. Se încordă cînd simți pe sub masă degete de la picioare atingîndu-l pe gleznă, urcînd apoi pe sub pantalon, pe picior. Se uită peste masă, însă Dolly arborase expresia nevinovăției și stătea cu capul ridicat, mîndră, prefăcîndu-se că-l ascultă pe vecinul de masă.

Mîngîierile îi distrugeau rezistența și simțea cum dorința îi invada tot trupul, nelăsîndu-l să se concentreze. Soția doctorului continua să vorbească, însă el nu mai

auzea nici un cuvînt. Dolly îl înnebunea. Reuben începu să răsuflă din greu, controlîndu-și pe cît posibil reacțiile, însă inima îi bubuia în piept. Sudori reci începură să-i curgă pe șira spinării. Strecură ușor mîna pe sub fața de masă, prefăcîndu-se că ridică șervetul de jos. O apucă pe Dolly de gleznă și o strînse cu putere. O văzu cum rămîne șocată, apoi trase ușor. Dolly intră în panică. Dacă Reuben o trăgea mai mult, cădea de pe scaun, sub masă, și ar fi fost o situație umilitoare. Îl imploră din privire timp de cîteva secunde, dar expresia feței lui rămase neschimbată. O iubea, o iubea nespus, cu disperare, însă nu-i mai putea suporta jocurile. Cu cealaltă mîină pe sub masă, Reuben o ciupi ușor de un deget. Nu o ciupise prea tare, însă pe Dolly o duru și în ochi începu să-i licărească o lacrimă. Nu intenționase să-i facă vreun rău, dar se înfuriase.

– Vă deranjează ceva? îl întrebă soția doctorului.

– S-ar putea spune și așa... zise el cu privirea de granit. Am pierdut un șervet.

– Să vă aduc eu altul.

Dolly mai avea puțin și leșina. Se apucase cu amîndouă mîinile de scaun, pregătindu-se pentru clipa cînd Reuben avea să o tragă. Știa că era în stare să facă asta. Niciodată pînă atunci nu-i văzuse fața atît de aspră și privirea atît de neiertătoare. O înspăimîntă.

– Aș putea să beau un pahar cu apă? întrebă ea murmurat, gata-gata să se înece, neîndrăznind să-și întoarcă un centimetru capul.

Reuben prinse momentul și cu degetul mare o apăsă

tare pe talpă, astfel încît Dolly scoase un strigăt ascuțit. După aceasta îi dădu drumul la picior.

– Te gîdili, domnișoară Le Plante? zise Reuben vădit amuzat.

Dolly păli de rușine. Toți cei de la masă începură să rîdă. Benjamin nu înțelese de ce se rîdea, însă fiindcă îi văzu pe musafirii săi că se distrează, nu insistă. Dolly rămase albă ca varul și frumoasă ca o zîină; o adevărată lady din cap pînă-n picioare.

Giles o duse pe Kira cu mașina la hotel. Se făcuse tîrziu, pentru că Giles avu probleme cu niște transporturi neanunțate. Nu-i cunoștea pe șoferi și nu voia să descarce marfa. Kira observă cît de respectată era autoritatea lui, iar decizia luată era corectă. Trestia sosită urma să rămîină în curte pînă ce se va procura documentul de identitate a furnizorului.

Pe drum înapoi nu discutară prea mult, deși Giles îi arată cîteva locuri interesante în peisajul rural... În special monumentul leului de pe Gun Hill. Animalul uriaș, alb, străjuia din vîrf dealului, scoțînd răgete înfricoșătoare, dar mute, în aerul aromat al apusului.

– Puține a făcut tînărul ofițer englez prin 1869 și habar nu a avut că piatra cioplită de el cînd se plictisea avea să ajungă o atracție turistică un secol mai tîrziu.

– Știi cum se numea?

– Ah, da. Henry Wilkinson. Era staționat cu Forțele Imperiale.

– Iubești această insulă, nu-i așa?

– Desigur. Este casa mea, spuse Giles, de parcă acest argument ar fi fost de ajuns. Îi mai arată drumul liniștit, cu copaci de-o parte și de alta, care ducea spre Villa Nova. Casa însăși era ascunsă printre palmieri imperiali și curmali uriași. A fost casa în care s-a retras din lume, din cauza bolii Sir Anthony Eden, îi explică el. Te voi duce acolo într-o zi. E o casă minunată, iar vederea este remarcabilă. Te voi duce și la Bathsheba ca să vezi coasta de est, apoi Grota lui Harrison de la Welchman Hall Gully.

– A lui Harrison Ford?

– Harrison și mai cum?

– Dacă mă voi ocupa de studiul tău, să știi că nu voi avea timp și pentru escapade turistice, îi spuse Kira cu hotărâre.

– Nu poți să vii în Barbados și să-i ignori frumusețea sau istoria. Poți să-ți permiți și pauze. Chiar dacă lucrezi într-un oraș industrial. Știai că primul rege Charles a avut probleme cu acordarea drepturilor de posesiune asupra acestor pământuri? Ar fi decis imediat dacă ar fi venit aici, să locuiască pe insulă.

– Cred că dura luni de zile pe mare ca să ajungă aici. O călătorie obositoare.

– Marinarii au supraviețuit, iar Barbados a devenit o Mică Anglie.

Kira se întreabă dacă familia lui Giles nu fusese formată de un astfel de marinăr sau de un gentleman englez aristocrat, unul dintre rivalii politici deportați, venit

aici să-și mărească averea cultivînd tutun și bumbac. Trestia de zahăr nu devenise cultură stabilă la vremea aceea.

Totuși nu-l întrebă despre rădăcinile familiei sale. Vreo frumusețe localnică poate că răpise inima tînărului din familia Earl, fiindcă pielea lui Giles avea o tentă măslinie, sănătoasă, iar părul său negru avea firul gros, semn că prin străbunii săi putuse fi chiar cîrlionțat. Apoi își aminti de fotografia lui Reuben Earl al cărui păr era blond-pai.

Giles o lăsă la capătul aleii de intrare spre *Sandy Lane*. Jucătorii de golf se adunau de pe terenuri sau de la lecțiile pentru începători, bucuroși de rezultatele zilei, gata să se arunce în piscină sau să bea ceva.

– Trebuie să te las aici. Vreau să ajung la Speightstown înainte de miezul nopții. Ai *putea* să vii totuși cu mine.

– Nu, mulțumesc, zise Kira coborînd din mașină. Îți mulțumesc pentru turul fabricii și pentru băutura răcoritoare. A fost o zi interesantă.

– Iar sărutul? Pentru el nu-mi mulțumești? El nu a fost interesant? Întrebă rîzînd, radiind de plăcere.

– Nu mi-am dat seama că trebuie să-ți mulțumesc pentru că m-ai sărutat, zise Kira. De obicei, nu se așteaptă asta, nu crezi? Sau sărutul cade sub incidența ospitalității?

– Face parte din scena turistică promoțională. Întotdeauna să-l faci pe vizitator să se simtă ca acasă.

Giles pomi accelerat, semn că îl deranjase ceva. Kira

nu înțelegea ce. De obicei conducea politicos și nu deranja pe nimeni, dar acum împrăștie un grup de cicliști care se întorceau de la antrenamente. Probabil că ea îi înșelase așteptările în vreun fel. Dacă se așteptase la o scurtă aventură amoroasă de vacanță, atunci avea să fie dezamăgit.

Kira se duse pe plajă și se plimbă puțin admirînd umbrele lungi ale serii, bucuroasă că atmosfera se răcorise. Rochia i se lipea de trup din cauza adierilor de la malul mării, dar nu-i păsa; aici oamenii îmbrăcau exact ce aveau chef. Se întinse pe spate, pe locul unde valurile se preling pe nisip și privi cerul fără nori. Închise ochii pe jumătate fiindcă privea în direcția unde apunea soarele și cerul era ca o mare de flăcări. Apa rece îi răcorea umerii fierbinți...

Valurile păreau argintate, iar pe mal păsările zgomoase ciripeau prin copaci. Parcă stăteau de vorbă unele cu altele, schimbînd impresii despre activitățile zilei încheiate. La un moment dat, începură să cînte unele dintre ele și păreau că arborii aveau o viață a lor.

Kira luă cina singură la restaurant și nu mîncă mult, apoi se mai plimbă o vreme prin grădinile hotelului, ascultînd muzica orchestrei și admirîndu-i pe dansatorii ocazionali. Invidia perechile care se îmbrățișau prin dans, evident cei ce dansau erau îndrăgostiți după felul cum obrajii li se apropiau contopindu-se într-o îmbrățișare prelungită a trupurilor. Locul era minunat pentru luna de miere.

Luna de miere... visase la o lună de miere cu Bruce într-un loc cald și romantic. Bruce trebuie să se fi însurat deja cu noua lui iubire. Precis că voia ca pruncul să li se nască în urma căsătoriei legale. Kira așteptă să vină furiile și resentimentele, însă nu simți nimic. Își irosise toate puterile în accesele de gelozie și ură, dar ște întreabă oare unde erau ele în această seară? Pentru prima dată realizează fără pic de emoție că la mijloc era un copil.

În noaptea aceea dormi bine. Nu mai adormi chinuită de gânduri despre Bruce. Se ghemui cu perna la piept și își aminti de o sărutare îndrăzneță, pertinentă, dată de un bărbat musculos, fierbinte și transpirat după o zi de muncă.

Adunarea Asociației Cultivatorilor de Trestie urma să aibă loc la Fitt's House la ora nouă, înainte să se facă prea cald. Întâlnirea cu Benjamin Reed va fi un lucru dificil. Kira nu știa cum va reacționa; era neliniștită. Luă micul dejun pe balconul camerei și mâna îi tremură când turnă ceaiul.

Se îmbracă ținând cont de ocazie, adică elegant, hotărînd asupra unui costum alb cu o bluziță de mătase bleu. Își încheie centura fustei, încălță sandalele cu tocuri înalte, își potrivește pe nas ochelarii de soare și luă cu ea cărțile de vizită.

– Consultant științific – stați că vin! își zise în oglindă cu aplomb. Ceva nu era în regulă totuși. Părul parcă era prea bine pieptănat, aranjat cu două agrafe; decise să

renunțe la ele și să-l lase să cadă pe umeri. Nu era prea eficient, dar mai impresionant. Domnul Connor nu ar fi fost de acord cu înfățișarea ei, dacă ar fi văzut-o întrînd în Camera Comunelor atît de provocatoare.

Luă vehiculul pe care i-l împrumutase Giles și merse la Fitt's House după instrucțiunile lui. Mașina era zgomoasă, iar cînd schimba vitezele scotea parcă niște sunete ciudate, dar fiindcă era fără capotă, briza îi prinse bine, răcorind-o și dîndu-i putere.

Conduse încet și admiră de la distanță arhitectura clădirii, statuile cu aspect ireal care dominau veranda, apoi copacii înfloriți și aranjamentele florale de pe peluză.

Iarba nu mai fusese tunsă demult, iar gardul viu crescuse la întîmplare. Probabil că un grădinar mai tînăr ar fi făcut față mai bine muncii sale decît acela curent.

Alte mașini erau deja parcate în curtea interioară de formă semicirculară, precum și în fața scărilor care duceau spre intrare. Era și *Mercedes*-ul alb al lui Giles. Pe bancheta din spate se afla un coș cu mai multe feluri de pepene și porumb. Se pare că mersese la piață de vreme.

Kira se îndreptă spre verandă și dădu la o parte cîteva ramuri crescute excesiv și atunci petalele florilor se scuturară. Ar fi vrut să ia o mătură și să curețe veranda de frunze uscate și resturi de petale. Urcă scările încet, amintindu-și că purta tocuri înalte.

Mirosul care venea de la ghivecele pline cu flori de

toate culorile era plăcut și el o făcu să realizeze, în sfîrșit, că se afla aici, în locul unde-și va cunoaște bunicul. În memorie îi reveni o fotografie a mamei sale aplecată asupra mașinii de cusut, noaptea. Ea venise acum aici să răzbune moartea mamei sale. Gîndul îi fu de ajuns.

O femeie mai în vîrstă o conduse într-o încăpere mare, din spatele casei. Kira privi mobila care decora încăperea; era din abundență, piese vechi în stil victorian, colonial sau edwardian. Lemnul lustruit al unei mese din mijloc parcă prelua lumina care pătrundea prin fereastră și o amplifică.

Pe toate suprafețele se afla cîte o vază, o statuie sau un obiect decorativ din argint. Pară se afla într-o sală de licitație la *Christie's* înaintea începerii licitației unei comori provenite dintr-o casă opulentă.

Giles se desprinsese de șemineul de care stătuse reze-mat pînă atunci și veni în întîmpinarea ei. Era îmbrăcat într-un costum cenușiu, cu o cravată subțire la gît, asortată cu cămașa de o nuanță mai închisă decît costumul. La vestă purta un ceas de aur cu lanț, iar în picioare încălțase niște ghete lustruite perfect.

O luă de mîină și i-o sărută galant, zîmbind.

– Barbados îți priește, remarcă în șoaptă. Pari relaxată și bronzul ți se închide la culoare frumos, încet și egal.

– Mulțumesc, domnule Giles, zise ea ironic. Vă apreciez grija. Cînd îl voi întîlni pe Benjamin Reed, președin-

tele?

– Într-o clipă. Iată că vin și ceilalți. După ce vor face cunoștință cu tine vor dori să te păstreze permanent în Asociație. Se aplecă spre ea, însă Kira se retrase; intenția lui fusese doar de a-i îndepărta o petală de pe umăr.

Un grup de bărbați se apropia; toți zîmbeau, iar cînd o văzură pe Kira dădură mîna cu ea, Giles făcînd prezentările. Kira nu reținu numele lor. Aștepta să audă numele bunicului ei, căutîndu-l printre fețele amabile.

– Și dă-mi voie să ți-l prezint pe Benjamin Reed, președintele Asociației Cultivatorilor de Trestie, anunță Giles. Partenerul tatei, iar acum, partenerul meu. Vocea lui se păstră neutră cînd făcu prezentările. Giles nu lăsă să se observe decît foarte puțină răceală. Kira se încordă. Simți un fior straniu în interior, ceva care amortise mai mulți ani, un strigăt după familie. Se întoarse către bunicul ei, omul care contribuisese la moartea mamei ei.

Schiță un zîmbet politicos, fiindcă repetase în camera de hotel, în fața oglinzii. Acum se trezi că nu mai știe ce să spună. Cuvintele ieșeau greu.

– Domnule Reed, spuse doar. Bătrînul îi luă ușor mîna într-a sa, Kira remarcîndu-i pielea subțire și pergamentoasă. El rîse.

– Bietul suflet e puțin cam trecut, știți. De la o vreme nu mai am încredere nici cu scările. Îmi petrec mai mult timp stînd de vorbă cu tinere peste perete, în loc să-mi văd de muncă. Va trebui să găsesc pe cineva mai tînăr

pentru grădină.

– E păcat pentru o grădină atît de frumoasă să fie neglijată.

Benjamin Reed o luă de braț și o conduse spre un băruleț pe care se aflau băuturi răcoritoare de mai multe feluri.

– Nu vă pot spune cît mă bucur că ați venit. Am auzit atîtea despre dumneavoastră și speram să ne reîntîlnim. După ultima noastră întîlnire m-am gîndit că avem foarte multe în comun.

– Avem, zise Kira pur și simplu. Să știți că avem.

CAPITOLUL 9

Benjamin Reed se îndreaptă de spate. Gîndi că destinul fusese generos cu el fiindcă o mai condusese încă o dată pe această tînă ră încîntătoare în viața lui.

– Domnișoară Reed, spuse el, admirîndu-i părul de culoarea flăcărilor și ținuta care îi venea perfect. Deci avem mai multe în comun decît numele de familie. Ne place la amîndoi fructul arborelui de pîine și bucătăria bajarană. Bănuiesc că v-ați mai restabilit după dimineața aceea petrecută în oraș la cumpărături.

Neașteptata lui amabilitate o făcu pe Kira să renunțe la scutul de apărare. Se luminează la față și zîmbi. Amîndoi bărbații remarcară gropița din obraz.

Benjamin își puse ochelarii cu rame metalice și văzînd-o mai bine, remarcă în ochii ei de culoarea alunei

multă tristețe adunată. Observă senzualitatea buzelor și delicatețea surîsului ce trăda vulnerabilitate. Evident că sesiză aparentul dezinteres manifestat de Giles față de domnișoara Reed.

– Da, spuse Kira. Și eu vă mulțumesc încă o dată pentru prînzul minunat oferit la *Brown Sugar* și pentru răbdarea cu care mi-ați prezentat fiecare fel de mîncare.

– A fost plăcerea mea. A trecut mult timp de cînd nu m-am mai bucurat de compania unei tinere frumoase la prînz.

– Înțeleg că v-ați cunoscut deja, zise Giles, deși nu-i plăcuse ce a auzit. Nu știam.

– Ne-am întîlnit o dată cînd mă ocupam de copacii din grădină, iar domnișoara Reed s-a ferit din calea unei ramuri. Iar ieri am avut ocazia să-i ofer domnișoarei Reed un loc liber la masa mea. Ca de obicei, la *Brown Sugar* era supraaglomerat.

– Dar nu am reușit decît să ne prezentăm, adăugă Kira.

– Domnișoara Kira și-a închipuit că eu sînt grădinar, zise Benjamin. Nu e o greșeală surprinzătoare, de vreme ce eram cocoțat într-un copac.

– Sau mai bine-zis la jumătatea copacului, adăugă Kira.

Benjamin surise și se văzu clar că ei doi împărtășeau o glumă comună.

– Ce-ați spune să începem ședința, domnilor? Timpul costă bani și agenda noastră este plină. Domnișoară Reed, nu doriți să stați lîngă mine, ca să vă pot explica

orice neclaritate? Domnilor, doresc să v-o prezint pe domnișoara Kira Reed de la Londra, care a binevoit să accepte cererea de a întreprinde un studiu independent pentru Giles Earl, cu privire la problemele de transport ale micilor cultivatori.

Giles trase un scaun pentru Kira, apoi se așeză de partea cealaltă care rămăsese liberă.

– Spui că timpul înseamnă bani, Ben, dar îți lași plantația pradă paraginei din lipsă de fonduri de investiții în tehnologia modernă și în substanțe pentru întreținerea culturilor. Când ai mai dat o raită prin câmpurile cu trestie? Vor deveni niște terenuri distruse fiindcă nu le acorzi nici atenție, nici bani.

– Când voi considera, o voi face și dacă va fi nevoie îți voi cere sfaturi pentru plantația mea, zise Benjamin Reed scurt, luînd în mînă niște foi. Acum nu e nici locul, nici timpul.

– Fabrica ar merge la fel dacă nu m-aș lupta eu pentru fiecare dolar. Zilele sclaviei s-au terminat, Ben. Trebuie să ne adaptăm la tehnologiile moderne dacă vrem să supraviețuim pe piață.

Kira privea în jos. Simțea antagonismul care aprindea scînteile între cei doi bărbați, iar motivul nu era prînzul pe care-l luase împreună cu Benjamin Reed la *Brown Sugar*.

Între cei doi mocnea o ură veche, adîncă, iar cauzele mergeau mai departe de niște nepotriviri de opinii despre cum se conduce o fabrică de zahăr. Ceva trebuie să se fi petrecut în trecut pentru ca acum să existe

aceste resentimente cu rădăcini adânci.

– Domnilor, vă rog, zise un bărbat dregîndu-și glasul. Pierdem inutil timp.

– Oricum, ce amestec au terenurile mele? murmură Benjamin abătut. Cine va avea grijă de plantația Reed după ce voi muri? Amărăciunea și disperarea cu care rostise cuvintele o făcură pe Kira să strîngă brațul scaunului pe care stătea.

– Ar fi trebuit să ascuți sfatul tatălui meu, zise Giles, nerezistînd să nu-i dea o replică acidă.

– Și uite unde a ajuns el, replică Benjamin. Are vedere frumoasă din cimitirul bisericii St. John, aflat la cîteva sute de metri deasupra nivelului Atlanticului. Doar că Reuben nu mai poate vedea nimic de acolo unde este.

Întreg grupul adunat tresări și se auzi un murmur general. Giles strîngea din pumni și Kira văzu cum i se zbătea mușchiul din colțul gurii, de parcă se abținea eroic să nu răbufnească. Kira voi să spună ceva, ca să mai dezmoștească atmosfera, însă mintea îi lucra încet.

– Nu aveți rude, domnule Reed? îl întrebă ea pe bătrîn. Credeam că pe insula aceasta sînt numai familii numeroase.

Știa că intenționat deschide o rană, dar voia să știe ce părere avea Benjamin Reed despre mama ei, Tamara. Voia neapărat să capete un răspuns după atîția ani de frămîntări.

Bătrînul răspunse rece:

– Nu am rude, domnișoară Ree. Nu am avut copii,

Disprețul ei crescuse atunci, văzîndu-l cum neagă existența propriei sale fiice. Kirei îi venea să se ridice și să strige: „Dar eu sînt aici! Exist! Sînt fiica fiicei tale!”

Reuși să-și stăpînească mînia, concentrîndu-și privirea pe peisajul pe care-l vedea afară. Era o junglă de flori și tufe, un concert al păsărilor și șopîrlelor care leneveau la soare, pe pietrele fierbinți. Printre flori se vedeau și alte statui animaliere.

Kira nu mai știa ce să creadă. Nu-i va merge planul. Nu avea cum să dea ochii cu Benjamin Reed și să-i arunce în față toate acuzațiile adunate. Ani de zile se gîndise numai la ce-i va spune bunicului ei, la clipa cînd îl va sfida privindu-l acuzator pentru comportamentul inuman aplicat mamei ei.

Acum văzu clar că nu putea face asta. Îl plăcea pe bătrîn, în ciuda faptului că nega public a avea orice rudă; el nu era o persoană monstruoasă, aceea pe care și-o imaginase în copilărie. Își aminti de scrisorile rămase fără răspuns, de cererile de ajutor și de orele nesfîrșite cînd mama ei muncea continuu doar ca să-și întrețină casa amărită. De ce refuzase Benjamin să-i ajute? Nu putea înțelege aceasta.

– Regret, spuse ea. Totuși alegerea îi rămăsese tot ei. Putea să-și anunțe identitatea chiar aici, în fața prietenilor și colegilor lui, făcîndu-l de rușine pentru modul crud și neomenos în care-și făcuse datoria de tată. Ar fi fost o compensație mărunță pentru suferința mamei ei. Oricum, ar fi însemnat să ucidă orice fărîmă de speranță în bine. Îi plăcea în Barbados, se simțea fericită pe a-

ceastă insulă, dorea să facă studiul pentru a-și dovedi sieși că era capabilă. Îndrăznise chiar să-l placă pe Giles Earl și o excita pericolul pe care acesta îl reprezenta.

Avea de ales între tăcere sau adevăr. Reed avea ceva în el care o făcea să dorească să și-l apropie ca prieten, pentru a afla de ce se purtase atît de urît.

Kira nu știa ce decizie să ia. Fusese sedusă de o grădină însorită, plină de statui ale unor animale stranii, grotești.

– Nu mai fi supărată. Eu și Ben avem des astfel de schimburi de replici, îi spuse Giles. Ar fi anormal să nu ne certăm.

– Haideți să începem ședința, zise Benjamin morocănos. Care au fost problemele discutate la ultima noastră reuniune, vă rog, domnule Howard?

– Dacă voi putea să-mi recitesc notițele, zise un bătrînel cu ochelari cu lentile groase. Îmi pare rău că nu am adus copiile pentru toată lumea.

Kira luă notițe discret, fiindcă era obișnuită să facă asta. Putea deja să se gîndească la altceva și să stenografieze automat...

Ședința fu fascinantă. Pentru ea zahărul încetă să fie doar acea materie dulce, strălucitoare și albă, care trebuia evitat cu orice preț. Era sîngele acestei insule.

Era evidentă scăderea cotei pe anul în curs și la declinul conturilor nu a condus un singur factor, explică Giles.

– Dar cum rămîne cu incendiile din culturile de trestie?

– Începerea târzie a recoltării.

– Și ploile abundente. Nu putem stăpîni vremea, dar putem lua măsuri împotriva incendiilor.

– Douăzece și șapte la sută din culturile noastre sînt distruse de foc, îi spuse Benjamin Kirei într-o pauză. Kira păru surprinsă. Cînd Giles îi vorbise despre mai-muțe și focuri, ea crezuse că sînt doar niște elemente perturbatoare, nicidecum probleme adevărate.

– Avem nevoie de patrulare pentru prevenirea incendiilor.

– Și cine le va plăti?

– Noi va trebui să... plantatorii, zise Benjamin. Alți bani aruncați în vînt. Patrulare, prostii! Nu sîntem asociație automobilistică. Mai degrabă reușești să interzici fumatul sau importul de chibrituri.

– Eu am prins un incendiator luna trecută, zise Giles. M-a atacat cu o canistră de benzină. Giles demonstrează, pipăindu-și moalele capului. Parcă simt și acum lovitura.

– Ar trebui pedepse mai mari la tribunale, zise domnul Howard care uitase că trebuia să ia notițe la această ședință. E singura cale.

Cînd ajunseră la punctul legat de plîngerile micilor cultivatori, Kira ascultă cu mai multă atenție. Lua notițe conștiincios și nu-l privi pe Giles nici măcar o clipă, deși vocea lui, adesea dură, o fascina, reținîndu-i atenția.

Îl putea asculta o veșnicie. Se forță să nu-l privească, tocmai pentru a nu-și trăda slăbiciunea față de persoana lui.

– A avut loc o scădere bruscă și dezastruoasă a

producției de zahăr obținut din trestia de la micii cultivatori, continuă Giles. Producția brută a scăzut cu treizeci și doi la sută. Aceste vești sînt proaste pentru noi toți, în special pentru aceia care dețin fabrici mari; acestea trebuie să lucreze și forța de muncă trebuie plătită.

– Veștile sînt proaste și pentru micul producător, nu, mormăi Benjamin.

– Nimeni nu neagă asta, dar fără fabricile noastre el nu ar putea să-și prelucereze trestia. Scăderea este drastică, din trei tone una produsă de micul cultivator dispare.

– Da. *Pe aripile vîntului*, zise Benjamin, care își pierduse interesul. Bună carte. Ai citito, draga mea?

Kira văzu iritarea lui Giles. Era evident că bunicul ei nu era genul de om care să poată participa la ședințe. Ardea de nerăbdare să plece.

– Nu s-au făcut destule pentru a le acorda un ajutor real, spuse Giles cu hotărîre. Principala problemă este transportul. Centralizarea fabricilor nu i-a ajutat. Cum să-și transporte trestia la fabrici? Sînt la multe mile depărtare de orice instalații de mărunțire.

– Și acum, cînd morile pentru trestie au dispărut...

– De aceea avem nevoie de studiul acesta, reveni Giles cu o răbdare de fier. Kira îl simțea cum se controlează, respirînd profund și potolindu-și nervii pe un creion.

Benjamin se apropie de Kira și-i spuse:

– Insula aceasta era înțesată cu mori de trestie. Acum au dispărut aproape toate. Mai era una aici, în gră-

dina din spatele casei. A fost dărîmată de un uragan.

– Ce groaznic!

– Ai vrea să vezi rămășițele?

– Da, sigur. Mulțumesc.

– Vă deranjează, domnule președinte? Ședința nu s-a încheiat, i-o trînti Giles. Kira se simți ca o școlăriță surprinsă vorbind în timpul orei.

– Vorbeam cu domnul președinte, zise ea cu timiditate. Giles o privi aruncînd săgeți pe ochi, iar Kira înlemni. Oare ce avea împotriva ei doar pentru că vorbea politicos cu Benjamin?

– Costul transportului cu camionul este foarte ridicat, zise Giles. Chiar și atunci cînd recolta de trestie ajunge în siguranță, profitul cultivatorului este deja erodat, dacă nu chiar anulat de costul transportului. Livrările au luat-o razna; se dispută cantitățile, controlul calității este greu de impus. Domnișoară Reed, poate că veți reuși să faceți un raport complet asupra situației? Cu siguranță că puteți întreprinde un studiu mai pertinent decît am crede noi că se poate face.

Kira se entuziasmă și văzu deja rezultatele muncii ei ducîndu-se în toate direcțiile.

– Îi voi intervieva pe toți micii cultivatori și voi reține detalii despre dificultățile lor individuale. Poate după ce veți avea o imagine de ansamblu, veți ști ce măsuri să luați, spuse ea, sătulă să mai tacă.

– Bună idee, zise domnul Howard zîbind. Sînt de acord.

Toți cei adunați în jurul mesei aprobă la unison.

Kira era mulțumită de modul cum Giles prezentase situația și pe ea asociației. Era pe insulă de câteva zile și deja se simțea implicată. Parte din mândria lui Giles pentru aceste locuri i se transmisese și ei.

Sîngele lui Benjamin curgea prin venele ei și era evident că el iubea insula mai mult ca pe orice sau pe oricine.

Ședința ajunsese la final și toți membrii asociației veniră să discute cu ea, sugerîndu-i ce să caute și la ce să dea atenție. Ea le spuse că Giles o angajase pentru studiu, dar că rezultatele acestuia le vor fi împărtășite și lor.

– Nu-i așa? îl întrebă ea cînd Giles îi aduse cafeaua.

– Dacă vor fi rezultate, spuse Giles evaziv. Nu mai era nervos. Ce om neobișnuit! Cred că mare parte din timp ți-o vei petrece înotînd, adăugă el sarcastic.

– Ai răbdare și vei vedea.

– Nu sînt un bărbat răbdător, Kira. Credeam că ți-ai dat seama pînă acum. Voi aștepta cu multă răbdare un singur lucru... cu foarte multă răbdare. Chiar dacă îți deghizezi feminitatea într-un costum sobru, de afaceri, tot femeie rămîi.

Kira îl privi consternată. Cum îndrăznește să spună una ca asta în fața atîtor oameni? Era atît de sigur pe puterea lui masculină încît credea că toate femeile se dau în vînt după atenția lui.

– Te asigur că răbdarea ta va fi greu pusă la încercare, în ceea ce mă privește, spuse ea. Ieri m-am uitat pe listele și hărțile pe care mi le-ai dat. Anumite ferme

sînt atît de mici încît se pare că nu au fost marcate.

– Și unii fermieri nu apar nici măcar pe listă. Probabil că trimite recolta la un loc cu cea a vecinului.

– Iată rețeta haosului, recunosc eu ea.

Giles o privea peste marginea cîinii. Slăbise de la accident și figura ei îl fascina. Părea că nici nu-și dă seama cît de bine îi stătea puțin bronzată. Giles simți că-i bate inima mai tare.

Atîtea femei frumoase îl urmăriseră toată viața, însă cea de față, oricît de rece și de distantă ar fi părut, avea ceva deosebit. Părerea lui despre ea se formase: era un amestec de foc și gheață, o combinație mortală pentru orice bărbat care o cunoștea.

Deveni alarmat dintr-o dată și se simți chiar amenințat. Puse cana pe farfurioară și spuse:

– Cînd vei începe să lucrezi?

Kira rămase uluită de schimbare de dispoziție.

– Astăzi după-amiază. Mi-am și planificat traseul.

– Dar de ce nu acum?

– Fiindcă mă voi delecta cu un tur al grădinii domnului Reed, apoi voi vizita ruinele morii.

– Nu-l lăsa pe Benjamin să te influențeze, îi spuse Giles. Va încerca să te convingă să faci treaba cum vrea el. E un bătrîn diabolic.

– Nu cred că e adevărat, sări ea în apărarea bunicului ei. Te miști prea repede pentru el. Oamenii în vîrstă au nevoie de timp pentru a se obișnui cu schimbările.

– Deja te are de partea lui, remarcă el ridicînd o sprînceană. Tu nu poți să gîndești singură? Credeam că

ești o femeie independentă. Nu mă așteptam să te lași influențată de o masă de prînz cu un vrăjitor bătrîn.

Kira își luă geanta și notițele; sentimentele ei față de bătrîn erau și așa destul de confuze, fără să-l mai asculte pe Giles, care complica situația. De aceea arboră o atitudine rigidă, sfidătoare.

– Te voi contacta cînd raportul va fi gata, îi spuse ea, ca și cînd ar fi putut dura chiar cîteva săptămîni. Parcurse camera cu pași hotărîți și speră ca piciorul să nu o lase în aceste momente.

– Să nu uiți să iei o pălărie cu tine și nu uita să nu conduci seara, tîrziu. Pe străzi nu e lumină de nici un fel. Te poți rătăci ușor, dacă ai ieșit de pe șoseaua principală.

– Să mă pierd pe o insulă atît de mică? Aș conduce pînă ce aș ajunge la mare!

Căldura de afară devenise înăbușitoare. În încăperea cea mare fusese răcoare, fiindcă ventilatoarele din tavan mișcau aerul și înlocuiau perfect instalația de aer condiționat, iar Kira uitase ce înseamnă temperaturile ridicate.

– Nu-ți face griji pentru mine, mai spuse ea, deschindu-și jacheta.

– Nu intenționasem să-mi fac griji pentru tine, Kira. Mă îngrijorează mai mult mașina. Să nu intri cu ea în vreun șant.

Benjamin își scoase cravata și astfel părul îi rămase ridicat de parcă l-ar fi pieptănat cu degetele. O luă de mîină pe Kira într-o manieră sigură pe sine și o ajută să

coboare scara.

– Hai să facem un tur al casei. Moara de trestie este o ruină, dar se mai pot vedea vechile cuptoare. Să mai uităm puțin de afacerile plictisitoare. Problemele vor fi acolo și mâine.

– Greața barbadosiană, precis acesta este necazul tău, Benjamin. Din punctul tău de vedere există mereu un mâine. Dacă era după tine, *Earl and Reed* ar fi fost o firmă ruinată ca și moara ta de zahăr!

Benjamin se întoarse brusc către Giles și făcu o grimasă de dispreț. Ceva îl călcase pe nervi de-a binelea.

– Pălării cu boruri tari, garduri și paznici, consultanți științifici... urlă el. Pe vremea mea nu aveam nevoie de toate astea. Fabrica mergea bine pînă ce ai început să te amesteci tu. Toată viața am lucrat în domeniul zahărului, de cînd eram copil. Nu există nimic de care eu să nu știu și pentru mine nimic nu mai este nou. Incendii, maimuțe, invazii de șobolani, cîini... boli ale trestiei. La toate le făceam față înainte ca tu sau tatăl tău să fiți destul de mari ca să puteți ține în mînă o crosă de cricket; așa că să nu-mi vorbești mie ca și cînd aș fi un ramolit depășit de vremuri. Dacă am îmbătrînit înainte de vreme, de vină e numai tatăl tău, Reuben Earl, pentru tot ce mi-a făcut.

Era o noapte lungă și fierbinte. Pe mare se auzeau sirenele plîngînd melancolic. Insectele nopții țîrîiau sub ferestrele înalte.

Dolly nu mai fusese niciodată într-o casă atît de mare.

Chiar și dimensiunile camerelor o intimidau, făcînd-o să se simtă copil din nou; parcă se uita prin balustrada scărilor la o petrecere a adulților. Privi fix în tavan.

Se întinse pe patul uriaș și simți cum îi bubuie inima. Își adusese cea mai bună cămașă de noapte, albă, cu dantelă englezească. O cususe chiar ea și o pusese într-un sertar unde o lăsase ani de zile.

Umbrele jucau pe tavan și în mintea ei circulau povești barbadiene. Era Tata Pădure, paznicul codrului, sau Diavolița, femeia diabolică? Dolly se dusese la o vrăjitoare care locuia într-o colibă de la marginea mării, iar aceasta îi dăduse o licoare.

– Să bei din ea cînd e lună nouă, îi spuse în șoaptă, iar părul vîlvoi și alb îi fiutura ca mătasea de porumb. Așa te vei mărita cu bărbatul ales.

Forme ciudate, cenușii și misterioase se mișcau în spatele perdelelor, fiuturînd odată cu briza. Dolly închise ochii cu imaginea formelor și gîndurilor asociate cu ele.

Reuben trebuia să vină. Îi spusese că trebuie să se ducă să vadă calul. Furtună era mîndria și bucuria lui. Părinții lui rămăseseră la niște prieteni în celălalt capăt al insulei. Veneau acasă de-abia a doua zi după-amiază.

Lîngă pat se afia o cană cu limonadă rece, iar Dolly bău din ea nervoasă. Avea gura uscată și Reuben știa că gura ei era dulce și cu miros de floare. Mai avea destul timp să se spele în baia mare și goală, unde ecoul răsuna liber.

Se dădu jos din pat și merse desculță pe podeaua lustruită, însă ușa se deschise înainte să apuce să pună

mîna pe clanță.

– Dolly, unde te duci? Vrei să fugi? Te-ai speriat ca o pasăre mică? zise Reuben rîzînd pe jumătate.

– Reuben... nu mă așteptam să te întorci atît de repede. Voiam să... Furtună e bine?

Reuben începuse să-și scoată cămașa, deschindu-și nasturii, iar mușchii îi luciră în lumina difuză.

– Dar cît timp credeai că-mi ia ca să duc calul înapoi în grajd? Cîteva ore? Cum puteam să pierd o clipă cînd știam că fata cea mai frumoasă din lume mă așteaptă?

– Of, Reuben... nu știu dacă ar trebui să... Casa aceasta e atît de mare, iar camera ta e atît de ciudată...

Reuben o opri brusc:

– Dar, Dolly... credeam că am căzut amîndoi de acord. Cinci ani e o perioadă foarte lungă. Nu putem să așteptăm atît cînd ne iubim atît de mult.

Dolly întinse mîinile spre el. Acum, cînd îl avea lîngă ea, teama îi dispăru. Nu se temea de el; casa aceasta mare o intimidă.

– Mult prea mult, șopti ea. Nu mai pot aștepta atît. Te doresc atît de mult.

– Dar ne vom căsători, promise el în grabă.

– Sigur că ne vom căsători.

Își citeau unul altuia gîndurile, de parcă ar fi rostit cuvintele cu glas tare; simțeau formele cuvintelor și ascultau sensurile lor ascunse.

– Așa va fi, nu-i așa? zise Dolly agățîndu-se de el cu disperare. Spune-mi că te vei însura cu mine într-o zi.

– Iubito, iubito... ai încredere în mine, o liniști el.

Începu să-și scoată pantalonii de călărie și rămase în picioare în fața ei cu bărbăția lui tânără și mîndră; lucru cu totul nou pentru ea. O clipă se îngrozi cînd percepuse dimensiunile, forma și duritatea, gîndindu-se că ea era de vină pentru reacția lui. Cum putea intra în ea? O putea răni. Ar fi suferit foarte mult. Trupul i se topi sub imperiul fricii.

– Nu te teme, îi șopti el luînd-o în brațe, lipindu-și organul dur de coapsele ei. Voi fi blînd și atent. Ține-te de mine. Am irosit toți acești ani. Nu-ți voi face nici un rău. Dragostea mea, iubita mea... ai încredere în mine, iubește-mă...

Gura lui îi înghiți teama care i se citea pe buzele tremurînde. O ridică și o așeză încet pe pat. Dolly nu se opuse, ci își încercui brațele în împrejurul gîtului lui, chemînd iar sentimentele pe care le simțise pe plajă.

Acolo totul fusese atît de simplu, sub palmierii proaspeți, scâldați de razele de soare, mîngiați de valurile care se prelingeau pe nisip, acolo unde teama îi fusese atenuată de dragoste. Îl iubea pe Reuben atît de mult încît de multe ori de temea că va muri de atîta dragoste, sufocîndu-se cu aerul atît de intens.

Într-o zi Reuben va fi stăpînul acestei case uriașe. Oare atunci va mai avea timp și pentru ea? Ea care era fiica sălbatică a unui pictor insular. Sau va descoperi o fiică bine crescută a vreunui plantator, pe care o va găsi mai pe placul lui?

Reuben îi lăsă încet pe umeri bretele cămășii de noapte și începu să sărute curba sînilor. Dolly tresări

cînd îi atinse sfîrcurile congestionate, tari ca pietrele. O mîngîie, apoi o linse încet, prelung și senzual.

Se ridică ușor deasupra ei, înfierbîntîndu-i corpul cu greutatea lui. Dolly se simți aprinsă și strivită sub mușchii aceia. O săruta încontinuu, peste tot, iar ea întinse brațele în lateral, abandonîndu-se fervorii lui și explo-rărilor.

La un moment dat o senzație puternică îi cutremură corpul. Era ceva necunoscut pînă atunci. Lăsă brațele moi și se cutremură ușor de plăcere, simțindu-și picioarele slabe, căutînd să-l cuprindă. Poate că totuși va fi bine pînă la urmă.

Giles făcuse o figură de nepătruns și grimasa lui era greu de definit. Kira rămase nemișcată. Era clar că acești bărbați erau în stare să se taie cu cuțitele. Ochii lui Giles parcă erau două așchii de granit.

– Tu și tatăl tău, erați cît pe ce să distrugeți amîndouă plantațiile și -fabrica, din cauza rivalității voastre sinu-cigașe. Dacă nu eram eu, acum ai fi locuit într-o baracă pe plajă, iar *Fitt's House* ar fi devenit un restaurant pentru turiștii cu bani. Cînd ai de gînd să te trezești la realitatea că zahărul este o afacere bună și că nici conflictele personale nu trebuie să te lase să o conduci ca pe o industrie de colibă?

– Conflicte personale, mîrîi bătrînul. Naiba să vă ia! Dolly era a mea.

– *Reed and Earl* ar fi devenit o firmă falimentară

peste cinci ani dacă Reuben nu ți-ar fi venit în ajutor.

– Cum crezi că-mi vorbești mie așa? Crezi că știi totul, dar nu știi nimic. Ai niște idei periculoase, Giles. Sîngele stricat iese mereu la suprafață atunci cînd te aștepți mai puțin. Slavă Domnului că nu am copii.

Kira deschise gura și dădu să spună ceva. Amîndoi bărbații o priviră brusc, alarmați de înfățișarea ei tulburată. Plecă de lîngă ei cu inima bătîndu-i nebunește.

Nu a avut copii, adică nu a avut-o pe Tamara, deci nici Kira nu exista. Oare se înșelase ea? Poate că Benjamin nu era bunicul ei. Poate că era vorba de un alt Reed... nu se poate. El era cel mai potrivit. Încercă să răsuflă normal, însă emoția fusese prea mare și durerea o tăia pînă la os.

Căutase să-i țină pe bărbați departe de viața ei. O vreme se amăgise cu gîndul că l-ar putea primi în suflet pe bunicul ei, ba chiar și pe Giles, dar se înșelase. Giles era periculos.

Benjamin era un înverșunat pînă la nebunie. Propria ei slăbiciune trădătoare găsise în Giles bărbatul care să-i tulbure sentimentele.

Poate că ea era cea care hrănea idei nebunești și acest lucru trebuia să înceteze.

Biserica anglicană din centrul Bridgetown-ului era înțesată cu oameni pînă la poartă. Femeile localnicilor le cam eclipsau pe soțiile fermierilor cu rafinamentul lor. Purtau rochiile cele mai bune, de duminică și pe cap

aveau pălăriuțe colorate și decorate cu flori, fructe și pene. Mănuși albe și tocure înalte completau ținuta lor.

Deși localnicele erau defavorizate la capitolul elegantă și stil, ele compensau prin veselia înăscută pe care o manifestau în asemenea ocazii. Soțiile fermierilor erau așezate în stranele din față, iar culorile pastelate ale hainelor lor erau în contrast total cu detaliile multicolore care completau toaletele insulelor așezate în rîndurile din spate. Bărbații transpirau și ei în cele mai bune costume pe care le aveau.

Se auzea orga cu acordurile sale solemne, acoperind murmurul general și salutarile între prieteni. Toți zîmbeau. Avea să fie o zi mare. Bridgetown-ul era mereu în sărbătoare cînd se făceau nunți mari.

Mirele aștepta serios și grav la locul lui, în capătul stîng al stranei.

Mireasa aștepta să pomească. Era emoționată și se ținea de brațul tatălui ei. Era frumoasă. O croitoreasă de pe Broad Street îi cususe rochia la care visase, din tul alb, cu multe jupoane și volănașe vapoase, care fluturau la fiecare mișcare.

Jumătate din oraș era prezent, de la muncitorii de pe plantații la proprietari de terenuri. Toți fuseseră invitați.

Dolly tremura și își înfipse degetele în brațul tatălui ei, pâlise și i se muiaseră genunchii. De dimineață vomitase și se dusese în baie unde se ținuse cu o mîină de chiuveță în timp ce spasmele stomacale o făcuseră să tremure, golind-o de vlagă.

De-abia mai recunoștea lumea prin acel vâlul transparent. Fețele nuntașilor deveniseră o mare surîzătoare care plutea în Grota Florilor. Nu mai recunoștea pe nici-meni acum, dar nici chiar pe bărbatul cu care se căsătorea. „Doamne, ajută-mă”, se rugă ea, uscându-se pe dinăuntru, murind încet-încet.

CAPITOLUL 10

Kira condusesese pe căldură toată ziua; mersese spre nord cam o oră. Soarele ardea nemilos pe șosea. Avea cu ea o sticlă de apă minerală și ceva fructe de la micul dejun.

Plecaser de la Sandy Lane și achitaser nota de plată fără să clipească, atunci cînd citi totalul. Banii meritaseră să fie cheltuiți. Plaja luxoasă a hotelului fusese pentru ea o experiență relaxantă, un paradis printre palmierii unduoși, însă acum nu-și mai putea permite să continue așa. Trebuia să-și găsească alt loc, în apropierea plajei, unde să se mute. Probabil că existau multe case de oaspeți și hoteluri mai mici pe țărm.

Își începuse activitatea și primul loc unde trebuia să ajungă pentru informații era o plantație particulară, la

nord de Maycock's Bay, aproape de Hangman's Bay. Trecu pe lângă ruinele unui fort militar și văzu cu ochii ei dovezi ale Forțelor de Apărare din Barbados. Peisajul era schimbător și începuseră să apară stîncile colțuroase și dealurile abrupte.

Kira opri pe o pantă și admiră peisajul sălbatic. Se vedeau urmele roților de vehicule, semn că pe acolo va trebui să meargă și ea pentru a ajunge la fiecare gospodărie în parte. Era bine în sezonul uscat, dar cînd ploua trebuia să fi fost un coșmar.

Courtney Blackwell Johnson era la fel de mare ca numele său, un localnic de vîrstă medie, care avea o fermă cu cîțiva acri de trestie pe dealurile mai molcome; necazul lui era că nu putea transporta trestia direct la fabrici pentru a fi măcinată.

– Duc trestia la un punct de colectare, de unde mi-o ia un camion special și o duce la *Reed and Earl* la fabrică, îi spuse el Kirei. Mă consider norocos dacă scot ceva bani pe marfă în felul acesta.

– Nu mi se pare corect ca profitul dumatile să fie înghițit aproape în întregime de costul transportului, zise ea.

– Nici mie, doamnă. Să știți că mă gîndesc să cultiv legume mai bine. Cu ele pot să-mi hrănesc familia, ba chiar pot să mai și vînd. Dar nu-mi place ideea. Sînt cultivator de trestie, ca tata, dar pe vremuri existau mori. Numai în St. Lucy erau șase sau șapte, toate la o distanță de parcurs cu catîrul.

– Ale cui sînt camioanele care vă duc trestia? Întrebă

curioasă Kira.

Courtney se scărpină la ceafă.

– Nu prea știu bine, doamnă. Un tip căruia îi spunem Hopalong.

– Și cum pot să iau legătura cu acest Hopalong?

– Habar n-am. Vine pur și simplu.

– Dar acest lucru nu este chiar convenabil.

– Așa a fost dintotdeauna.

– Bine, mulțumesc, zise ea. O să trec totul în raportul meu.

– Vă mulțumesc, doamnă. Mă bucur că v-am cunoscut.

Kira plecă gîndindu-se cîtor probleme economice făcea față cu atîta stoicism bietul Cortney. Îl admira pe bietul om care-și muncea pămîntul ca și tatăl său. Drumurile din interior deveneau din ce în ce mai accidentate și la un moment dat ajunse pe un drumeag pietruit plin de gropi. Se legăna de parcă ar fi fost într-o barcă pe valuri, chinuindu-se să stăpînească volanul, spre a evita gropile cele mai adînci.

De dimineață se gîndise la cei doi și la disputa lor, la cuvintele spuse la mînie la *Fitt's House*. Ar fi putut să le ia apărarea amîndurora. Amîndoi reprezentau ceva în inima ei. Oare cum se puteau urî atît de mult? Oare ce se întîmplase cu mulți ani în urmă? Fusese o zi ciudată. Descoperise un bunic de care-i plăcea cu adevărat și pe care voia să-l păstreze în viața ei și găsisese un bărbat pe care nu îndrăznea să-l aibă sau să-l încurajeze. Totuși, trebuia să ascundă o legătură familială pentru a-l păstra

pe Benjamin ca prieten.

„Munca aceasta îmi va fi pe plac, își zise ea. Trebuie să fac ceva cu totul diferit, să scap de problemele politice și de disputele dintre politicieni. Se uită cu atenție pe drum, ca să nu piardă următoarea fermă. Ce contrast izbitor între peisajul dur de aici și țărmul elegant din St. James.”

– Va trebui să plec din Londra și să mă apuc să fac ceva care să nu-mi amintească mereu de Bruce și Jenny sau de copilul lor, își zise tare, ca să se convingă pe sine. Era o ușurare să poată rosti numele lor, privind realitatea situației cu seninătate.

La o oarecare distanță, pe un deal, zări o casă din lemn, în stil insular, cu acoperișul abrupt și ferestre mici. O femeie alăpta un bebeluș la sânul rotund și măsliniu; era imaginea perfectă a fericirii. Privi acest medalion al maternității și simți în inimă cuțitul invidiei.

Opri mașina în curte și strînse volanul. În jurul mașinii pui de toate vârstele fișăiau din aripi și alergau care încotro. Un cățeluș somnoros se întindea la soare. Era o imagine de basm și tabloul emana o pace de invidiat.

– Bună ziua, zise Kira femeii. Transpirase și simți aceasta de-abia când fusta i se lipi de pulpe în timp ce mergea. Sînt Kira Reed. Giles Earl m-a rugat să vin să discut cu soțul dumneavoastră despre problemele de transport. Este cumva acasă?

Tînăra femeie zîmbi. Descoperise pașaportul de intrare în orice gospodărie: menționarea numelui lui Giles Earl. Așa nu avea nici o problemă nicăieri și era bine-

venită pretutindeni.

– Din partea domnului Giles? Bine, doamnă, cu plăcere. Veniți să stați aici, la umbră și eu mă duc să-l caut pe Kingsley. Muncește pe cîmp.

Tînăra luă copilul în brațe și porni pe cărarea ce ducea spre lanurile de trestie. Nu se grăbi, ci merse lent, legănîndu-și șoldurile cu o ușurință și naturalețe pe care Kira le observase la toate localnicele.

Kira rămase la umbra unui copac bătrîn; se simțea mai bine. Mirosul de trestie îi aminti de Giles, de statura lui masivă, de mușchii aceia perfecți și rememora clipele cînd mîinile lui se odihniseră pe mijlocul ei, iar vocea lui plăcută îi dezmiardase auzul și simțurile. „Giles, zise ea în gînd, închizînd ochii, cît aș dori să-ți simt trupul lipit de al meu... curînd... chiar acum. Nu mai suport întîrzierea asta inutilă...” Se strînse cu amîndouă brațele la piept, tînjind după o îmbrățișare adevărată... imaginea chipului lui hotărît care o făcea să-și piardă rațiunea. Se trezi brusc, revenind la realitate.

– Sînt o proastă, o nebună, își zise iar, privindu-l pe cățelușul care o studia curios. Scoase un lătrat scurt și dădu din coadă de cîteva ori.

Totuși, știa ce se petrece cu ea. Mahmureala produsă de ruptura de Bruce o făcea să tînjească după dragoste și pace sufletească, după contact fizic cu cineva care o găsea atrăgătoare. Era o chestiune simplă. Giles cu siguranță că o plăcea – atunci de ce să nu-i permită să se bucure de o aventură de vacanță? Poate că avea și o centură de „turism” pe care marca fiecare

cucerire! Kira știa că era o idee nebunească, însă nu-i păsa.

Kingsley apăru pe cărare; era un tânăr masiv, cu dinți albi, strălucitori. Când îi povesti necazurile sale Kirei se întristă. Soția lui aduse suc de ananas rece și Kira bău cu poftă, știind că refuzul ar fi jignit gazdele. Erau săraci, aveau foarte puțin, totuși erau foarte fericiți. Kingsley nu se putea abține și periodic își mîngîia soția pe brațele goale, apoi mîngîia copilul și își lăsa mîna să lîncezească pe genunchiul mamei.

– Trebuie să facă cineva ceva, zise el, ca să nu dăm toți faliment. Nu doresc să fiu nevoit să vînd bucățica asta de pămînt, dar vă trebui să mîncăm, totuși.

– Și ce veți face?

– Îmi voi lua o slujbă la hotel, eventual. Sînt puternic. Aș putea fi hamal sau grădinar.

– Dar nu mi se pare corect. Va trebui să vă mutați în sud atunci.

Kira ar fi dorit să le poată dăruia ceva, dar ea ce avea de dat? Nu putea decît să menționeze problemele lor în raport și să spere că Giles va găsi răspuns la ele. Tăcu, deși ar fi vrut să-i asigure că vor primi sprijinul lui Giles. Avea ceva bani în poșetă și scoase o monedă de o liră pe care i-o puse bebelușului în mînuța ciocolatie.

– Un ban cu noroc din Anglia, zise ea, negăsind altceva mai bun de spus.

Kingsley și soția lui îi mulțumiră și o conduseră pînă la mașină, apoi îi făcură cu mîna.

Kira se simți iar tristă, știind că făcuse promisiuni pe

care nu avea cum să și le țină. Ce se întâmpla cu ea? Barbados își pierduse vraja de la început sau sîngele care-i curgea prin vene începea să-și spună cuvîntul? Trebuia să-și amintească mereu că se afla aici pentru o lună, două, nu mai mult. Cu banii primiți de la Giles putea să reziste atît, dacă nu cheltuia nechibzuit.

Își făcuse planuri să se întoarcă în Anglia pe la jumătatea lunii octombrie, cînd era deschiderea oficială a Camerei și cînd putea să cerceteze dacă mai erau posturi disponibile. Poate că ar mai găsi un politician pentru care să lucreze. În apartamentul ei din Pamlico se adunase probabil praful... totuși... Kira avu o tresărire cînd realizează că nu voia să se mai întoarcă în Anglia, ci doar în apartamentul ei. De fapt, nu mai dorea nici să lucreze pentru Parlament.

La un moment dat, începu să plouă atît de torențial, încît ai fi zis că barajul cerului s-a rupt, iar norii invadaseră peisajul. Palmierii își plecau frunzele sub greutatea apei abundente care cădea cu viteză, iar pe jos începuseră să se formeze deja rîulețe care curgeau în direcția opusă avansului ei. Kira merse cîteva mile prin ploaie și se apropiau de coasta de est, încercînd să distingă prin parbrizul spălat continuu unde se putea opri ca să aștepte oprirea ploii sau măcar să se adăpostească. Uitase că fusese prevenită despre vitregiile acestei regiuni. Nu degeaba zona purta numele echivalentului său britanic, adică Platoul Scoțian. La un moment dat zări în față marea și frînă. Valurile înalte ale Atlanticului izbeau malurile stîncose, iar spuma albă se spărgea

într-o pulbere albicioasă. Plaja era pustie, iar copacii dansau brusc, după cum îi mișca vîntul. Nu se vedea nici un hotel sau casă de locuit.

– Cred că m-am rătăcit, își zise ea. Reuși să întoarcă mașina, după ce chinui cutia de viteze de cîteva ori. Ploaia o spăla din toate părțile, fiindcă vehiculul era deschis pe laterale. Curînd, se simți udă pînă la piele. Vîntul îi flutura fusta, iar la un moment dat, apucă materialul learcă și-l strînse în față, ținîndu-l ridicat, ca să nu-i mai biciuiască picioarele. Reuși să zărească un șir de muncitori care se adăposteau în lanurile de cultură, făcîndu-și umbrele din frunze de bananier. Erau și ei uzi complet, dar mergeau încet, fiindcă pe umeri aveau baloți de trestie culeasă de curînd și ei erau prea prețioși ca să îi lase în drum și să caute adăpost pentru ploaie. Kira îi strigă, dar ei nu o auziră și dispărură în ceață. Acum chiar că nu mai vedea nimic prin perdeaua de ploaie torențială; nu mai văzuse în viața ei așa potop. Valuri-valuri cădeau din cer fără încetare, parcă din ce în ce mai abundent. Ploaia din Anglia era un duș pe lîngă acest fenomen neobișnuit.

– Hei, însorite Barbados! strigă ea. Unde ai dispărut?

Văzu o clădire din piatră printre valurile de ceață, însă nu își dădu seama ce putea fi. Zări o formă ciudată, apoi patru palete rupte și realizează că aceea fusese cîndva o moară de zahăr. Peste tot, pe piatră, crescuseră ierburi și buruieni, dar încă mai prezenta încredere pentru un adăpost temporar. Kira scoase mașina pe marginea drumului și merse pe urmele formate de ploaie spre moară.

În curtea acesteia erau mormane de fiare ruginite, fostele utilaje probabil, iar împrejurul morii nu existau case. Clădirea era complet izolată. Kira trase frâna de mână, apoi își luă geanta și alergă prin ploaie spre interiorul morii, rugîndu-se să găsească o bucată de acoperiș deasupra capului. Ușa grea de lemn cedă la prima împingere. La început nu văzu prea bine înăuntru din cauza întunericului. Se șterse de apă pe față și privi de jur împrejur. Era, într-adevăr, o ruină. Înăuntru nu mai era nimic în afară de o movilă de trestie putrezită și cîteva prese deteriorate de timp. Se lăsă pe vine și-și cuprinse capul între palme. Era amorțită de atîta tensiune cît timp condusesse prin ploaie; măcar aici putea să aștepte oprirea potopului. Apoi oare va mai putea pleca din acest loc? Își puse ea întrebarea cu stupoare.

Își aminti că în portbagaj avea geanta cu lucruri, dar pe ploaia de afară nici nu se gîndea să mai iasă. Noroc că încuiase notițele în servietă. Habar nu avea unde se află. Cu siguranță că drumurile acestea nu figurau pe harta primită de la Giles.

Își scoase fusta udă leoarcă și se uită împrejur căutînd un loc unde să o agațe. Văzu două cuie pe o bîrnă și o agăță acolo; imediat, picăturile care cădeau formau cratere mici în stratul de praf de pe jos. Fusta arăta ca o fantomă cenușie și singurele sunete care se auzeau în afară de ropotul ploii erau acelea ale stropilor de apă din fustă. Se gîndi să cînte ceva. Se auzeau palmieri foindu-se în ritmul ropotelor de ploaie.

Kira se cuprinse cu ambele brațe și urmări din spa-

tele ușii tot ce se întîmpla afară. Soarele apunea și era clar că în acea zi nu se putea vorbi de un spectacol al apusului. Norii plumburii străbăteau cerul precum creaturile înaripate din mitologia greacă. Kira se cutremură de frig fiindcă începuse să resimtă umezeala și scăderea temperaturii.

Pe Dolly o apucase tremuratul în patul imens, cu tăblii de fier lucrat în stil edwardian. Purta aceeași cămășuță subțire, albă și se hotărîse să o poarte toată noaptea, fără să o dea jos. Îi era frig, chiar dacă în dormitor mai zăbovea căldura din timpul zilei.

Fusese o zi emoționantă, în care multă lume o privise. Tatăl ei strălucise alături de ea și se gîndise că toate problemele lui financiare aveau să dispară. Cadoul pe care i-l făcuse ginerele fusese generos și-i simțea chiar acum în buzunar; era un cec gras.

Dolly însă, nu-și mai amintea multe. Timpul trecuse încet în aburii vocilor, cuvintelor, muzicii, mîncării și vinului. La nuntă veniseră mulți oameni pe care nu-i cunoștea. Băuse vin cu nesaț, acceptînd să i se reumple paharul, sperînd că durerea din străfundul stomacului să se mai domolească. La un moment dat, cineva îi luase paharul din față.

– Doar nu vreți să beți prea mult vin, domnișoară Dolly, îi spuse cu blîndețe menajera, văzînd-o cît era de palidă și de speriată. Nu vă îngrijați. E un bărbat bun.

– Da, un bărbat bun, repetă Dolly.

În patul străin și rece își prinse genunchii la piept și-i

stînse cu putere. Voia să plece acasă. Patul ei de copil era mic, din fier ruginit, cu o saltea cu noduri, însă chiar și așa dorea acum mai mult ca oricînd să fie acolo și să stea ghemuită în locul cunoscut. Se simțea ca o petală căzută, care se usca la soare; parcă viața îi părăsea trupul.

Se deschise o ușă. Cineva se mișca prin cameră încet, spre a nu deranja; cunoștea camera. Se auzi un foșnet de haine. Dolly închise ochii brusc, ca să nu mai vadă conturul bărbatului dezbrăcat care se apropia de ea; umbrele îi dansau prin opacitatea pleoapelor strîns lipite.

– Nu se poate să faci... nu poți, te rog... strigă ea agățîndu-se speriată de așternut. Tremura de spaimă.

Oare ce căuta ea acolo, ascunsă într-o moară părăginită, printre șoareci și lilieci? Kira se cutremură gîndindu-se la tîrîtoarele care puteau exista în locul acela. Un zgomot cunoscut se auzi simultan cu ropotul ploii. Era un motor la o oarecare distanță; se apropia dinspre deal.

Kira ezită. Să iasă afară și să-l roage pe șofer să o ducă la un adăpost omenesc? Se gîndi cu plăcere la o baie fierbinte și o cană cu ceai. Parcă nu o tenta să petreacă o noapte în moară. Totuși, nu era ușor de evaluat avantajele unei nopți la hotel în comparație cu riscul de a merge cu mașina unui necunoscut. Criminalitatea în Barbados era scăzută, nicidecum comparabilă cu cea din Anglia, însă se temea. Dintr-o dată ușa se deschise

și o rafală de vînt pătrunse înăuntru. Kira făcu cîțiva pași înapoi, ca să se ferească de aerul rece.

– Kira? Kira, ești aici?

Își auzi numele parcă purtat de vînt, ecoul glasului răsunînd în toată încăperea. Motorul se opri, iar ea își ținu răsufarea. Vocea aceea profundă și gravă aparținea unei persoane cunoscute. Panica amestecată cu ușurarea o copleșiră în același timp. Desigur că ar fi ajutat-o, orice ar fi crezut despre ea. Avea un spirit al cavalerismului de nezdruincinat.

– Giles? strigă ea destul de încet pentru ropotele puternice de ploaie.

– Kira! Unde ești? zise el, cuvintele fiindu-i duse de rafalele de vînt.

Kira intră în panică din nou. Dorea să-l revadă, totuși, se temea de reacția pe care ar fi avut-o față de el. Era prea tîrziu să fugă și nu dorea nici ca el să plece. Era periculos, atrăgător, agresiv și masculin, exact cum și-l dorea ea. Se temea. Oricît de mult ar fi dorit să-și amîne răspunsul față de el, bărbatul acesta deosebit era în stare să-i topească zidul de rezistență.

– Hei, femeie? Unde ești? Știu că ești aici. Mașina galbenă, parcată în șanț e a mea.

Kira se înfurie. Se uită printr-o crăpătură afară și începu să fiarbă de indignare.

– Nu am parcat deloc într-un șanț, strigă ea drept răspuns. Mașina e în curte și am avut grijă de ea. Nici măcar nu e zgîriată.

Giles se apropie de clădirea dărăpănată; era îmbră-

cat cu un impermeabil, avea gulerul ridicat și ploaia i se scurgea pe față cu stropi mari.

– Știam eu ce te va scoate din ascunzătoare, zise el satisfăcut. Ai nevoie de ajutor?

– Nu, mulțumesc, zise ea cu încăpăținare. Mă descurc perfect așa cum sînt.

– Te descurci perfect, nu-i așa? zise el rîzînd, ajungînd în sfîrșit să o vadă. Un șobolan pe jumătate înecat ar arăta mai bine ca tine.

– Mulțumesc. Mă simt mult mai bine.

Giles o măsură cu privirea din cap pînă-n picioare; se uită în special la bluza lipită de pulpe, lăsînd să se vadă marginea dantelată a chilotului. Kira se simți stînjinită cînd realizează cît de dezbrăcată era. Încercă să-și acopere sîni cu brațele, dar cînd își cuprinse mijlocul cu brațele încrucișate, mișcarea nu făcu altceva decît să mai ridice cu cîțiva centimetri bluza și așa lipită de corp.

Giles ocupase cu statura lui impozantă toată intrarea și așa îngustă. O privea cu niște ochi care ar fi trebuit să o încălzească, însă focul lor o alarmă pe Kira. Momentul era electrizant. Kira rămăsese nemișcată, neîndrăznind nici măcar să respire. Nu-și putea desprinde privirea de pe fața lui. Șiroaiele de ploaie i se scurgeau pe piele. Kira îngheță din mai multe motive. Unul dintre ele era teama că-l va dori la rîndul ei; cel de-al doilea era, evident, frigul care o cuprinsese mai demult.

– De ce ai plecat de la Sandy Lane fără să-mi spui? o întrebă el destul de dur.

Plecarea ei îl supăraseră. Aflase cu surprindere că plă-

tise totul și plecase și durase cîteva ore ca să depisteze drumul pe care o apucase Kira. Realizase că dăduse de belea cînd îi pierduse urma după ce făcuse zig-zagul traiectoriei ei de la St. Lucy pînă pe coasta de est. Cunoștea drumurile foarte bine, ca pe propriul buzunar. Nebună femeie, să meargă spre nord! Nici prin gînd nu-i trecuse că putea ajunge la drumul spre moara părăsită.

– Trebuia să-ți cer voie ca să plec de la hotel? Pot merge oriunde vreau!

O pată galbenă apăruse la oarecare distanță în fața lui, pe drum și era exact ceea ce căutase cu disperare în ultimele două ore. Era mai mult ca sigur că se pierduse, fiincă ploaia tropicală ștergea orice urmă de drum.

– De ce nu ai lăsat nici un mesaj? Insula aceasta nu e locul unde să hoinărești riscînd să cauți o cameră peste noapte. Trebuie să faci rezervarea dinainte și trebuie să-ți lași următoarea adresă la hotel, ca să poți fi găsit în caz că te lasă mașina. Aici nu sînt servicii auto care să remorcheze ca acasă.

– Găseam eu un loc, zise ea. Din cauza ploii a trebuit să mă opresc. Cădea în valuri și nu vedeam unde merg, iar harta ta e veche. Are drumuri care nu există și altele noi care nu figurează pe ea.

– Ce vrei, locurile se mai schimbă. Încep să cred că ideea mea a fost o mare greșeală, zise el cu răceală. Nu pot să vin mereu să te salvez. Voi încerca să mă descurc singur. Du-te înapoi pe plajă, Kira, și bronzază-te frumos. Cumpără-ți și cîteva coliere.

Kira se întoarse brusc și veni aproape de el, apoi

spuse cu obrajii arzîndu-i:

– Nu face pe stăpînul cu mine, te rog. Mașina nu are nimic și nu m-am pierdut. Am avut o zi bună, iar dacă nu începea să plouă, acum stăteam la bar în River Bay și beam un cocktail Mount Gay Flapper.

– Cel mai apropiat hotel este în Bathsheba, adică la mile depărtare de aici; oricum acolo trebuie să-ți faci rezervare dinainte. Mai bine lăsăm baltă ideea mea.

Kira simțea că-și pierde mințile de nervi. Spera ca el să nu simtă sentimentele contradictorii care se zbăteau în sufletul ei, fiindcă știa că ochii o trădează ușor.

– Dar e o prostie, spuse rîzînd. Nu sînt un copil. Nimeni nu se poate rătăci pe o insulă de dimensiunile acesteia, așa că nu trebuie să faci atîta caz. De îndată ce ploaia se va opri, voi pleca mai departe și pînă mîine seară primul meu raport va sta pe biroul tău.

Era o încercare curajoasă. Habar nu avea dacă va putea să întocmească un raport cumsecade atît de de vreme, dar nu-i păsa. Ar fi făcut orice ca să-i șteargă de pe față expresia aceea. Încerca să nu-l privească în ochi și își coborî privirea spre gîtul lui unde pielea bronzată ținea suspendate, cîteva picături de apă. Era departe de ea; nu-l putea atinge nici măcar acum. Stătea ca o statuie, cu un braț sprijinit de zid, exact în pragul ușii. After shave-ul pe care-l folosise mirosea pînă la ea și își imagina ce senzație ar fi simțit dacă și-ar fi lipit obrazul de părul lui negru, lucios și ud. Aproape că-și pierdu firea. Momentul plana în aer, intangibil; plin de magie. Giles o privea în ochi și-i forja sufletul. Oare viața ei se schimba,

în sfârșit? se întrebă Kira neîndrăznind să răsuflă. Destinul avea să se îndure de ea și să-i aducă un lucru minunat: un bărbat ca Giles, puternic, stăpîn pe sine, luîndu-i totul, dar dăruindu-i dragoste, un suflet apropiat, adică tot ce-și dorise vreodată.

– Nu cred că te duci undeva chiar acum, zise el calm.

Vocea lui fusese aspră, dar se apropiase foarte mult de ea și cu un deget îi îndepărtă o şuviță udă, lipită de gît. Gestul fusese atît de tandru și senzual încît Kira știu că s-a îndrăgostit de el. Devenea din ce în ce mai slabă, conștientizînd sentimentele, dar nedorind să cadă în brațele suferinței încă o dată; totuși, nu se putea opune forței care o făcea să-și ia zborul. Giles veni mai aproape și pieptul lui vînjos era la numai cîțiva centimetri de nasul ei. Kira întoarse capul într-o parte simțind cum tremură în fața lui. Mîna lui începu să-i dezmierde părul, apoi alunecă pe spate. Ce căuta ea aici, cu acest bărbat, lăsîndu-l să-i trezească senzații pe care le dorea uitată și îngropată? Gemu ușor, apoi oftă.

– De îndată ce va sta ploaia, voi pleca, repetă ea. Plec. Plec sigur.

El dădu din cap negativ și în ochi îi străluci o lumină diabolică, magică, înnebunitoare, semn că-i plăcea ce vede. Își coborî privirea spre picioarele ei goale. Kira știa că deja cicatricea se mai estompase datorită bronzului, dar se feri.

– Nu mă privi așa, spuse ea.

– Cum aș putea să nu te privesc? Ești frumoasă.

Drumul e acoperit de ape iar noi doi sîntem izolați aici pentru o noapte, doar dacă nu preferi să mergem pe jos atîta timp. Ai la tine ghete?

Se vedea că rîde de ea. Gîndul că era obligată să rămîină aici, cu acest bărbat provocator o înnebunea. Se luptă cu sine și în cele din urmă simțul umorului îi veni în ajutor. Sentimentul nebunesc era ireal, își zise. Trebuia să-și pună fusta pe ea, așa că se duse lîngă ea și pipăi materialul, să vadă dacă se uscaseră, apoi o lăsă agățată unde era.

– Bun venit la *Barbados Hilton*, zise el rîzînd. Vă convine camera aceasta, domnule? Este apartamentul cel mai bun. Nu are jacuzzi, dar de aici se vede Atlanticul cînd ceața se ridică. Șoriceii sînt destul de blînzi, iar liliecii au promis că o noapte nu vor da nici o pețrecere. Serviciul în cameră nu e prea sigur, dar apă proaspătă este din belșug, cu condiția să ieșiți afară să o luați.

– Am dormit în locuri și mai rele, continuă Giles. Se uită în jur la vechiturile mecanicii și rîse. Văzuse multe mori vechi în aceeași stare. Construcția era solidă. De obicei călătoresc cu propriul meu serviciu în cameră. Scoase din buzunar o butelcă plată și i-o oferă Kirei: cel mai bun rom bajaran. Vrei să bei cu mine, Kira? Nu te teme. Îți promit să nu te îmbăt sau să te seduc. Doamna trebuie să fie mai întîi dispusă.

– Ce liniștitor, spuse Kira revenindu-și puțin. Nu chiar așa mi-am imaginat o poveste de dragoste romantică. Prefer lumina lumînărilor și trandafirii.

– Iar mie mi-ar plăcea șampanie și o orchestră în

surdină, zise el rîzînd, dar deveni imediat serios cînd o privi în ochi. Kira, ești udă learcă și ai putea răci. Chiar și în climatul acesta se poate răci, să știi. Vorbise îngrijorat, mai ales fiindcă o văzu că tremură. O luă de umeri și simți bluza udă, lipită de piele, rece chiar. Scoate-ți imediat bluza udă.

– Și să rămîn în ce? zise ea. Îi clănțăneau deja dinții de tremurat. M-aș fi mulțumit și cu un sac uscat, dacă l-aș fi găsit pe aici.

Giles își scoase repede treniul. Rămase în blugi și cămașă, peste care purta vestă. Își scoase vesta, apoi cămașa și i-o dădu Kirei.

– Îmbracă asta, zise. Lasă modestia la o parte, femeie. Nu poți sta în haine ude.

Kira prinse cămașa din zbor. Păstra încă din căldura trupului lui. Își feri privirea de pieptul lui musculos, acoperit de păr. Se îmbracă repede cu treniul; mișcărilor lui erau bruște, parcă se înfuriase pe ceva. Da, se înfuriase pe sine fiindcă fusese atît de impresionat de trupul ei fragil.

– Nu-ți face griji, zise după aceea. Eu plec.

Dispăru pe ușă și fu înghițit de ploaia torențială. Kira dădu să fugă după el. Oare chiar pleca? Nu se putea. Își aminti cum plîngea cînd îl asculta pe Harry Manilow cîntînd: *Ne-a mai rămas încă puțin timp, totuși*. Lacrimile i se adunară în colțul ochilor. Voia să mai aibă puțin timp cu Giles. Tremura cînd își descheia nasturii bluzei, își scoase sutienul și chiloții și rămase cîteva clipe așa, goală. Își puse imediat cămașa lui Giles, bucuroasă că

mai era caldută și că dimensiunile ei extraordinare îi acopereau în întregime părțile importante. Îi ajungea chiar pînă la jumătatea pulpei, iar mînecele depășeau vîrfurile degetelor. Pe acestea le suflecă, apoi îmbracă pe deasupra și vesta pe care o lăsase Giles de asemenea, simțindu-se îmbrăcată aproape decent, deși purta doar două veșminte.

Se duse în pragul ușii, dar nu-l văzu nicăieri pe Giles. Oare plecase și o lăsase acolo? Palmierii îi aruncară în obraji un duș rece de ploaie, iar ea se retrase, dîndu-și seama unde se dusesese. Ascultă cum valurile se izbeau de malurile stîlcoase undeva, în apropierea lor.

Probabil că Giles se adăpostise în *Land Rover*-ul său pe timpul ploii. Vehiculul ermetic era mult mai sigur și confortabil decît ruinele unei mori din piatră rece. Nu-i de mirare că fusese amuzat de invitația ei; o lăsa pe ea să țină companie șoarecilor și liliecilor. Probabil că acum se întinsese pe bancheta mașinii și ațipise, așteptînd să se oprească ploaia. Evident că asta însemnaseră cuvintele lui „Nu-ți face griji. Eu plec.” Din nou fusese abandonată.

Kira se lipi de zidul rece și se lăsă ușor pe vine. Istoria se repeta într-un mod cunoscut, doar puțin diferit. Bărbații o considerau puternică și rezistentă, de aceea o tratau astfel. Întotdeauna insistase că poate să se țină pe propriile-i picioare și atunci bărbații îi ofereau această posibilitate. Dacă o părăseau cu un ghiont în spate, însemna că era vina ei.

Tînjea după un bărbat puternic, cineva care să vadă cîtă nevoie are de cineva care să-i poarte de grijă. Ur

bărbat care să lupte pentru femeia lui, care să se gîndească la ea ca la o floare delicată, care să o prețuiască și să o apere... era un vis mai vechi.

Nu se simțise niciodată atît de izolată. Dădu drumul lacrimilor și nu le mai controlă, uitîndu-se doar cum cad pe pieptul cămășii. Plînsese pentru Bruce, pentru copil, pentru mama ei, pentru Benjamin și pentru propria ei singurătate. Poate că această călătorie fusese totuși o greșeală. Acum ar fi trebuit să se afle în apartamentul ei din Pimlico, avînd o slujbă caldută într-un birou al Camerei Comunelor. Se șterse la ochi cu mîneca suflecată.

– Hei, te porți urît cu cămașa mea.

– Giles... Credeam că ai plecat! Unde te-ai dus?

Giles era în ușă, iar cînd îl văzu, Kira sări de gîtul lui. Giles scăpă din mînă pachetele pe care le adusese. O adăposti în treniul său murmurîndu-i cuvinte liniștitoare, pline de dragoste.

– Gata... gata... credeai că te-am lăsat aici? Fată dragă, văd că nu ai o părere prea bună despre mine. Of, Kira, nu te-aș lăsa niciodată așa...

Kira își lipise obrazul de pieptul lui fierbinte lăsîndu-se cuprinsă de brațele lui puternice care începură să o mîngîie. Se cufunda în miracolul întoarcerii lui. Nu-i păsa ce credea despre ea și despre subita capitulare. Se întorsese și numai asta conta.

CAPITOLUL 11

– Oare trebuia să rămîn afară, în ploaie? zise el. Voi sta afară, dacă ți se pare mai sigur.

Kira dădu din cap cu hotărîre și spuse zîbind:

– Nu fi copil. Vino înăuntru. Giles o luă de mînă și intrară împreună mai la adăpost.

– Dar cămașa mea arată mai bine pe tine, decît pe mine, spuse rîzînd. Ar face moda zilei la Sandy Lane. Dar condiția ar fi să fie purtată numai de femei cu picioare lungi, frumoase.

Kira se desprinse de el, ascunzîndu-și foamea din priviri. Se șterse încă o dată cu mîneca de la cămașă și spuse:

– Credeam că ai plecat și m-ai lăsat să stau o noapte singură în locul acesta sumbru. Eram sigură că te-ai

retras în căldura uscată a mașinii tale.

– Nu ai încredere în mine, o tachină el. M-am dus la *Jeep* într-adevăr, dar nu ca să rămîn în el, ci ca să aduc lumînările și trandafirii comandați de doamna mea. Portbagajul *Jeep*-ului meu e la fel de misterios ca și conținutul genții unei femei. Acum trebuie să găsim cuptorul vechi ca să facem focul fără să incendiem clădirea. Trebuie să ne uscăm și să ne simțim bine.

– Ar fi nemaipomenit un foc, dar cu ce să-l facem?

Giles dădu cu piciorul în mormanul de trestie uscată, aproape în descompunere.

– Vezi? Asta ne va ajuta mult. Giles zîmbi fericit, iar Kira văzu deja focul în fața ochilor. Foc. În privirile lui Giles mai văzuse odată scînteile acestea, parcă în timpul cît o condusesse să vadă cuptoarele din fabrică.

Giles se luptă cu piesele de metal ale fostelor utilaje și le dădu la o parte, căutînd cuptorul. Kira văzu că găsește un spațiu îngust, apoi rupe o bucată de hîrtie, îi dă foc și începe să alimenteze flăcările slabe cu trestii uscate. Curînd focul se ridică scînteind, luminînd încăperea părăginită, iar limbile roșietice încălzeau interiorul sumbru dîndu-i un aspect mai primitiv, chiar romantic. Umbrele începură să danseze pe zidurile vechi, înghițind pînzele de păianjen suspendate pretutindeni.

Kira își apropie mîinile de foc, ca să se încălzească. Trupul înghețat începu să se mai dezmoștească.

– E minunat, zise ea. Mulțumesc.

Giles se ocupa de o pungă de plastic, aparent grea, din care scoase conținutul; era frumos colorat, un mate-

rial impermeabil vopsit într-un curcubeu viu pe care-l lăsa să se desfășoare pe podeaua prăfuită.

– Este pînza pentru catamaranul meu, îi explică Giles. Am cumpărat-o azi dimineață. Nu mi-am dat seama cît de curînd îmi va fi de folos. Ajută-mă să o întind.

– Margem să navigăm? Întrebă ea.

– Răbdare, răbdare.

Întinseră mai întîi pe jos plasticul în care fusese ambalată pînza, apoi aranjă pînza imensă deasupra, împăturind-o în mai multe straturi. Kira stătea în genunchi și netezea nylon-ul șifonat. Era o pînză de catamaran; văzuse așa ceva în golfulețul de lîngă hotel. Vîntul le umfla pînzele, iar ele pluteau strălucind pe valuri. Putea să-și fi dat seama că Giles are un catamaran.

– Crezi că ne ajunge pentru o masă?

– Ce poate fi mai bun?

Giles întinse o frînghie specială pentru navigat și spuse:

– Tot de la ambarcațiunea mea. Poate vrei să-ți întinzi lucrurile la uscat. Așa vom rezolva mult mai rapid problema.

Fiecare mișcare a lui era sigură și exactă. Adusese cîțiva pepeni și un cuțit. Kira își aminti că văzuse un coș cu fructe în spatele *Jeep*-ului.

– Fructele sînt de pe plantația mea, spuse el. Un mic antreu. Va trebui să te mulțumești cu atît sau să alegi ploaia. Își ridică o sprînceană, iar Kira înțelese aluzia și-i acceptă oferta cu plăcere. Iar aceasta e ceva care vrea să semene cu un trandafir, spuse întinzînd un fir de

frangipani din care picurau stropi de ploaie. Floarea delicată avea petalele proaspete și asemănătoare cu aripile de fluture.

Se lăsă o tăcere melancolică. Giles crease în jurul Kirei o vrajă, exact cum ea așteptase de la început și acum o privea cu atenția cu care își privește păianjenul prada. Nu voia să-i scape nici o mișcare sau expresie a feței. Kira înțelese cîtă bunătate și sensibilitate se ascundeau în sufletul acestui bărbat... minunat față de ea, care era aproape o necunoscută. Pe cît era de masiv și puternic, pe atît reușea să o impresioneze cu imaginația lui și cu senzualitatea lui de panteră. Kira știa că sărutul lui era cît se putea de aproape, plutind prin aer; în același timp, se temea și tînjea după el.

– Dar cum rămîne cu șampania și orchestra? spuse ea ca să spargă gheața, amintindu-și de preferințele lui.

Giles scoase dopul butelcii și turnă în acesta puțin rom pe care i-l oferî Kirei. Ea sorbi cu grijă, deși era convinsă că lichidul tare o va aprinde mai mult decît și-ar fi dorit.

– Șampania va trebui să mai aștepte, spuse devorînd-o cu privirea. Oricum, ropotul ploii e mult mai puternic decît orice orchestră. Dar îți promit că într-o zi vom dansa sub cerul înstelat, pe ritmurile lente ale orchestrei și atunci vei simți bucuria adevărată a dansurilor din Barbados. Vei purta un sarong lung, iar părul îți va cădea în valuri pe spate, ca acum, și la ureche îți voi așeza o floare. Fără îndoială că vei fi femeia cea mai frumoasă de pe insulă. Trebuia să ne întîlnim acum zece

ani, adăugă zîmbind. Înainte să se schimbe situația.

– Ce vrei să spui?

– Înainte să se fi îmbolnăvit mama mea. Ei îi acord tot timpul liber și acela nu e prea mult. Nu am timp pentru dragoste.

Căldura focului o cuprindea încet-încet, în valuri, iar aerul se usca pe măsură ce trestiiile sfîrșiau pe jar. Giles tăie pepenele felii pe care le puse pe frunze de palmier.

– Mănîncă, îi spuse el luînd o felie în mînă. Sucul fructului li se prelingea printre degete la amîndoi. Băură pe rînd din butelcă și se relaxau, iar alcoolul le pătrundea în sînge, încălzindu-i suplimentar. Nu observară că și ploaia se mai liniștise. Erau captivați unul de altul, căutînd să-și întipărească aceste clipe în memorie. Știau că noaptea de magie nu avea să dureze la nesfîrșit; realitatea îi aștepta pe drum. Kira nu se simțise niciodată atît de fericită și acum știa că așa trebuie să se simtă alături de un bărbat; era surprinsă că reușise cineva să o facă să se simtă astfel.

Nu știa însă cine dorea pe cine. Răspunsul venise de la sine și era reciproc; nu mai era cale de întoarcere acum. În clipe de extaz, Giles se aplecă spre ea și o sărută cu o ușoară atingere, delicatețea lui înfiorînd-o. O trase în brațele sale și trupul lui se transformă în paradis și protecție. Kira suspină și dădu uitării orice suferință și supărare, pe măsură ce sărutările lui deveniră mai insistente, pasionale și profunde. Kira îi răspunse cu aceeași pasiune și cu o foame pe măsura senzualității lui. Simțurile li se cufundară într-o mare de plăceri necunoscute.

Trupul ei catifelat se topi la fiecare atingere a lui, iar mîinile ei căutau mușchii aceia care o fascinaseră doar uitîndu-se la ei. Giles o strîngea în brațe posesiv, pierdut în mierea buzelor ei, copleșind-o cu trupul său, învăluind-o ca un șarpe împlînzit. Sărutările se transformau în altele, mai îndrăznețe și nesfîrșite. Kira își trecu degetele prin părul lui fin de la ceafă, trăgîndu-l mai aproape de ea; nu era îndeajuns de aproape de el și își potrivea corpul firav între membrele lui puternice; jocul lor era un gen de jigsaw puzzle.

– Kira... Kira, murmură el cu buzele lipite de gîtul ei, apoi își cufundă capul între umărul și urechea ei. Kira își lăsă capul pe spate, iar el o susținu, aducîndu-i gura înapoi spre a lui, pentru a o poseda. Se simțea imobilizată de picioarele lui puternice, dar nu își făcea probleme fiindcă era captivă de bună voie.

Giles îi luă mîna și-i linse degetele unul cîte unul. Kira îl privea cu cîtă delicatețe făcea gesturile acelea și nu-i venea să creadă că e adevărat... se temea să nu se trezească brusc, amorțită și obosită după lungul zbor.

Apoi el îi ridică ușor cămașa căutîndu-i pielea fină din interiorul pulpei, aproape de sex; Kira scoase un geamăt înfundat cînd se simți atinsă în locul atît de intim și sensibil. Se întinse lîngă el și-l lăsă să-i descheie nasturii cu mișcări lente, așteptîndu-l cu răbdare și interes. Dădu în lături fiecare piept al cămășii și admiră perfecțiunea trupului ei strălucind în lumina roșie a focului. Puse mîna încet pe abdomenul ei și gemu de plăcere.

– Ești frumoasă... șopti el sărutînd-o pe obraz. Atît

de frumoasă...

Kira îl trase deasupra ei, iar greutatea trupului său i se păru o povară plăcută. Își încolăci picioarele printre ale lui arcuindu-se pe corpul masculin, apoi se rostogoliră pe pînza colorată, uitînd de podeaua tare de dedesubt. Kira uită de cicatricea urîtă de pe picior, care o obsedase săptămîni întregi. Giles nu observă nici el, deși mîna lui pricepută o mîngîie cu grijă, atent să nu-i atingă zona sensibilă. Pentru el, semnul făcea parte tot din femeia iubită.

Palma lui fierbinte îi cuprinse sînul rotund și bronzat, iar prelungirile nervoase răspunseră imediat, contractîndu-se de plăcerea atingerii; cu degetul mare îi mîngîia lent sfîrcul din ce în ce mai încordat. Buzele lui cuprinseseră cei doi boboci roz și limba le gustă dulceața. Era și el destul de excitat, iar valul de pasiune pe care i-l transmise Kirei o inundă pînă jos, între picioare. Cu greu se mai putu controla, iar Kira renunță complet la orice opoziție. Rațiunea, luciditatea și morala zburaseră, iar ei se bucurară pe deplin de plăcerile dragostei împărtășite.

– Să nu te temi, murmură el. Nu-ți voi face nimic rău. De ani de zile aștept această clipă... Giles se lăsă ușor pe coate, deasupra ei și îi căută sexul umed și dornic a-l primi, immobilizînd-o cu pulpele lui puternice. Kira se simți prizoniera strînsorii lui de oțel, nu se putea mișca, iar organul lui devenise gata de penetrare, tare și nerăbdător, incitînd-o și pe ea la o primire pasională.

Brusc, Kira simți o împunsătură în stomac și intră în panică. Trupul ei striga după eliberarea nervoasă, după

valurile de plăcere și atingerea extazului absolut; dorea să se simtă satisfăcută, împlinită ca femeie, așa cum nu mai fusese pînă atunci. Totuși, ceva se întîmpla cu ea, un spiriduș, din străfundul minții ei îi puneă piedici, iar ea începu să opună rezistență. Nu știa de ce, dar dintr-o dată panica pusese stăpînire pe ea. Își suci capul ca să nu mai poată fi sărutată, iar cu ambele brațe îl împinse cu putere.

– Giles... Giles, zise răgușit, gîfîind. Tremura și lacrimile îi șiroiau pe obraji; își descolăci picioarele de grabă, retrăgîndu-se sub el.

Giles nu știa ce să creadă și îi spuse oftînd:

– Nu te teme... Kira, te rog, spuse mai calm de data aceasta.

– Îmi pare rău... nu e vorba de... nu se cade...

Atunci Giles se retrase într-o parte și făcu un gest neajutorat, ridicînd din umeri și spunînd:

– Poate că nu ești încă pregătită pentru lumea adulților. Du-te și te culcă, fetițo. Nu te voi mai atinge vreo dată.

Kira rămase întinsă lîngă Giles. Era necăjită și tremura carnea pe ea. Nu înțelegea ce se întîmplase. Flacăra ieșise de sub control, iar ea intrase în panică, nefiind capabilă să-și lase corpul să ajungă la senzația de împlinire după care tînjea; se temuse de pragul magic, necunoscut al feminității.

Se trezi cu realitatea în față: dezamăgirea, umilința și disprețul erau acum ale ei. Ratase unul dintre cele mai frumoase momente din viața ei. Acum Giles avea să nu

se mai apropie de ea. Avea și el mîndria lui, iar cu atîtea frumuseți pe insulă, nici nu mai avea nevoie să o facă cu ea; nu o va mai privi la fel vreodată.

– Iartă-mă, șopti ea sfîșiată de goliciunea interioară. M-am temut.

Giles rămase pe spate, întins, cu o mînă sub cap, cu ochii închiși și expresia imobilă. Kira adormi în cele din urmă, cu o senzație de greață și cu capul cuibărit între gîtul și umărul lui Giles. Visa că era iubită de el și de data aceasta nu mai simți nici teamă, nici altceva, însă plăcerea o ridică pe piramidele raiului. În visul ei chipul lui Giles se preschimbase în acela al unui leu de piatră, fără ochi. Kira se trezi speriată, cutremurîndu-se și atunci constată că el nu mai era lîngă ea.

Giles plecase.

Jăratecul era încă încins, iar Giles o învelise cu un fald al pînzei. Cu toate acestea, Kira se trezise înghețată și se ridică brusc. Din nou simți săgeți prin inimă, însă acum nu mai avea cine să i le scoată de acolo. Avusese chiar ea grijă de asta.

– Proasto! strigă ea. Ești o mare proastă.

Chipul lui Reuben era în permanență trist. Durerea și amărăciunea provocată de aceasta îi adînciseră ridurile dimprejurul gurii. Parcă îmbătrînise peste noapte; rareori îl vedea cineva rîzînd. Un tînăr de douăzeci de ani care să nu rîdă. Simțul umorului îl părăsise definitiv, lăsîndu-l parcă fără viață. Acum numai munca îl făcea să uite că Dolly se căsătorise cu Benjamin Reed.

Auzise deja că era însărcinată și numai gîndul îi făcu silă, amintindu-și extazul pe care-l simțiseră amîndoi la Sugar Hill în noaptea de dinaintea nunții. Era sfișiat de gelozie și ură. Oare Dolly i-ar spune ceva dacă ar avea chiar cea mai mică suspiciune că ar putea să-i poarte copilul în pîntece? De fapt, ea nu-i mai vorbise din acea dimineată însořită, cînd jumătate din Bridgetown mersese la nunta anului.

Reuben nu se dusese la cununie. Luase avionul spre Jamaica exact în dimineata aceea, ca să viziteze noile fabrici de zahăr, să discute cu directorii și să mai adune idei. Pîna în ultimul moment nu putuse să creadă că Dolly va merge pîna la capăt cu nunta; crezuse că era tot un vis nebunesc de-al ei. Mai ales că nu putea face asta după ce petrecuseră o noapte de dragoste nerușinată? Cum putea? Totuși, cînd se întoarse acasă și deschise ziarul... citi totul acolo. Fotografiile alb-negru, descrierea rochiei miresei, lista cu invitații; chiar și numele brutarului din Bridgetown care le făcuse tortul pe trei nivele, toate erau scrise acolo.

Durerea fusese de natură fizică. Reuben ieșise în grădină, simțind că i se face rău.

Noua fabrică de zahăr *Reed and Earl* era construită cu viteză mare. Reuben își revărsa asupra ei toată energia și frustarea, fiind tăcut și irascibil cu toată lumea. Utilajele noi fuseseră aduse și depozitate în curtea interioară, așteptînd să fie dezambalate și instalate, majoritatea lor fiind importate din Marea Britanie sau din SUA.

Reuben era foarte mîndru de modul cum noua fa-

brică se ridica sub ochii săi. Sistemele moderne aplicate erau ultimele cuceriri din domeniul prelucrării zahărului. Muncea din zori și pînă seara, luîndu-și foarte puțin timp pentru mîncat și dormit. Munca îl ajutase foarte mult pe parcursul lunilor de chin sufletesc, cînd gîndul la Dolly îi dominase fiecare clipă cînd era treaz. Noaptea suferea de alte chinuri, știind-o în brațele altui bărbat și că Benjamin trăiește plăcerile oferite de trupul ei delicat.

Adesea, Reuben călărea toată noaptea prin plantație sau se ducea spre plajele răcoroase, unde copitele calului nu făceau nici un zgomot pe nisipul moale. Valurile îi mai domoleau angoasa cu plescăitul lor liniștit, dar continuu, iar zorile îl aduceau înapoi la Sugar Hill și la responsabilitățile sale.

Reuben mai verifică o dată cuptoarele. Făcuse o inovație economică prin achiziționarea lor și astfel combustibilul consumat se reducea la jumătate. Pînă și Benjamin, care nu suferea risipa, acceptase cu greu instalarea lor. Cu toate acestea, cei doi bărbați nu își vorbeau; comunicau prin mesaje scrise.

– 'nă seara, domnule Earl. Ați întîrziat, strigă unul din muncitori. Deocamdată tura nu e de douăzeci și patru de ore.

– Ar fi, dacă Reed ar putea conduce singur, replică Reuben. Nici nu putea suferi să-i rostească numele celuilalt.

– Acum e prea preocupat de noua lui mireasă și nu-și prea arată fața la fabrică în ultima vreme. Deja nu l-am mai văzut de o săptămînă întreagă. Muncitorul în-

cepu să rîdă cu subînțeles, își șterse fața cu o batistă, apoi tuși. Mă scuzați, domnule. Nu vreau să supăr pe nimeni...

– Nu m-ai supărat, zise Reuben cu greutate în suflet. Toată lumea știa povestea. Fusese subiectul multor comentarii și compătimiri după nunta celor doi, dar concluzia fusese că își va găsi o parteneră de viață mai potrivită atunci cînd va fi pregătit să se însoare. Oricum asta nu-l ajuta. El o dorea pe Dolly, pasionala lui Dolly: fata de pe plajă, pe jumătate îmblînzită, pe jumătate sălbatică, pe care acum încerca să o alunge într-un colțișor al memoriei. Benjamin strîngea în brațe mireasa-copil a lui. Lumea vorbea că alerga prin casă desculță.

Reuben inspiră adînc și încercă să-și calmeze tremurul mîinilor. Știa că în ultima vreme nu se mai putuse coordona prea bine. Înainte nu făcuse greșeli, dar acum le făcea. Nu era ceva important, dar trebuia să fie mai atent la activitățile zilnice, de rutină; conectări, întreruperea circuitelor, ajustarea unei comenzi. Un accident prostesc ar fi fost de neiertat fiindcă la mijloc erau bani grei, plus reputația sa și mîndria. Trebuia să continue să muncească, să muncească, să muncească... Era singura lui salvare.

Kirei nu-i venea să creadă că-l respinsese pe Giles cu atîta hotărîre. Ce făcuse? În toată lumea, de la începutul timpului, femeile tînjeau după prima seară de dragoste cu un bărbat necunoscut și o făceau cu multă pricepere și curaj... în plus, cu speranță în inimă. Oare

cum va fi? Va fi o dezamăgire? De ce fusese atît de timidă și lașă? Fiindcă nu mai dorea să sufere din nou?

Rațiunea îi spunea că de vină fusese romul, care îi eliberase demonii interiori.

Respiră profund, apoi trase aer în piept, ca să-și liniștească mîinile. Ce căuta ea aici, singură în moara aceasta părăsită, cînd nu dorea decît să fie îmbrățișată de Giles, să stea aproape de el, să-l simtă cum îi ștrivește trupul cu greutatea lui, să fie readusă la viață? Își privi picioarele goale, amintindu-și cum fuseseră încolăcite împrejurul pulpelor lui Giles, după care singure îl respinseseră dintr-o pornire necontrolată.

Era o proastă. Sufletul ei nu mai fusese hrănit de mult, iar ea îl lăsa să flămînzească. Murea de foame de dragoste, dar se izola, pierzîndu-se ca persoană, totuși cînd acest bărbat deosebit a dorit-o, ea s-a retras speriată. Trebuia să se desprindă din lanțurile vechi. El îi ridicase moralul prin simpla lui prezență. Acum avea să nu o mai dorească. Era prea mîndru să se mai uite la ea în altă zi. Mai ales că avea și dreptul să fie supărat. Ea îi dăduse toate semnalele greșit. Ce proastă!

Nu mai putea suporta încă o forfecare sufletească, iar dragostea pentru Giles ar fi zdruncinat-o. Dragostea pentru Giles? Dar chiar îl iubea? După numai cîteva zile? Sigur că nu... mintea îi juca feste. Era doar îndrăgostită pînă peste cap, era o toană, o iubire fulgerătoare, dar trecătoare... sau pasiune pură.

Kira era sigură că dorea o viață echilibrată, iar bărbatul acesta provoca sub ea cutremure care o zguduiau

pînă în străfundul inimii.

Ploaia se mai oprise și acum stropi mărunți picurau de pe frunzele palmierilor în ritm lent. Kira se frecă pe mîini și pe picioarele amorțite. Din nou o durea rana de la operație. În portbagaj avea haine uscate într-o geantă și se duse să le ia. Nu voia să plîngă pentru Giles, dar lacrimile se porniseră deja. O clipă reuși să le oprească scurgerea, dar torentul lor era atît de puternic încît reuși să rupă zăgazurile voinței. Își cuprinse capul între palme și se rezemă de zidul aspru.

CAPITOLUL 12

Benjamin Reed veni în ajutorul Kirei. Se chinui să se îmbrace cu hainele șifonate hotărîtă să revină la normal, cînd la un moment dat auzi un motor de mașină.

Era o dimineață frumoasă, însă rece, dar Kirei nu-i păsa de asta acum. Soarele strălucea pe cerul limpede ca lacrima și dealurile se vedeau în depărtare ca un tablou. Peisajul sălbatic îi aducea în suflet o liniște nebănuită.

Land Rover-ul lui Giles dispăruse, însă se mai vedeau urmele zimțate ale roților late, semn că pe acolo plecase mai devreme. Din mașina ei ieșeau aburi, fiindcă tapițeria udă începuse să se usuce la soare.

Kira zări apropiindu-se un *Rover* model mai vechi. Se vedea că șoferul este expert al volanului fiindcă ră-

sucea vehiculul cu măiestrie pentru a evita gropile și pietrele mai mari aduse de ape. Alături de el văzu un alt bărbat pe care Kira îl recunoscuse imediat ca fiind bunicul ei. Își scoase pălăria de pe cap și făcu semn spre ea din mașină.

– Ce mai faci, fetițo? strigă el când se apropiară mai mult.

Kira surise și dădu afirmativ din cap, schițând un zîmbet timid. Știa că arată îngrozitor cu ochii roșii și umflați de plîns, dar acum nu mai putea repara nimic.

– Sînt bine, răspunse ea și veni în întîmpinarea mașinii. Șchiopăta fiindcă o noapte dormită pe podeaua de lemn nu o ajutase deloc, ba dimpotrivă, îi produsese niște junghiuri profunde, care o cuprindeau ca niște clești nemiloși.

– Eram îngrijorați din pricina ta, spuse Benjamin, observîndu-i ochii încercănați. Recunoscuse semnele plînsului. Și Dolly plînsese mult înainte de nașterea copilului. El stătuse la căpătîiul soției lui, ca să o liniștească, însă ea nu avu parte de odihnă decît după venirea pe lume a Tamarei. Niciodată nu o înțelesese pe tînăra lui soție și nu știuse de ce fusese atît de nefericită. Nu văzuse niciodată lumina, iar acum nu dorea să facă aceleași greșeli cu această tînără.

– M-am gîndit că trebuie să te fi rătăcit pe undeva prin apropiere de moara lui Morgan Lewis. Ce noapte să te pierzi, fetițo! Se vede că ai nevoie de o baie fierbinte și de un mic dejun copios. Haide, ia-ți lucrurile.

– Dar ce fac cu... Kira voia să întrebe cine avea să

strîngă pînza catamaranului lui Giles, dar se abținu; va veni el să-și recupereze pînza... cu mașina?

– Josh o va conduce. Tu vii la Fitt's House cu mine și de acum încolo te rog să nu mai pleci hai-hui fără să spui nimănui încotro te îndrepti. Ieri Giles a făcut o criză de nervi, așa era de supărat pe tine.

Era și aceasta o mică, neînsemnată consolare. Deși nu-i putea vindeca rana din suflet, îi mai alină disperaarea. Alungă amintirile despre buzele fierbinți și dulci ale lui Giles, precum și senzațiile pe care i le dăduse trupul lui puternic. Deja îi era dor de el. Nu avea rost să se mai chinuiască în felul acesta acum. Îi trecu prin minte că pacea sufletească pe care o căuta putea fi regăsită tocmai lîngă acest bătrînel cumsecade, care se uita acum la ea cu grijă și afecțiune. Afecțiune... dar de ce? De-abia dacă o cunoștea.

– Mulțumesc, spuse ea. O baie fierbinte e tot ce îmi doresc. Vă mulțumesc că ați venit după mine. M-aș fi rătăcit iar, dacă ploaia a șters urmele vechi.

– Nu, te-ai fi descurcat. Disperarea poate face minuni, să știi, zise el rîzînd. O ajută să urce în *Rover* și observă că șchioapătă. Din nou ai probleme cu piciorul.

– Mi-a fost cam frig astă-noapte.

– Piciorul acela al tău are nevoie de îngrijiri speciale.

– Nu, sînt bine, sincer.

– Nu mi-a fost prea greu să te găsesc, continuă el. Ieri ai lăsat o urmă de bunătate în urma ta. Cultivatorii vorbesc toți acum despre tînăra doamnă din Anglia, care părea sincer interesată de problemele lor. Veștile circulă

repede pe această insulă. Toată lumea vorbește la telefon. Numai Giles ar dori să stabilească niște limite ale convorbirilor. Pauza de ceai, pauza de telefon. Lui îi place foarte mult să stabilească reguli.

Arborii de mahon și casuarina păreau proaspeți, cu apa picurîndu-le de pe funzele verzi. Kira observă pagubele produse de ploaie. Casele fuseseră inundate, fiind construite în locuri mai joase. Acum înțelegea de ce construcțiile trebuiau făcute pe blocuri de stîncă sau de ciment. Pe cîmpuri, trestia fusese toată culcată la pămînt. Benjamin încetini cînd trecură pe lîngă biserica St. Andrew și Turner's Hall Wood. Mount Hillaby era cel mai înalt punct de pe insulă.

– Pădurea Turner's Hall este ultima dintre pădurile cele mai vechi de pe insulă, spuse el. Cîțiva palmieri au o înălțime de treizeci de metri. Ramurile lor s-au reunit pe deasupra și acum formează adevărate acoperișuri verzi; e foarte frumos. Sînt și cedri roșii, salcîmi uriași, stejari spanioli și palmieri-varză... niște copaci foarte ciudați. Ar trebui să vezi cît sînt de interesanți, cu frunzele lor în formă de inimă și fructe uriașe. O să te duc acolo într-o zi. Ți-ar plăcea?

– Da, foarte mult.

Cînd ajunseră pe autostrada 2 drumul era deja foarte rapid, deși mai existau zone inundate. Curînd se văzu curba care-i ducea spre Fitt's House, iar Kira avu dintr-o dată un sentiment ciudat, că vine acasă. Umbrele se plimbau pe pereții castelului într-un joc vesel și chiar avu impresia că mai era cineva acolo.

Benjamin o duse pe Kira direct sus, îi arată camera ei și baia enormă, cu cadă susținută pe patru picioare de metal curbat. Podeaua de marmură strălucea, dublînd toate accesoriile unei băi moderne, reflectate pe suprafața ei. Îi mai aduse o mulțime de prosoape, apoi ieși, evident stînjinit.

Văzîndu-se singură, Kira căzu iar în melancolie și începu să plîngă din nou; se așeză pe marginea căzii și puse dopul, apoi dădu drumul la apă și începu să se dezbrace, lăsînd hainele să cadă aiurea. Se cufundă în apa fierbinte, străduindu-se să se controleze, dar fără rezultat.

Bruce și Jenny erau acum de domeniul trecutului, însă Giles îi umplea gîndurile. Cineva îi adusese geanta cu lucruri și o lăsase la ușa băii. Scoase ce îi căzu în mîină... o pereche de blugi și un tricou pe care le îmbracă. Nu se mai chinui să se machieze; oricum nu-i păsa cum arată. Cînd se văzu în oglindă însă, realizează că nu putea coborî arătînd ca o epavă umană. Se stropi cu apă rece pe față și încercă să surîdă.

Benjamin îi pregătise micul-dejun în bucătăria spațioasă din spatele casei. Era la fel cum fusese în urmă cu zeci de ani. O chiuvetă mare, din lut ars, o sobă cu gaz pe care se putea găti și vasele de gătit făcute din alamă, toate aveau probabil o vechime de aproape cincizeci de ani.

Un figider uriaș și vechi răsuna hodorogit într-un colț. Existența atîtor obiecte antice din casă dovedea că Benjamin nu cheltuisese un ban pe articole de bucătărie.

Benjamin așezase pe farfuriile de porțelan ouă prăjite și șuncă, alături de pâine integrală și fructul pînii. Pe sobă stătea ceainicul cu cafea. Josh aduse niște chifle proaspete de la brutăria din apropiere.

– Sper că nu te superi dacă mîncăm în bucătărie? spuse Benjamin forfotind în jurul ei, avînd grijă să nu-i lipsească nimic de pe masă. M-am dezobișnuit să folosesc sufrageria. E foarte mare și nu merită, cînd ești singur.

Kira trase un scaun de lemn și se așază.

– E perfect, spuse ea.

– E o plăcere deosebită să iau masa de dimineață în compania unei domnișoare încîntătoare, adăugă el rîzînd. Credeam că s-au dus zilele acelea pentru mine.

Va trebui să-i spun cît de curînd, se gîndi Kira. Doar nu se poate să-i facă avansuri propriei sale nepoate! Dar cînd îi va spune?

– Dar nu aveți o menajeră, sau pe cineva care să vă poarte de grijă? Întrebă ea. Parcă am văzut pe cineva cînd am venit atunci, la întrunire.

– Acea era Jessy. Mai lucrează pentru mine, dar numai cîteva zile pe săptămînă. Lucra la noi cînd soția mea, Dolly, trăia. Fusese o afirmație obișnuită, rostită cu calm de data aceasta. Dar acum nu mai am nevoie de ea, Kira. Îmi place să-mi gătesc singur și nu vreau să văd o femeie toată ziua prin casă, cicăindu-mă. Sînt stăpînul meu de prea mult timp. Expresia feței i se oțeli, dar într-o clipă reveni la normal. Era prima dată cînd îi vorbise de Dolly. Kira nu insistă. Benjamin puse pe a-

mîndouă farfuriile cîte un fruct de pîine copt și o privi, așteptîndu-i reacția.

– Ce părere ai? Fructul pîinii copt. Nu există nimic pe lume mai bun la gust. Dumnezeu, binecuvîntat fie numele său, știa ce face atunci cînd a creat copacul cu fructul pîinii.

Kira trebui să recunoască gustul și consistența deosebite, unice, foarte plăcute, dar nu-i era foame ca de obicei. Se strădui să mănînce încet, cerînd mai multă cafea. Era de-abia ora opt. Probabil că Benjamin se trezise pe la șase dimineața. O impresionase grija cu care o găzduise; însă i se părea neobișnuită atenția lui pentru ea, care nu era decît o străină. Se surprinse în oglindă pe cînd îl ajută să strîngă masa și nu-i plăcu deloc ceea ce văzu; o față trasă, obosită și palidă; plînsul nu ajută niciodată la menținerea frumuseții unei femei. Era o mare nedreptate.

Mai tîrziu ieși în grădină cu notițele pentru raportul lui Giles; se apucase de treabă ca să-și ia gîndul de la el. Chiar atunci Benjamin veni și el și-i făcu o propunere uluitoare.

– Dacă ai de gînd să continui munca aceasta istovitoare pe care ți-a propus-o Giles, ar fi mai bine să-ți aranjezi deplasările, începu el. E greu să trimitem mereu după tine oameni să te caute.

– Regret că v-am dat bătaie de cap. Sigur că acum voi avea grijă să nu mai petrec o noapte înspăimîntătoare într-o ruină!

– Eu am o idee și mai bună. Ce-ar fi să stai aici, la

Fitt's House? Am destule camere și m-am plictisit să tot bîntui singur prin ele. Am cinci dormitoare libere, în față și în spate. Poți să ți-l alegi pe care dorești. O să-i spun lui Jessy să facă ordine în el și să-l aranjeze ca pentru o domnișoară drăguță. Poți veni și pleca oricînd dorești, cu condiția să lași un bilețel pe care să scrii în care parohie te duci. Ce zici, Kira? Crezi că ai putea suporta compania unui bătrîn ca mine?

Se aplecase puțin înainte cînd o întrebuse, ca să-și ascundă nerăbdarea din ochii obosiți. Dorea cu disperare să o convingă să rămînă, însă nu știa de ce. Nu avea nimic să-i ofere. Era drăguță din toate punctele de vedere, iar el o privea cum stă liniștită la umbra copacului de pîine. Părea extrem de tristă. Dumnezeuule, ce n-ar fi dat să știe ce o întristase într-atît. Deocamdată dorea să stea și să o privească așa, în tihnă, înainte de orice.

Kira simți un nod în gît. Îi era milă de bunicul ei. Era un om singur și o plăcea. El îi oferea șansa să-l cunoască mai bine și să locuiască în această casă încîntătoare, excentrică. După atîta respingere, Kira ar fi dorit să se lase în grija lui, aceasta pentru a-și putea vindeca rănilile adînci. Giles; el o respinsese fără remușcări. Inima ei fusese din nou înșelată. Era speriată și vulnerabilă. Îi era dor de Giles, indiferent de cît de puțin timp îl cunoștea.

Îi zîmbi lui Benjamin și în obraz apăru gropița aceea, evident că răspunsul i se citea pe față. Știuse că nu îl va refuza. Nici nu-i venea să creadă ce noroc avusese.

Oare de ce se produsese o mare ruptură în familia

ei? Mai trebuia să treacă mult timp pentru uitarea lucrurilor oribile care se petrecuseră în trecut? Kira spera că nu.

– Sînteți amabil, domnule Reed. Da, mi-ar face o deosebită plăcere să stau la dumneavoastră, dacă nu vă deranjez prea mult. Îmi place foarte mult casa aceasta și ar fi o adevărată plăcere pentru mine să locuiesc în ea o vreme. Nici nu veți remarca prezența mea.

– E minunat atunci. Benjamin se ridică vesel, cu viçoarea unui bărbat de treizeci de ani. Se așeză în fața ei, voind parcă să o ferească de razele soarelui care i-ar fi dăunat tenului și-i zise: Spune-mi Ben. Domnule Reed e prea oficial.

– Voi lăsa întotdeauna traseul pe ziua respectivă, îți promit.

– Și să pleci pe răcoare. Te oprești și faci popas la prînz, apoi te întorci în jur de patru. Ține minte că se înserează foarte devreme. Bătrînul vorbise agitat, preocupat, nu știa ce sfaturi să-i mai dea ca să o protejeze îndeajuns.

– Așa voi face, așa voi face, zise ea dînd din cap.

Mașina împrumutată de Giles fusese spălată și alimentată cu benzină. Acum aștepta în fața intrării, gata să plece cu Kira. După ce își alege camera mare din față, își aduse lucrurile. Se uită pe fereastră. Se vedea marea pe care ea o iubea mult. Se bucură că dormitorul avea balcon de jur împrejurul etajului, pe care se putea plimba în voie. Nu era multă mobilă în cameră, însă podeaua era lustruită, covoarele puțin uzate, iar patul

avea tăblia din metal lucrat. Dulapul din lemn de mahon sculptat întregea atmosfera melancolică, puțin tristă care domnea aici.

Nici nu-și dorea mai mult de atât. Jessy îi aduse o cană de cafea și zîmbi:

– Vă aduc vești bune. Domnul Benjamin este foarte bucuros că are companie o domnișoară așa drăguță ca dumneavoastră.

– Sper că nu-ți voi da prea mult de lucru în plus. Îmi cer scuze pentru dezordinea din baie.

– Nu vă faceți griji, domnișoară. Nu puteți face mai multă dezordine decît domnișoară Dolly.

– O cunoști pe... Dolly? Întrebă Kira surprinsă.

– Păi, sigur, domnișoară. Eu am venit împreună cu ea la Fitt's House cînd era mireasă, un boboc de fată. Mereu se agita încoace și încolo, aducea acasă flori și animale sau orice ființă mică în suferință de lîngă mare sau din apă. Apoi a venit bebelușul și pleca toată ziua cu el, de parcă ar fi fost o jucărie pentru ea.

Kira se întreba oare cît de mult știa bătrîna. Va trebui să-și cîntărească bine întrebările. Loialitatea ei față de familie era indiscutabilă.

– Dolly a fost o mamă bună?

– Oh, da. A fost o mamă perfectă pentru copilaș. De multe ori dădea fuga la mare și alerga prin apă. Sigur că nu putea să înoate cu copilul.

– Și cine avea grijă de el?

– Oricine. Venea și-ți punea în brațe copilul, apoi fugea, de parcă ar fi vrut să fie liberă. Nu știai cînd se

întoarce. Cîteodată lipsea ore în şir.

– Ce ciudat, zise Kira voind s-o întrebe mai mult, de exemplu, cum murise Dolly, ce se întîmplase cu ea, dar nu îndrăzni încă.

– Nu era destul de matură sau educată. Nu a avut mamă, înţelegeţi? Era ea însăşi o copilă. Nu era pregătită să devină soţie sau mamă. Bietul domn Benjamin a trebuit să treacă peste multe cu ea. Jessy nu mai spuse altceva, de parcă şi aşa dezvăluise prea multe unui musafir ocazional. Plecă legănîndu-se încet în rochia ei multicoloră. Nu-i putea spune Kirei adevărul: că ea fusese prima persoană care-i văzuse copilul, care-l ţinuse în braţe aşa slăbuţ şi plin de nisip amestecat cu sînge şi restul...

Dolly ghici că avea să nască pruncul curînd. Jessy încercase să-i explice despre lunile de sarcină, dar ei nu-i păsa şi nu se străduia să asculte. Ştia doar că se îngrăşase şi că în pîntec copilul creştea repede, că trupul începuse să o doară de atîta greutate. Se temea că va exploda. Nimic nu o oprea să înoate. Înota în fiecare zi, îmbrăcată doar într-o cămăşuţă subţire care îi acoperea trupul voluptuos. Benjamin încercase să o oprească, dar orice spunea el nu avea nici un efect; Dolly făcea numai ce dorea.

Nu-l mai văzuse pe Reuben de cîteva luni şi se ţinea departe de el fiindă nu voia să o vadă aşa grasă şi urîtă. I se umflau picioarele din cauza căldurii; era furioasă pe ea, însă nu dădea vina pe el. Îl mai iubea încă, deşi era

măritată cu alt bărbat. Acum știa de ce se măritase cu Benjamin, deși în chiar ziua aceea fusese amețită și tulburată. O făcuse pentru a-i arăta lui Reuben că exista cineva care o dorește ca soție și care ținea la ea, iar acest cineva era influent pe insulă. Voia să-i arate că persoana ei era îndeajuns pentru bărbatul acesta care o făcuse doamna Benjamin Reed.

Fusese un moment crucial când acceptase oferta lui Ben; se simțise ca o doamnă. Acum era cineva, nu doar o fată sălbatică de pe plajă. În naivitatea ei crăzuse că va putea să nege jurămintele căsătoriei într-o zi, apoi să se mărite cu Reuben când și acesta avea să fie pregătit. Nu se gândise la copil și nu-l luase în calcul; copilul însemna cu totul altceva.

Deja nu mai alerga spre plajă din cauza abdomenului voluminos. Dura mai mult și înainta mai încet. Înota mai leneș, plutind pe spate, lăsându-se ținută la suprafață de apă. Soarele o orbea iar ea închidea ochii mulțumită că putea așipi pe patul de apă. Valurile o aduceau la mal și se întindea la umbră; putea să stea așa la nesfârșit, fără să se gândească la nimic, fără să-și facă probleme sau să se întrebe ce se va întâmpla...

Nu știa aproape nimic despre maternitate. Femeile de pe insulă rămâneau gravide, apoi într-o dimineață apăreau cu un copil plângând în brațe, înfășurat într-un șal colorat. De obicei se întâmpla totul repede și părea ceva ușor.

Plutise pe apă mult timp și soarele începuse să co-boare. I se încrețiseră vîrfurile degetelor de la picioare. Îi

era sete. Pînă la Fitt's House, care era foarte aproape, i se părea că trebuie să meargă foarte mult. Drumul era lung pentru ea și se întrebă dacă va reuși să ajungă înapoi.

Se strădui să se ridice pe genunchi, însă simți o durere ascuțită în vîntre. Tresări și scoase un strigăt disperat, privindu-și pîntecul. Peste cîteva minute altă durere o făcu să se cutremure. Se cufundă în apă, apoi încercă să se ridice în picioare, însă începuse să transpire și se simțea din ce în ce mai rău. Nu-i plăcea deloc.

– Ajutați-mă... ajutați-mă, strigă ea gemut, dar nu o auzea nimeni. Îmi este rău...

Se tîrî pe plaja uscată și nisipul i se lipea de cămașa transparentă; se oprea de fiecare dată cînd se simțea cuprinsă de convulsii ciudate. Acum durerile deveniseră mai dese și de fiecare dată mai puternice. Se mișca ușor în intervalul dintre ele. Ajunse la palmierii stufoși și se agăță de cîteva ramuri încercînd să se ridice în picioare. Linia orizontului îi dansa prin fața ochilor. Nu putea să vadă clar la distanță și se însera foarte repede. Scrișnea din dinți cînd contracțiile o cuprindeau violent. Oare nu va muri? Prezența neagră și sumbră a morții parcă-i apărea acum foarte clar alături.

– Ajută-mă, Doamne, murmură ea cu buzele uscate, însetată. Își simțea limba uscată. Se rostogoli într-un abis roșu, unde mintea nu-i mai funcționa și timpul pierduse orice însemnătate pentru ea. Ceva o făcu să se țină strîns de palmier, singurul lucru putemic și viu din peisajul apusului.

Deja între dureri, intervalele erau foarte scurte și ele se transformă într-o durere cumplită, care parcă o sfișia între pulpe. Trecea print-un lung tunel de durere. Nu mai putea judeca și numai simțurile rămăseseră acute. Ceva o îboldea să împingă, să elimine... se forță scremîndu-se din răsputeni, respirînd repede, ca să-și mai liniștească mintea încetoșată. Își privi corpul transpirat, iar la un moment dat simți un lichid cald scurgîndu-i-se dintre picioare.

Se uită îngrozită, temîndu-se că tot pe acolo i se va scurge și stomacul. Se strădui să nu mai împingă, fiindcă nu știa ce se mai putea întîmpla rău, dar era prea slăbită ca să-și mai poată controla reacțiile. Gravitația ajută copilul să se nască. Dolly țipă tare și dintr-o dată din ea ieșiră placenta, sîngele și copilul în același timp.

Tamara veni pe lume cu picioarele înainte pe nisip, urlînd, cu fața roșie și plină de sînge.

Kira rămase nemișcată și parcă încerca să asculte ceva. Dolly și Tamara deveniseră dintr-o dată prezente și parcă alergau prin grădină amîndouă, ca doi copii. Auzi frunzele foșnind și își imagină că ele treceau pe acolo și făceau zgomot. Auzi voci tinere în depărtare, dar erau alți copii jucîndu-se pe plajă. Se simți foarte aproape atît de Dolly, cît și de Tamara; ele două aveau aceleași gene ca ea. Le vedea rîzînd și sentimentul nu era înspăimîntător, ci plăcut.

Totuși, trebuia să reînceapă treaba. Se schimbă într-o rochie bleu fără mîneci și se hotărî să viziteze

gospodăriile din apropiere. Nu avea chef să conducă prea departe.

Plecară amîndoi în același timp. Benjamin mergea în Bridgetown la o întrunire la bancă, apoi avea de făcut niște cumpărături. Pînă la ora patru Kira vorbise cu atît de mulți fermieri, încît începuse să le încurce numele în minte. Notițele luate prea repede deveniseră greu lizibile. Capul îi bubuia de atîtea informații, însă principalele nume care i se învîrteau în fața ochilor erau Benjamin și Giles. Amîndoi erau considerați patroni buni. Benjamin era încăpățînat și de modă veche, el își lăsase plantațiile la voia întîmplării, în timp ce Giles se lupta să modernizeze afacerea și producția de zahăr.

– Domnul Giles are grijă de ce-i al lui, îi spusese un fermier bătrîn, cu fața ridată ca o nucă. El a dus-o pe Maiz a mea la spital cînd s-a îmbolnăvit și tot el a plătit înmormîntarea. Nu voi uita niciodată asta. Nu mă deranjează dacă pierd la trestie. Nu pot să uit cîtă bunătate e în sufletul lui.

– Dar domnul Giles nu vrea să pierdeți trestia, spuse Kira. Va opri abuzurile și nedreptățile, dacă va putea. Ceva se întîmplă pe parcurs.

– Da, doamnă. Așa să-i spuneți. Domnul Giles se va ocupa de toate. El are grijă de oamenii lui...

El are grijă de ai lui... Kira se încălzi cu acest gînd. Știa că era adevărat. Se simțea bine ca făcînd parte din anturajul lui. Voia să-i ajute pe acești oameni, să le rezolve problemele, să le cîștige încrederea.

Fitt's House era scîldată într-o lumină purpurie cînd

Kira parcă mașina în fața balconului de la intrare. Construcția arăta într-adevăr ca un castel, iar animalele de piatră adăugau puțină vrajă locului, așteptînd parcă să fie aduse la viață de o baghetă magică. Poate că dacă le-ar fi sărutat, l-ar fi găsit pe prințul visurilor ei ascuns într-unul din ele.

Ușa principală era descuiată. Ben o lăsase așa. Kira urcă pe scara interioară și piciorul nu o mai supăra atît de mult. Mai avea timp destul să înoate puțin și înainte de a se lăsa întinericul. Sîngele lui Dolly îi curgea prin vene, iar pasiunea pentru mare o conducea pe plajă.

Cînd deschise ușa camerei ei, rămase în prag nemîșcată. Greșise camera? Se uită dacă alături era dormitorul lui Benjamin. Interiorul fusese schimbat. Acum dormitorul cu mobilă puțină și practică fusese transformat într-o cameră de prințesă. Pe pat era întinsă o cuvertură înflorată, iar la ferestre fuseseră puse perdele asortate cu aceasta; un birou modern fusese adus din sufrageria de la parter. Un balansoar în stil victorian, tapițat cu catifea roz și un taburet de aceeași culoare stăteau lîngă fereastră. O măsuță frumos sculptată, din lemn de trandafir, se afla într-o parte, lîngă balansoar. Pe mijlocul ei trona un aranjament floral, un vas cu fructe și un cuțit de argint.

Ben fusese la cumpărături.

Nimeni nu o mai tratase astfel pînă atunci. Kira era atît de emoționată încît nu mai putea judeca. Se plimbă prin cameră atingînd fiecare obiect, pipăind materialele, absorbînd noutatea.

– Îți place? Sînt toate pe gustul tău? Întrebă Ben care nu mai avusese răbdare și venise să-i vadă reacția. O fixa cu privirea.

– Totul e minunat, zise ea extaziată și-l atinse pe mîină involuntar. Totul e perfect. Cum aș putea să-ți mulțumesc?

– Vreau să te simți bine cît timp stai la Fitt's House. Uitasem cît de amuzant poate fi la cumpărături.

– Dar nu înțeleg de ce ești atît de amabil cu mine, zise Kira. Sînt o străină pe care o cunoști doar de cîteva zile.

– Ne-am cunoscut sub arborele de pîine, ții minte? Eu știu foarte bine cînd îmi place cineva. Pe măsură ce îmbătrînești îți dai seama că nu mai ai timp destul ca să vezi dacă ai dreptate. Dacă ai o senzație pozitivă, atunci treci imediat la fapte.

– Și eu ți-am dat o senzație pozitivă?

– Dacă vrei, da.

– O să-mi placă foarte mult această cameră, spuse Kira veselă.

– Acum vreau să mă retrag. Poate că duci dorul cîtorva minute de înot. Soția mea, Dolly, era o înotătoare înveterată. Vine și Giles mai tîrziu să discutăm despre cifra de afaceri a lunii. Ești binevenită să ni te alături, dacă vrei.

Kira nu știa încă dacă poate da ochii cu Giles, deși realiza că va trebui să o facă mai devreme sau mai tîrziu. De ce nu în seara aceasta?

– Mulțumesc, voi fi prezentă. Acum mă duc să înot.

Kira merse înot pînă la o barcă cu motor ancorată în

golfuleț, folosită de localnici. Era o ambarcațiune din fibră de sticlă menită să-i plimbe pe turiști prin golfulețe și spre recifele de corali: Sări pe puntea ei și se întinse pe spate, lăsînd ultimele raze de soare să- i mîngîie corpul ostenit. Încercă să nu se gîndească la Giles și nici la revederea cu el. Marea era calmă și o legăna ușor, iar din cînd în cînd Kira întindea mîna și și-o uda în apă. Închise ochii și se duse cu gîndul departe, la Londra. Bruce și Jenny parcă nu mai existau pentru ea. Barbados era o insulă vibrantă și colorată; restul lumii părea atît de îndepărtat și lipsit de interes. Aici era într-un paradis de smarald.

Soarele se prelinse sub linia orizontului, iar ultimele raze călduțe colorau apa mării în roșu. Venise vremea să se întoarcă la Fitt's House. Barca plutise încet și se îndepărtase prea mult, luată de curenții imperceptibili. Fiind o înotătoare bună, se aruncă în apă și începu să se îndrepte spre mal. Simți sub picioare un banc de nisip, însă pe neașteptate realizează că acesta se mișcă în jos, trăgînd-o și pe ea la fundul apei. Reuși să-și restabilească echilibrul și continuă să înoate cu mișcări lente. Oricum, observa că nu avansează. Malul părea din ce în ce mai îndepărtat. Parcă un curent electric acționa ca un turbion în acest loc; era asemănător cu ceea ce încercase în golfulețul de lîngă Sandy Lane. Plaja de aici era lungă, nesfîrșită. Kira înțelese că nu poate avansa – de fapt curentul o trăgea spre larg. Nu se simțea bine și începuse să i se facă frică.

CAPITOLUL 13

Kira se strădui să nu intre în panică. Deja vedea la o oarecare distanță copacii dincolo de care știa că se află Fitt's House. Făcu puțină gălăgie, bățind apa și strigînd după ajutor, dar vocea îi era acoperită de vuietul valurilor. Știa că, dacă reușea să-și mențină capul la suprafață, era salvată. Panica și epuizarea îi omoară pe înotători chiar și în ape blînde.

Marea căpătase nuanțe indigo-î închis și se aprinseră luminile caselor de pe țărm. Mai strigă o dată, în speranța că poate cineva se plimba pe mal, sau alerga paralel cu plaja, deși nu vedea la nivelul acela din cauza valurilor înalte. Spuma lor se aduna de jur împrejurul stîncilor din fața ei; reciful era aproape de ea. Simți un cîrcel în piciorul bolnav și strigă de durere, apoi strînse

locul cu pricina încercînd să-l frece pe sub apă. Fiind preocupată de acesta, nici nu auzi că lîngă ea mai înota cineva. Apăru un cap de sub apă, foarte aproape de ea, apoi simți un braț care o apucă zdrăvăn și o susținu, lipind-o de pieptul necunoscut. Era un bărbat puternic, tînăr și încrezător în forțele sale; Kira răsuci capul, plină de recunoștință și auzi:

– Stai liniștită, doamnă. Nu te teme. Sînt Moonshine. Acum totul va fi bine.

Kira se strîmbă de durerea pe care o resimțea tot mai puternic în pulpă și se lăsă trasă de Moonshine. Nu înota, ci se lăsa purtat de curent, plutind paralel cu țărmul; doar de cîteva ori lovi apa cu mișcări puternice pentru a corecta traiectoria trupurilor lor. Kira încerca să se relaxeze și simțea că poate avea încredere în Moonshine, tînărul cu puteri de convingere pentru cumpărătorii ocazionali de pe plajă.

– Te-a prins curentul spart, doamnă, zise el cînd răsufală, privind la suprafață, ca să depisteze oarecare semne de turbulență. Părea că știe ce să facă. În asemenea cazuri trebuie să înoți odată cu el, nu împotriva lui. Te îneci dacă înoți împotriva lui. Înoți așa cum te poartă el și, mai devreme sau mai tîrziu, te duce înapoi pe plajă.

Era adevărat. Plaja părea din ce în ce mai aproape. Kira răsufală ușurată. La un moment dat simți chiar pămîntul sub picioare și nisipul de pe fund îi zgîrie vîrfurile degetelor. Moonshine o susținu de mijloc, ca să fie sigur că se menține la suprafață.

– Oh, Moonshine, îți mulțumesc. Ce m-aș fi făcut fără dumneata? zise ea. Mă luase apa și nu știam ce să fac. Nu mă auzea nimeni. Mi-a fost atât de teamă.

– Curenții ăștia spartți apar și dispar unde nici nu te aștepți. Își schimbă locul în fiecare zi. Te-am văzut înotînd și mi-am zis: „Uite-o pe frumoasa englezoaică, prietena domnului Giles.” Nu te-ai mai întors și m-am gândit că te-a prins vreun curent spart. Apoi te-am văzut purtată de ape spre recif.

Tînărul își întinse pe nisip picioarele musculoase și răsufla din greu, iar apa îi picura de pe părul negru și lucios; ochii îi străluceau în semiîntunericul care îi acoperea, însă Kira nu se temea de el.

– Ce noroc am avut că ai fost prin preajmă, spuse ea după ce răsuflarea i se mai liniștise. Nu puteam să înot înapoi din Beidgetown, căci acolo ajungeam.

– Acum te simți bine? o întrebă el privind-o cu atenție. Hai să-ți iei prosopul, apoi te duc acasă la domnul Reed.

Kira începu să rîdă; deja se simțea în largul ei.

– La Fitt's House? Există ceva care să se întîmple pe insulă, despre care să nu știi?

– Moonshine știe totul, răspunse el zîmbind.

– Atunci poți paria pe toată via de pe insulă că nu sînt prietena domnului Giles. Lucrez pentru el. E cu totul altceva. E un aranjament de serviciu.

– Chiar dacă nu ești prietena domnului Giles, el se poartă de parcă ați fi împreună. L-am văzut cum aleargă serile pe plajă, cu mai multă energie ca niciodată. Moon-

shine zîmbi după acest comentariu.

Aerul devenise umed și aromat, iar luna strălucea pe cer luminînd plaja. Kira văzu plimbîndu-se pe plajă un bărbat înalt, care avea un mers special și lovea cu piciorul în nisip, exact cum îl văzuse că face prima dată la St. Lucia. Inima i se opri în loc, apoi începu să o ia razna, bățînd să-i spargă pieptul. În urechi auzi o muzică sălbatică. Totuși, ce probleme putea să aibă fiindcă îl va revedea? Îl măsură din cap pînă-n picioare și-i zări fața luminată de reflecția lunii pe apă. Așa cum mergea spre el, se împiedică și veni cîțiva pași spre înainte, iar el sări să o prindă înainte de a cădea în genunchi.

– Kira, Kira... ce naiba se întîmplă? Ești bine? Benjamin spunea că ai ieșit să înoți.

– M-a prins un curent spart. Moonshine m-a salvat. Kira ameți cînd se trezi cuprinsă de brațele lui puternice.

– La naiba, femeie. Nu știi că nu trebuie să înoți singură cînd se lasă întunericul? Ar fi trebuit să-ți spun eu despre curenții spartți.

– Eu îi spuneam doamnei, interveni Moonshine, că nu te îneci în ei dacă știi ce să faci.

– Ea nu știa ce să facă.

Giles o ridică în brațe și porni spre Fitt's House. Moonshine rămase în urmă, pe plajă, în blugii săi uzi și cu valijoara cu șiraguri de corali căzute acum peste tot pe nisip, fiindcă azvîrlise totul din mîini cînd o văzuse pe Kira că se zbate în apă și sărise să o salveze.

– Moonshine, îl strigă Giles întorcînd puțin capul. Mîine să vii la mine la birou. O să îți dau despăgubiri

pentru marfa deteriorată. Și mulțumesc... mulțumesc că ai salvat-o pe doamna mea!

Moonshine le făcu cu mîna, dar Giles nu-l văzu. În seara aceea avea ce să le povestească prietenilor de la bar și aceasta era o recompensă îndeajuns de mare.

– Nu te neliniști. Fii vesel, strigă el cu accent caribean.

– Mulțumesc, Moonshine, strigă veselă Kira. Acum stătea în brațele lui Giles, aproape de pieptul lui și se temea să nu-i ude cămașa cu părul. Lui Giles nu-i păsa de asta. O strîngea de parcă se temea să nu-i alunece printre degete sirena pescuită din mare.

– Să nu încerci să mă dădăcești, îi zise ea.

– Nu te voi dădăci. Nu știai despre curenți.

– Da, nu știam, murmură ea.

Giles o purta pe brațe de parcă ar fi cîntărit cît un copil, iar Kirei îi plăcea la nebunie senzația. Ar fi stat așa, în brațele lui, pînă ce ajungeau la capătul insulei. Nu-i mai păsa cîte femei iubise Giles pînă atunci; știa doar că nu ar fi suportat gîndul să-l piardă.

O lăsă ușor pe pămînt și o înfășură cu un prosop, ștergînd-o ca pe un copil, frecînd-o bine pe brațe și pe picioare. Nu era supărat pe ea.

Toată supărarea din seara de dinainte dispăruse, iar acum o înconjura cu căldură și înțelegere. Se vedea că era puțin tensionat .

– Ar fi o ușurare pentru mine să te văd zvîntată, îi zise încet, pe un ton ironic. O ștergea acum pe gît, îmbrățișînd-o și lipind-o de trupul lui cald, ca să-i fie bine.

Crezi că vei reuși într-o singură zi?

– Vrei să mă ștergi chiar peste tot? întrebă ea și se lipi mai mult de el.

– Kira, nu... ce faci? S-ar putea să-mi pierd mințile. Mă înnebunești.

Kira se uită în ochii lui pătrunzători, apoi îi studie trăsăturile cu linii precise, puternice, ochii cu gene întoarse care-i umbreau privirea pătimășă și își aminti cât de aproape fuseseră unul de celălalt în noaptea aceea de la moara părăsită. Voia mai mult de atât.

În aer plutea miros de flori sălbatice, iar stelele scilipeau pe cerul de catifea. Luna își trimitea razele prin perdeaua de nori subțiri.

Kira simțea costumul ud, rece și neconfortabil, dar nu se putea opri acum. Se ridică pe vîrfurile degetelor și îl cuprinse cu mîinile de gît apăsîndu-și capul spre gura lui. Își frecă buzele de ale lui și-l simți cum își ține răsufarea.

– Te înnebunesc? Eu? șopti ea cu senzualitate.

Kirei nu-i mai păsa ce credea Giles despre ea. Trebuia să-și potolească această foame pentru el și tentația era prea puternică pentru a i se opune.

Ochii îi străluceau de iubire. Acum ochii ei întristați de dureri trecute nu mai aveau nici o legătură cu gura surîzătoare.

Giles o mîngîie pe obraz și se apropie atît de mult de buzele ei, încît ai fi zis că sînt chiar lipite de gura Kirei, însă rămase așa, savurînd momentul cînd avea să se înfrupte din acele petale dornice de dragoste. Trupurile

lor fură instantaneu cuprinse de scînteia dorinței, iar bretelele costumului ei îi alunecară de pe umeri.

Gilles își coborî palmele încinse pe pielea ei plăcută și moale, mîngîind-o pe brațe, pe umeri, strîngînd-o în cleștii pasiunii.

– Giles, iartă-mă pentru ieri-seară. Am fost o proastă, m-am speriat de propriile-mi sentimente. Erau atît de puternice și atîtea contrarii se luptau în interiorul meu. Știu că vorbesc aiurea, dar acum nu-mi mai este teamă deloc.

Rățiunea fusese alungată de dorința fizică; Kirei i se făcu lehamite de atîtea precauții și raționamente. Oboșise să mai fie ostatica trecutului. Poate că va mai suferi o dată – Giles putea să aibă o aventură frumoasă cu ea, apoi să plece pe drumul lui – dar era pregătită pentru acest risc, cel puțin în acest moment. Viața e compusă din momente și acesta avea să fie unul pe care-l va prețui.

Dacă se va termina curînd, nu-i păsa. Voia să se sature de plăcere, voia ca el să facă dragoste cu ea *acum*, să-i reînvie trupul, să o facă să vadă stele în întuneric. Acesta era prezentul ei și se gîndi că merită și ea puțină fericire. După atîtea luni de pustietate voia să fie iubită de Giles, chiar dacă avea să fie numai pentru o singură dată.

Giles o cuprinse de spate, iar Kira își lipi palmele de coapsele lui puternice. Îi simți buzele iubite și o fracțiune de secundă își aminti de sărutările adolescente ale lui Bruce. Nici nu putea face comparație. Acesta eră un

bărbat, celălalt nu mai conta. Bărbatul acesta știa să sărute și știa să și-o supună pasiunii, transmițându-i și ei aceeași energie care-l alimenta.

Giles murmură ceva, cuvinte de dragoste, dezmierdări, apelative excitante și îi spunea pe nume atât de tandru, încît o făcu să plutească pe un nor de plăcere auditivă. Își înfipse degetele în părul ei și îi opri gura, ținîndu-i capul foarte aproape de al său, întrebînd-o:

– Ești sigură, Kira? Precis asta vrei să se întîmple? Giles o dorise încă din prima clipă cînd o cunoscuse la St. Lucia. Buzele ei îl fascinaseră și se pierduse încă de pe atunci în ochii ei adînci. Chinurile pasiunii lui îl sfișiaseră zile în șir. Dorea să elimine orice bariere ar fi existat între ei doi și să-i mîngîie centimetru cu centimetru corpul sinuos, să-i guste dulceața pielii fine, să devină centrul ființei și vieții ei.

Puterea sentimentelor lui îl zguduise, făcîndu-l să i se opună Kirei prin cuvinte, în orice ocazie se întîlneau, cînd tot ce dorea de fapt era să facă dragoste cu ea, să o inunde cu pasiunea care se adunase în el și avea să se reverse curînd. O furtună greu de controlat se năștea în corpul lui puternic.

Palmierii fremătau în adierea nopții înstelate, iar valurile se spărgeau liniștit de țărm, briza le răcorea trupurile înfierbîntate, mîngîindu-i cu degetele sale nevăzute. Giles o săruta pasional, gîndurile rotindu-i-se în minte cu viteza luminii. Vocea lui trăda foamea de iubire, iar cuvintele îi răsunau Kirei în urechi ca o melodie intimă. Trimise și ea răspunsul într-un abandon total, dîndu-i

toată ființa acestui bărbat acaparator și posesiv; lumea se învîrtea cu amîndoi, iar cerul cu stelele se amestecaseră într-un vîrtej nebunesc al plăcerii pe care nici unul, nici celălalt nu o mai puteau controla.

Se rostogoliră pe nisip, iar Giles îi scoase lent costumul ud. Kira zîmbi, deoarece operațiunea solicitase o oarecare pricepere, dat fiind materialul aderent; se ridică ușor de la mijloc pentru a-i permite să o dezbrace mai repede.

– Trebuie să-ți spun ceva, începu ea, însă imediat după aceea nu înțelese de ce o făcuse. Trebuie să fiu sinceră cu tine. Ar trebui să știi ceva important.

– Nu, nu, Kira... fără mărturisiri acum... Nu-mi pasă cîți iubiți ai avut. Acum sîntem doar tu și cu mine, aici. Trecutul nu contează.

– Nu e vorba de trecut. E ceva prezent, despre Benjamin Reed. Kira ezită, dar nu se putu opri.

– Ah, nu, nu, nu despre bătrînul acela nesuferit. Giles se opri și se rostogoli pe spate, așa cum făcuse cu o seară în urmă. Uită-l, Kira. El nu e decît un ghimpe în inima mea și trebuie să-i fac față așa cum este.

– Și e bunicul meu, zise Kira. Cred că ar trebui să știi asta.

– Ce ai spus? Întrebă el pe un ton rece.

– Sînt nepoata lui Benjamin, doar că el nu știe. Nu i-am spus. Nu știi ce părere va avea cînd va afla.

Îl auzi pe Giles trăgînd aer în piept și mîinile începură să-i tremure. Sesiză o durere sfișietoare în ochii lui. Fața i se schimonosise într-o grimasă. Oare ce făcuse?

– Vrei să spui că Tamara era mama ta?

Kira se cutremură când sesiză schimbarea din tonul lui Giles.

– Da, răspunse ea. Tamara era mama mea, fiica lui. Are vreo importanță?

Giles explodă și lovi cu pumnul în nisip.

– Femeie, sigur că are importanță! Nu înțelegi chiar nimic? Nu știi?

– Nu, nu știu, spuse Kira apărându-se cu înversunare. Știu doar că tu și Benjamin nu vă înțelegeți prea bine, dar asta nu poate schimba sentimentele noastre unul față de celălalt. Sigur că nu contează. Cunoscuta veche dintre tatăl tău și Benjamin, dar aceasta ar fi trebuit îngropată în mod elegant și mai demult. Nu are nici o legătură cu noi doi.

– Are mare legătură cu noi doi, spuse el ridicându-se, apoi își scutură nisipul de pe haină. Întreabă-l pe Benjamin, Kira. Ridică-te. Te conduc acasă la bunicul tău. Fără îndoială că e îngrijorat de absența ta îndelungată.

– Doar nu vorbești serios? se mînie Kira. Se ridică și-și trase pe umeri bretelele costumului de baie. Giles, ce s-a întîmplat? E o prostie. Nu ești corect cu mine. Trebuie să-mi spui ce se întîmplă.

– Întreabă-l pe Benjamin, zise scurt Giles. Bunicul tău știe.

Localnicii care urmăriseră buletinul meteo deveniseră suspicioși în legătură cu condițiile atmosferice ale zilei de miercuri, 22 septembrie 1955. Ceva nu era în regulă.

Dolly nu realiză că vîntul se întetise mai demult. Cu o zi înainte fusese vreme frumoasă, cerul se înnourase puțin, dar fusese o zi obișnuită. Briza răcoroasă venea dinspre mare. Vremea se mai răcise, iar Dolly nu știa nimic despre presiunea ridicată sau despre mișcările aerului venit dinspre nord; de aceea nu remarcase nici apusul timpuriu, nici un fulger care brăzdase cerul încărcat la oarecare distanță. Pentru ea vremea nu însemna nimic.

Rareori asculta la radio buletinul meteo și, de cînd se știa pe lume, nu avusese loc nici o furtună serioasă. Ultimul uragan avusese loc cu cincizeci și șapte de ani în urmă, iar pe ea nu o interesa istoria.

O lăasă pe Tamara acasă la tatăl ei, iar ea se duse să înoate.

– O pot lăsa puțin cu tine, nu-i așa? îl rugase ea pe tatăl ei. Jessy e plecată și trebuie să mă duc să înot. Te rog...

– Desigur că Tamara poate să stea cu mine. O să luăm pensulele și o să pictăm împreună, nu-i așa, *ma petite*? Să-ți aduc ce-ți trebuie.

– Mulțumesc, tăticule.

Dolly îi făcu cu mîna de pe cărarea care se depărta de casă. Benjamin nu era de acord cu comportamentul ei neobișnuit pentru o mamă cu un copil, dar Dolly tînjea după libertatea ei, descătușîndu-se adesea de lanțurile maternității. Era greu să fii mamă zi de zi, la nesfîrșit. Marea o chema cu glăs insistent, ca o vrăjitoare din adîncimile sărate și aromate.

Dolly o iubea mult pe fetiță, dar i se părea prea mult să stea în preajma ei douăzeci și patru de ore într-o zi. Trebuia să-i ofere Tamarei timp, dar voia să-și acorde și ei puține ore pentru a respira, a gândi, a fi ea însăși. Poate avea nevoie de timp și pentru a-l zăni pe Reuben. Pasiunea ei pentru el încă o ardea pe dinăuntru și i se înfigea în inimă ca un cuțit otrăvit. Acum vorbeau, dar foarte rar. Trecuseră luni pînă ce Reuben putuse să o salute sau să-i arate că i-a remarcat prezența. Ea încercase cum putuse mai bine să-l facă să o asculte, dar el nu era în stare, fiindcă era torturat și acum de hotărîrea ei de a se căsători cu Benjamin.

– Tu spuneai întruna că nu te poți căsători cu mine, îi amintea ea cu disperare. Voiam să mă mărit. Voiam să am casa mea, nu să trăiesc cu tata într-o colibă dărăpănată.

– Ai fi putut să mai aștepți, zise Reuben printre dinți, cu capul în jos; remarcase că silueta ei se schimbase, devenind mai feminină după naștere.

– Cît timp? Spune-mi tu. Ziceai că era vorba de cinci ani. Cum puteam să mai aștept atît?

– Am impresia că te-ai măritat cu Benjamin pentru o baie, zise Reuben ironic, dezgustat. Sper că o folosești destul de des și că te simți curată și parfumată. O baie pe zi te face să-ți uiți iubirea adevărată.

– Cum poți să vorbești atît de urît? Îl dojeni Dolly.

– Ușor. Devine ușor, cînd fata pe care o iubești ani de zile se mărită cu altul. Ce-ai făcut? Ai dat cu banul: eu sau Benjamin? Tot așa te-a cîștigat și Benjamin pe

tine, dînd cu banul?

Cînd Reuben a văzut-o pe Tamara pentru prima dată, a fost zguduit; copila era copia lui Dolly, cu ochi negri, neîmblînziți, neluînd nimic din înfățișarea lui Benjamin. Reuben avea bănuielile lui. Ținea bine minte noaptea de extaz de la Sugar Hill, cînd făcuseră dragoste de ne-numărate ori în patul acela imens, înainte să cadă unul în brațele celuiilalt frînți de oboseală.

Mînia îl făcea să explodeze și strîngea din pumni ca să se abțină. Dacă Tamara era copilul lui, fiica lui, însemna că pierduse mai mult decît pe iubita lui Dolly... Își pierduse familia.

Dolly era mulțumită acum că Reuben și Benjamin comunicau, chiar și foarte puțin. Noua fabrică avea succes și însuși Benjamin aproba în tăcere noile utilaje moderne.

În dimineața aceea fuseseră ploi ușoare, însă vîntul era slab. Cerul era totuși încărcat și un strat de nori altostratus se contopea cu numeroși nori de tip cumulus. Lui Dolly nu-i plăcu cerul întunecat. Îi plăceau soarele și cerul senin, așa cum fusese cu o zi înainte. Nu observă fulgerele ocazionale.

Cînd cerul se însenină spre est, iar ploaia se opri, Dolly se hotărî că poate merge să înoate. Nu făcuse legătura dintre fulgere și schimbarea direcției vîntului.

Marea era relativ calmă, iar valurile erau doar puțin mai înalte ca de obicei. Nu o deranjă nici vuietul ei neobișnuit. Pe bucățica ei de plajă se simțea în siguranță.

Nu observă că marea începuse deja să se frămînte

și că valuri înalte se spărgeau de recif, apoi se avîntau spre țărm, unde se spărgeau din nou. Nu știa nici că la Hastings marea spălase deja hotelul *Royal* de pe plajă, iar drumurile fuseseră acoperite de nisip. La Bridgetown apa lovise deja destul de tare în capul digului. Un val neașteptat de puternic se lovi de țărm și o udă din cap pînă-n picioare. Dolly tresări speriată.

– Ce naiba...? nu mai apucă să încheie propoziția, fiindcă deschise ochii și privi înmărmurită cum se schimbă aspectul mării. Valurile crescuseră în înălțime, iar bărcile pescarilor ancorate în golfulețe se legănau urît. Cele pornite în larg mai devreme se chinuiau să ajungă la mal.

Deja vîntul îi șuiera pe la urechi, gemînd printre cren-gile copacilor, stîrnind nisipul de pe plajă. Palmierii se îndoiau de la mijloc, iar foșnetul frunzelor lungi păreau venind de la săbii de atac. Dolly intră în panică la această bruscă schimbare a vremii. Nu știa că viteza vîntului se modificase anormal, aducînd cu sine uraganul din jumătatea sudică a insulei, cînd acesta trebuia să treacă pe la vreo cincizeci de mile nord de ea.

Alergă prin nisipul agitat, iar ploaia transformă plaja într-o mare de mil mișcător. Se îmbracă repede cu rochia peste costumul de baie ud. Benjamin insistase să poarte costum. Apoi alergă spre casa tatălui ei. Uitase sandalele la intrare, iar acum erau acoperite cu nisip. Totul părea schimbat.

Tamara trebuie să fi fost speriată. Copilei nu-i plăcuse niciodată zgomotul produs de vînt. Dolly știa că

André era prea ocupat cu adăpostirea picturilor valoroase, ca să se mai gîndească și la fetiță sau să o liniștească.

Răsufla din greu și la un moment dat simți că nu mai are suflu. Alarmată de rafalele puternice care o împiedicau să înainteze, Dolly nu-și putea imagina cum totul se schimbase atît de repede. Dimineața fusese calmă, deși întunecată, dar briza sufla plăcut. Acum, după numai cîteva ore, uraganul mătura insula. Începuse să gîfîie și să tușească, pierzîndu-și adesea echilibrul, ținîndu-se de copaci, ca să nu fie luată pe sus.

– Te rog, Dumnezeuule, ai grijă de Tamara, șopti ea disperată. Să nu se sperie. Fetița mea. Ai grijă de ea, te rog, Doamne! Protejeaz-o.

Pe șosea se vedeau numai crengi rupte și frunze smulse de vînt. Dolly căzu iar în praf nemaiputînd să respire. Puterea vîntului o rostogoli de cîteva ori. Se tăiaase la picioare și sîngera, dar nici nu observă durerea. Zgomotul era asurzitor, iar uraganul rupea acum fîșii din partea de sud a țărmului, măturîndu-le cu o forță greu de imaginat, dezrădăcinînd copaci groși pe care îi ridica la înălțime și-i azvîrlea la distanță. Zidurile cădeau ca și cînd ar fi fost din carton, casele din lemn își pierdeau mai întîi acoperișurile, apoi erau pur și simplu sfîșiate. Turla bisericii din St. Martin căzuse deja. Vasele mici de pescari se scufundaseră sub tăria valurilor dezlănțuite.

La trei mile depărtare un acoperiș din tablă ondulată fusese smuls de pe o casă și azvîrlit tocmai pe cîmpul cu trestie.

Dolly zări o bucată de material roz. Tamara purta o rochiță de aceeași culoare; fusese răsturnată de vînt și zăcea la pămînt paralizată.

– Tamara! strigă Dolly disperată. Cu greu ajunse la ea, mai mult tîrîndu-se decît mergînd pe picioare, o luă în brațe pe micuță și se rugă cerului să fie teafără. O strînse la piept și văzu că obrăjiorii Tamarei erau murdari și brăzdați de lacrimi, dar era teafără. Mămica e aici, iubita mea, o legăna Dolly ghemuindu-se cu ea în brațe, spre a o apăra.

Se duse lîngă trunchiul unui copac, trebuia să găsească un adăpost. Trebuia să ajungă acasă. Spre uită împrejur, neștiind încotro să meargă, peisajul devenise de nerecunoscut. Nimic nu mai era ca altădată. Nu se vedea nici un acoperiș, și urgia se agrava. De peste tot cădeau crengi trosnind înspăimîntător, copacii gemeau sub loviturile vîntului nemilos, vîntul urla ca un demon al întunericului. Dolly îi acoperi ochii fetei și o apăra cu propriul ei trup. Trebuia să ajungă la casa lui André. Era construită din lemn vechi, dar de esență tare. Oare va supraviețui uraganului?

– Mami, fă să se oprească! strigă Tamara plîngînd. Nu-mi place.

– Taci, iubito, voi opri vîntul, îl voi opri, o liniști Dolly. Trebuie să ne întoarcem acasă la bunicul. Fii fetiță curajoasă acum, haide...

Merseră tîrîș pe pămînt, Dolly trăgînd-o după ea pe micuța îngrozită, îndepărtînd resturile de tot felul amestecate cu frunze și nisip. Zgomotul spărgea timpanele.

Tamara țipa. Ploaia reîncepuse, iar pământul devenise alunecos și nesigur.

Dolly văzu în față forma unei clădiri cunoscute și speranțele îi dădură putere. Trebuia neapărat să ajungă. Vor ajunge.

– Nu mai e mult, draga mea, strigă răgușit. Aproape am ajuns. Hai că poți... încearcă... încearcă...

Acoperișul de tablă călătorise pe aripile furioase trei mile, vântul împingându-l mai departe, peste trestii, rotindu-l ca pe o elice de motor. La un moment dat tabla veni în picaj peste trupul lui Dolly și roata morții îi curmă existența.

O găsiră peste câteva ore încă apărînd-o pe micuța făptură traumatizată și șocată deja.

Uraganul Janet curmă treizeci și cinci de vieți. Animalele reușiseră să-și caute un adăpost, iar curînd revinără singure la casele lor.

Opt mii de căsuțe fuseseră distruse iar douăzeci de mii de oameni rămăseseră fără adăpost. Cel mai rău era la St. Michael; aici uraganul lovise cel mai rău. Mai bine de două sute de case mari fuseseră serios distruse, o singură biserică, St. Martin, suferise. Drumurile erau blocate de copacii căzuți și de resturile construcțiilor. Liniile electrice și telefonice fuseseră întrerupte. Cîteva conducte de apă fuseseră sparte de copacii în cădere, iar oamenii se plimbau printre resturi speriați și loviți de panică, nevenindu-le să creadă că totul se petrecuse atît de repede.

Apele mării care împrôscaseră cîmpurile cultivate distruseseră totul în cale, toată recolta de trestie era compromisă, rasă la suprafața solului sau dezrădăcinată. Și proviziile de cereale fuseseră spulberate. Urma o foamete fără precedent.

Douăzeci și trei de ambarcațiuni cu pînze fuseseră fie distruse, fie duse de apa mării în larg, bărcile nu mai stăteau la suprafața apei și plasele pescarilor erau sfișiate. Un iaht se ciocnise cu o barcă de croazieră în golfulețul Careenage, iar, dincolo de insula Pelicanului, o șalupă se ciocnise de reciful de corali. Pe plaje, resturile epavelor rămaseră săptămîni la rînd. Copiii duceau acasă bucăți drept amintire.

Reuben a fost zdruncinat de pagubele de pe plantația Sugar Hill. Se plimba printre copacii spintecați de vînt, printre lanurile de trestie smulsă din rădăcină și plîngea disperat. Încă nu știa nimic de Dolly. Cînd află, pierdu și ultimele fărîme de tinerețe. Sufletul i se uscaseră și murise odată cu ea.

CAPITOLUL 14

Micul dejun în doi, sub arborele de pîine devenise un obicei, iar apusul pe verandă se transformase pentru Benjamin și Kira, într-un moment de relaxare după o zi plină.

– Știi, nu trebuie să te întorci la Londra, îi sugeră Benjamin într-o zi, pe cînd beau ceva. Poți rămîne aici cît dorești.

– Dar trebuie să-mi cîștig existența cumva, răspunse Kira cu o senzație de vinovăție. Nici acum nu-i spusese cine este. În următoarele luni nu am nici o perspectivă profesională, iar studiul pentru Giles e aproape terminat.

– Ai putea rămîne să lucrezi pentru mine. Am nevoie de cineva tînăr și entuziast. Ce-ar fi să rămîi și să-mi conduci plantatia? Te-as învăța tot ce știu. Ești o tînără

deșteaptă, inteligentă, și cred că ai un anumit instinct pentru zahăr și dragoste pentru Barbados.

Cuvintele lui se scurseră ca zahărul lichid prin venele ei. Era exact ce-și dorea să audă. Avea un anume fler pentru plantația de trestie și toate problemele acestui domeniu.

Îi plăceau lanurile legănate de vînt. Parcă ar fi fost crescută aici pe insulă, nu într-o serie de case înghe-suite din Londra. I se părea că trecuse peste o generație.

– O femeie să-ți conducă plantația? Dar nù e împotriva firii? Nu știu mai nimic despre zahăr, decît la ce se pune. Oricum, Giles ar face o criză dacă aș lucra pentru tine. Deja e supărat pe mine fiindcă locuiesc aici.

– Ce contează Giles? Lasă-l pe afurisit să facă o criză. Aș vrea să-l văd și eu. Benjamin se uită în paharul cu băutură și rîse chicotit. Romul pe care-l beau acum se numea *Fitt's House Special* și nu voia să-i dea Kirei rețeta. Totuși, ea se străduia să o afle.

– Giles ar face dificilă munca mea pentru tine, continuă ea, mai mult pentru sine. Afurisit bărbat... cuvintele acestea i se învîrteau în minte. Zise: „O femeie care să ajute la conducerea plantației Reed ar fi ca o pelerină roșie în fața unui taur. Exclus!”

Cîteodată se întreba dacă momentele acelea pe nisip se întîmplaseră cu adevărat. Oare trupul ei îl va putea uita? Fusese doar delirul provocat de posibilul înec și de șoc? Era atît de oribil că Benjamin Reed era bunicul ei? Giles reacționase ca în fața unei crime.

– Ești o femeie deosebită. Mai gîndește-te, Kira, și dă-mi de știre. Nu e nici o grabă. Trebuie să iei o decizie importantă.

– Fir-ai să fii, omule, cum ai putut să o lași singură în mijlocul uraganului? Dar Tamara unde este? Nu te-ai gîndit la nici una din ele? urlă Reuben, schimonosit la față de furie.

– Nu știam unde s-a dus, răspunse Benjamin apatic. Făcea doar ce voia ea. Nu poți să dai vina pe mine.

– Ba dau vina pe tine. De ce nu ai angajat o doică, dacă ai văzut că Tamara era prea mult pentru Dolly? se răsti Reuben.

– E prea scump. Am o mulțime de datorii...

– Tu și datoriile tale. Afurisitul ăsta de castel și banii pe care i-ai împrumutat de la firmă. O să am grijă să înapoiez fiecare centimă. Nu te las să scapi așa ușor, Benjamin Reed!

– Mă ameninți?

– Poți să o iei cum vrei, ticălosule!

Reuben făcu un pas spre el, înfigîndu-și brusc degetele în beregata lui Benjamin.

Benjamin îl îmbrînci, apoi se luară la bătaie tăvălindu-se prin praf, luptîndu-se pentru Dolly. Dar ea era moartă și nici unul dintre ei nu voia să recunoască faptul că nu aveau să o mai vadă niciodată.

Giles se purta politicos cu Kira oriunde se întîlneau pe insulă, o complimenta pentru munca depusă și era

prietenos ca o cobră. Ridicase un zid invizibil, iar Kira nu înțelegea de ce.

Se întâlneau la o serată unde fuseseră amîndoi invitați de un plantator local. Evenimentul era pregătit la un local de noapte, iar orchestra cînta pe marginea unui ring de dans improvizat printre palmieri, la cîteva sute de metri de valurile fremătătoare ale mării. Muzica era ritmată, sexy, iar vocaliștii cîntau o melodie ale cărei versuri erau foarte sugestive și aluzive; bateristul și toboșarii puneau tot sufletul.

Sunetul metalic era atît de clar și de frumos în aerul liber, valurile murmurau cînd loveau țărmul, iar vasele de croazieră se vedeau plutind luminate în larg. Pe cer luna parcă era agățată de o stea. Kira se lăsă furată de o liniște deosebită.

Giles o invită la dans, iar ea acceptă imediat. Giles se mișca senzual, ținînd perfect ritmul și se cunoștea că dansase de o viață pe aceste acorduri insulare, nu ca dansatorii scorțoși din sălile de bal din Occident.

Barul era improvizat din lemn și avea deasupra o copertină din trestie împletită. Luna palidă se reflecta în șirurile de sticle și pahare, iar oamenii se înghesuiau să intre.

– Mă bucur că nu ești îmbrăcată pretențios, îi zise el admirîndu-i sarongul bleu, cu model auriu și picioarele desculțe.

– Spuneai că nu trebuie să mă îmbrac pretențios pentru o orchestră locală.

Era o noapte de vis, iar briza dinspre mare aducea

mirosuri plăcute, discrete. Kira dansa ca vrăjită, bucuroasă că-l revedea pe Giles, că-i simte mâinile atingându-i spatele. Se uitau unul în ochii celuilalt de parcă restul lumii nu ar mai fi existat.

Kira spera în continuare. Poate că acum Giles acceptase ideea că era nepoata lui Benjamin și realizase că nu conta deloc. Voia ca situația să fie din nou așa cum fusese.

– Spuneai că sarongul este perfect pentru dans, zise Kira. Fiindcă e răcoros.

– Da, așa am spus, șopti el lipindu-și obrazul de părul ei; făcea eforturi mari să nu-l atingă. Am avut dreptate, nu-i așa?

Kira închise ochii, tînjind după mîngîierea lui. Un val de tandrețe îi scaldă ființa, amestecîndu-se cu resentimentul mai vechi, pe care nu îndrăznea să le exprime. Era dezamăgită, însă îi era foarte dor de el.

– Nu am putea vorbi într-o zi? îl întrebă ea timid. Despre noi. Am multe să-ți spun.

– Desigur, murmură el.

Momentul se pierdu; veniră niște cunoscuți ai lui Giles, alipiră cîteva mese și începu o petrecere zgomoasă. Intimitatea dispăruse. Giles rîdea cu prietenii săi, iar mai tîrziu se ridică și dansă cu una dintre fete, o brunetă frumoasă, slăbuță și de culoare, îmbrăcată într-o rochie argintie, mulată pe corp, cu părul împletit și ridicat într-un coc complicat, cu o floare prinsă la ureche.

Apoi sosi Lace. Kira o recunoscuse imediat. Purta de asemenea o rochie sumară, avînd brațele și picioarele

dezgolite complet. Veni direct spre Kira și îi zise mîndru:

– Ți-am spus eu că nu va dura, nu-i așa? Întotdeauna am dreptate cînd e vorba de Giles, zise ea luînd paharul Kirei, după care scoase paiul și bău direct, cu înghițituri lungi. Oare ce se petrecea cu fata aceasta?

– Ai terminat școala? o întrebă Kira.

– Da, răspunse Lace surprinsă. De ce?

– Fiindcă manierele tale se portivesc mai degrabă cu grădinița. Mă mir că te lasă să ieși fără însoțitoare.

– Ți-a spus el despre mama noastră?

– Da. Știu că e grav bolnavă. Îmi pare rău.

– Ah, bine că măcar asta știi... prin urmare te-a părăsit? Recunosc tonul acesta necăjit. Nu-ți mai face probleme, Kira, cea cu nume rusesc. Mai sînt și alți pești în ocean. O să prinzi tu pe cineva pînă la urmă. Am înțeles că și tu ești o momeală bună.

Kira simți că se face mică, neînsemnată. Voia să plece acasă. Piciorul o lăsase liniștită toată seara, însă acum îi dădea junghiuri dureroase.

– Du-te și distrează-te în altă parte, spuse ea ridicîndu-se brusc. Nu am nevoie să-mi faci tu conversație. Se duse către Giles și îl rugă să o ducă acasă fiindcă se simțea foarte obosită.

– Sigur, zise el căutîndu-și cheile. Te las la Fitt's House și mă întorc. Seara de-abia a început și nu m-am văzut cu prietenii mei de luni de zile. Au fost plecați în SUA.

Statele Unite. Femeile aveau pe chip strălucirea și bogăția New York-ului, iar după hainele pe care le pur-

tau, se vedea clar unde fuseseră.

Kira simți o durere acută fiindcă Giles spusese că se va întoarce la petrecere după ce avea să o conducă pe ea acasă. Iar îi demonstra că era un bărbat liber, care putea face orice dorea. Barbados era insula unde oamenilor le place să stea pînă noaptea tîrziu, apoi să doarmă în timpul zilei, cînd căldura e dogoritoare. Acesta era modul lor de viață. Orele răcoroase din timpul nopții erau plăcerea lor și perioada cînd se puteau distra.

– Îți mulțumesc, îi zise ea cînd ajunseră la aleea din fața casei. Ar fi dorit să-l strîngă în brațe, însă își simțea picioarele amorțite, așa că deschise portiera, coborî din mașină și nici măcar nu se uită în urmă, ca să nu-i vadă ochii.

– Ne vedem mîine în biroul meu, la zece.

Kira uitase. Avea de terminat un studiu despre problemele micilor fermieri și deja treaba era făcută. Redactase raportul. Benjamin îi împrumutase un procesor de text, iar în cîteva seri pusese cap la cap toate notițele și observațiile, redactîndu-le într-o formă coerentă.

Benjamin nu se culcase încă și citea *Avocatul*, cu ochelarii suspendați pe vîrfurile nasului.

– Te-ai întors devreme de la petrecere, zise el bucuros.

– Eram prea obosită ca să mai pot dansa.

– În ultimele zile ai cam exagerat cu munca. Ar trebui să te mai și odihnești. Cred că ar fi bine să-ți vadă cineva piciorul. Nu mi se pare că merge spre bine dacă te doare încă.

- Mi-au spus că oricum va dura mult vindecarea.
  - Dar nu crezi că a trecut destul timp? Săptămîna aceasta va veni în Bridgetown un foarte bun chirurg ortoped. Vrei să-ți stabilesc o consultație la el?
  - Dacă vrei, te rog, zise Kira. Da, mulțumesc, Ben.
  - Acum du-te să te culci, fetița mea. Ia un pahar cu tine. Toarnă-ți ce dorești.
- Kira îl sărută pe bătrîn pe obrazul zbîrcit; era prima dată cînd făcea acest gest.
- Ești atît de bun cu mine, spuse ea.

Reuben era încă în fabrică. Se făcuse tîrziu. În ultimele zile muncise ca un robot. Nici nu-și amintea ultima dată cînd dormise ca lumea. Avea și el familie; se căsătorise, avea o soție frumoasă, Elise, de care ar fi fost mîndru oricare plantator, iar cel mai mult se mîndrea cu cei doi copii: Giles și Lace. Trebuia să fie fericit, însă Dolly și copilul lor îl urmăreau peste tot. Tamara trăia și regretele îi măcinau viața cînd se gîndea la copilă. Se lupta cu mîhnirea și deznădejdea, iar vinovăția îl ținea încă legat de Dolly, pe care nu încetase să o iubească.

Se duse la biroul său, apoi parcurse galeriile suspendate de deasupra cuptoarelor care ardeau ziua și noaptea. Verifică toate detaliile încă o dată. Ceva ca o liniște interioară îl făcu să se concentreze asupra muncii sale. Aici muncea, aici era viața lui. Zahăr, tot mai mult zahăr... care producea alcool și calorii. Nu-i așa că trebuia să fie mîndru de munca lui?

O clipă avu senzația că mai era cineva acolo, cu el.

Se opri, ascultă, însă nu mai auzi decît pașii săi pe traversele de metal. Ciudat, dar avea sentimentul că nu era singur. Poate era o pasăre sau un animal. Se uită atent într-un cuptor, aplecîndu-se peste balustrada de fier. Nu era nevoie să verifice nimic, însă incandescența fierbinte și aurul care fierbea dedesubt îl fascinau. Era o fascinație aducătoare de moarte. Gura cuptorului era ca o intrare în infern.

Nimeni nu știu ce se întîmplase cu adevărat. A doua zi dimineata s-a găsit ce mai rămăsese din Reuben Earl. Nu mai rămăsese mult.

La ora zece, Kira veni cu mașina la *Reed and Earl* și o parcă în curte. Mirosul dulceag de trestie și melasă era înecăcios. Văzu mașina lui Giles. Deja se bronzase și pielea ei avea un aspect plăcut, măsliniu, pus în evidență și de cămașa bleu pe care o purta. Se hotărîse. Astăzi avea de gînd să-i spună totul lui Giles. Voia să știe de ce era un atît de mare păcat faptul că era nepoata lui Benjamin Reed.

Giles auzi motorul și ieși din birou. O privi inexpresiv, cu mîinile în șolduri și mînele suflecate pînă la coate. Ezită, apoi coborî treptele în întîmpinarea ei.

– Îmi cer scuze pentru petrecere, spuse el. Nu mă mai văzusem cu Patsie de ani de zile. Am urmat școala împreună cu ea.

– Nu sînt dădaca ta, zise Kira încercînd să nu-și trădeze sentimentele pe care i le producea revederea cu el. Oricum, prietenii vechi sînt întotdeauna deosebiți.

– La fel sînt și cei noi, zise el deschizîndu-i portiera ca să coboare. Remarcă picioarele ei bronzate perfect și își înfrînse pornirea de a le mîngîia pe toată lungimea lor. Ai adus raportul?

– Da. Totul este aici, spuse ea făcînd semn spre servietă.

– Frumoasă, zise el admirativ.

– Benjamin mi-a dăruit-o de ziua mea.

– A fost ziua ta? întrebă el surprins.

– Da. Ca toată lumea, am avut și eu o zi de naștere.

– Nu știam data. Ar fi trebuit să organizăm o petrecere pentru tine.

– Oricum, tu nu erai prin preajmă atunci.

Giles o privi exasperat, se întoarse pe loc și urcă treptele spre birou, două cîte două. Kira îl urmă și privi admirativ pulpele lui care se profilau pe sub blugii mulați.

– Pe scurt, începu ea pe un ton care se voia detașat, peste cinci ani, nu vor mai exista micii producători de trestie dacă nu-i ajuți chiar acum. Se vor îndrepta spre cultura legumelor sau spre turism. Se pierd vaste întinderi de teren cultivat cu trestie și multe gospodării mici se duc de rîpă fiindcă îi costă mai ieftin decît să cultive trestie de zahăr.

– Dar misiunea ta era să vezi ce se întîmplă cu transportul și cu camioanele fantomă, zise Giles morocănos. Turnă două limonade și adăugă gheață în pahare.

– Am descoperit o mulțime de lucruri care merg mîină în mîină, spuse Kira. Micul fermier nu poate cultiva tres-

tie de zahăr din mai multe motive, iar transportul recoltei este unul dintre ele. Declinul a fost cauzat de proasta cultivare, incendii și maimuțe. Fermierul nu se poate ocupa singur de semănat, fertilizat, plivit, apoi de recoltat și încărcat în camioane, totul fiind făcut de un singur om. El cumpără îngrășământul, dar e greu de aflat dacă acesta ajunge în întregime pe cîmp. Nici nu poate ști dacă la fabrica ta trestia este trecută pe numele lui și dacă într-adevăr ajunge la ea. Sistemul e perimat și plin de erori.

Kira îi captase atenția. Giles o asculta interesat și o privea cu ochi de metal. Din cînd în cînd se uita în curtea pustie. Kira își pierdu puțin șirul gîndurilor; era ciudat, dar în curte nu se vedea nici un camion.

– Fermierul nu poate angaja ajutoare decît în week-end-uri, cînd e mai scump și trebuie să plătească mai mult. Mai trebuie să facă față și incendiilor, bolilor de plante și secetelor în aceeași măsură ca și marele plantator.

– Și tu crezi că eu singur pot rezolva aceste probleme ale lor?

– Ei cred că poți. Giles Earl este eroul lor. E o minune că nu se apucă să-ți ridice o statuie în centrul Bridgetown-ului.

– Mi-ar plăcea ideea unei statui, zise el surîzînd.

– Desigur că o fabrică mare cum este *Reed and Earl* poate să-și organizeze propriul sistem de transport, care să asigure încărcarea recoltei de la micii fermieri. Se poate percepe o taxă indiferent de distanța dintre ei și

fabrică, nu crezi? Plata poate fi făcută în natură, adică prin livrare de îngrășăminte, astfel ca să te asiguri că le primesc. Când închizi fabrica sau nu ai de lucru, nu ai putea să-i lași pe oameni să-și vadă de gospodării? Văd o mie de moduri în care i-ai putea ajuta.

– Începînd cu conducerea companiei *Earl and Reed*, nu-i așa, doamnă? Să mă retrag? Să mă apuc de afumat pește pe coasta de est? zise Giles foarte calm, dar periculos de calculat.

– Of, ești imposibil, zise Kira. Îi trînti pe birou dosarul voluminos. Ai aici tot ce ai cerut. Citește cînd ai timp, sau cînd nu dansezi pe sub stele cu fostele... prietene. Fusesse cît pe ce să spună „amoruri” Poftim cheile de la mașină. Îți mulțumesc pentru ea.

Kira se întoarse brusc cu spatele fiindcă simțea că nu mai rezistă. Voia să iasă, să plece de acolo, să scape de aroganța lui nesuferită. Din nou fusese rănită și de data aceasta numai ea era de vină.

Giles o opri în drum spre ușă, așezîndu-se în prag. Minia ei se întetî și acum arunca scînteii pe ochi, deși știa că o simplă atingere de-a lui ar fi fost de ajuns ca să se simtă pierdută din nou. Giles o luă de mîină și strînse cît putu de tare. Se vedea cîtă tensiune adunase în el. Deși Kira începuse să se teamă, văzu în ochii lui ceva ce-i era greu să înțeleagă.

– Unde naiba crezi că te duci?

– Mă duc să aștept autobuzul la șosea și mă duc la Bridgetown. Exact așa cum am venit aici prima dată. Prima impresie poate fi greșită, să știi. Cîndva am crezut

că ești un bărbat formidabil. Acum m-am lămurit.

Giles nu-i luă în seamă cuvintele și-i spuse îngrijorat:

– Tu nu asculți radioul? Nu ar trebui să te afli aici. Mai bine te închideai la Fitt's House în beciul lui Benjamin, asta numai dacă marea nu-i va înghiți casa.

– Dacă nu va înghiți casa? Ce vorbe sînt acestea?

– Acum nu avem timp de discuții, spuse el rece. Nu ne-a mai rămas mult timp.

– Ce vrei să spui?

– Uraganul Hannah se îndreaptă spre insulă. Au anunțat dimineață la știri. Am închis fabrica, i-am trimis pe toți acasă și am stins cuptoarele. Se evacuează casele de pe țărm.

Kira îl ascultă uluită, complet tulburată.

– Vorbești serios? Credeam că uraganul Hannah trebuia să lovească țărmul Americii, undeva prin Florida. Ce se va întîmpla cu casa ta de pe plajă, Copens și cu mama ta? Doamne, trebuie să mă duc la Benjamin. E singur.

– Benjamin poate să-și poarte singur de grijă. S-a născut aici. Mama locuiește în centrul insulei, iar cu puțin noroc, uraganul va ocoli zona de nord. Deja și-a schimbat direcția. A fost depistat de Centrul Național de Meteorologie din Miami. Mai devreme a măturat coasta americană, apoi s-a spart, adunîndu-și forțele pe mare. Nu-mi place cum a evoluat. Stațiile meteo sînt derutate, iar în Trinidad nu se poate stabili o traiectorie exactă. Sistemele oficiale de avertizare împotriva uraganelor au fost puse în funcțiune. Giles tăcu o clipă și păru că as-

cultă ceva care Kira nu putea să audă. Aceasta simți sudori reci pe șira spinării. Era ceva neobișnuit în liniștea subită. Cerul își schimbase culoarea și devenise plum-buriu.

– Nu-mi place, zise Giles. Ar fi mai bine să plecăm de aici. Fabrica nu e nicidecum sigură, iar fundația a avut de suferit la ultimele inundații. De ani de zile mă cert cu Benjamin să investim mai mult în întreținere și reparații, dar el nu vrea să mă asculte. Fabrica aceasta a fost clădită acum patruzeci de ani și stă pe picioare instabile. Trebuie să mergem, Kira, spuse el luînd-o de mînă. Nu avem timp de discuții. Coborîră degrabă scările metalice și ajunseră la *Mercedes*-ul lui. Urcă, spuse el, apoi ridică acoperișul și-l fixă bine, verificînd siguranțele de prindere.

– Mai bine mă duc cu autobuzul, spuse ea.

– Nu vorbi prostii. Autobuzele nici nu mai circulă. Doar nu vrei să te vezi surprinsă de uragan. Nu ai citit nimic despre vremea de la noi? Credeam că toată lumea știe ce s-a întîmplat în august 1831. Valuri de foc... meteoriți căzînd din cer, miros de sulf, marea învolburată măturînd străzile, familii întregi sub ruinele caselor. Mai mult de o mie cinci sute de oameni au murit.

– Și au loc des asemenea fenomene? întrebă Kira străduindu-se să-și coboare fusta ridicată de o rafală de vînt.

– Cam o dată la o sută de ani, în medie, iar între ele au loc fenomene mai slabe, dacă ne putem exprima astfel. Acum cele mai multe construcții sînt din cărămidă

și piatră. Doar casele din lemn nu prea au șanse. Mai adaugă și alunecările de teren.

Giles porni motorul și ieși din curte. Conducea repede, parcă dorind să întrecă vîntul sălbatec, dar încetini cînd ajunse pe autostrada principală. Șoseaua era ticsită de mașini și familii care se deplasau spre interiorul insulei cu toate lucrurile de preț adunate din case, biciclete, rulote, case pe roți, căruțe și cai... oamenii veseli din fire fuseseră speriați de apropierea uraganului.

Cerul era acoperit de nori grei, întunecați, adunați în formații amenințătoare.

– Unde mergem?

– Într-un loc sigur. La Sugar Hill.

Giles viră de pe autostradă și o luă direct printr-un lan de trestie. Turmele de maimuțe speriate se împrăștiau în stînga și în dreapta. Trestia fusese culeasă și în picioare rămăseseră doar tulpinile aurii lucioase.

– Un singur fulger și tot ce vezi se aprinde într-o clipă, spuse Giles. Avea figura împietrită, iar Kira nu spuse nimic. Era vorba de insula lui, de oamenii lui, de industria lui care oferea atîtor oameni de lucru... Totul putea fi ras de pe fața pămîntului în cîteva ore de uraganul Hannah.

– De ce se dă uraganelor nume de femei? întrebă ea.

– Fiindcă femeile aduc întotdeauna numai necazuri, răspunse Giles.

– Ești un misogin, replică ea, cuvîntul ieșindu-i pe gură fără să-l oprească. Cred că aș putea să te combat

pe tema aceasta ore în șir. După ce totul se va termina, îmi voi aștepta plata promisă pentru studiu, voi cumpăra cel mai bun rom de pe insulă și îți voi spune care este părerea mea despre bărbați, fie ei englezi sau din Barbados.

Discursul ei atât de convingător îl făcu pe Giles să ridă scurt, dar curînd înțelese că problema era alta.

– După ce se va termina totul? repetă el, iar vîntul începu să izbească sălbatec în portiere, făcînd mașina să se deplaseze anevoios. Acoperișul din doc impermeabil filfia cu zgomot, ca o velă de catamaran.

– Nu muncesc pe brînci de cîțiva ani pentru ca să mă las luată pe sus de un vînticel, spuse Kira cu curaj, deși începuse să se teamă. Poate că mă va uda pînă la piele și mă va vîntura puțin, dar mîine voi fi tot aici.

Giles lăsă o mîină de pe volan și-i strînse degetele delicat. Kira îi privi mîna puternică, bronzată, și aprecie senzaia dulce-dureroasă. Se uită la el; masca durtății dispăruse. O privea cu incredibilă căldură. Zîmbi, neștiind ce să creadă despre brusca lui schimbare de atitudine.

– Așa îmi place de tine, fetițo, spuse el încurajator. Amîndoi vom fi aici mîine dimineată, îți promit. Poate că voi pierde totul, casă de pe plajă, fabrică, plantație, dar ele nu înseamnă nimic dacă nu te am pe tine. Nu voi face aceeași greșeală ca tatăl meu. El a pierdut-o pe Dolly și a regretat asta fiecare clipă pe care a mai trăit-o.

Kira nu mai știa ce să spună, dar încercă apa cu degetul, spunînd:

– Dar de săptămîni mă eviți întruna. Nu înțeleg...

– Curînd vom ajunge la Sugar Hill. Acolo vei fi în siguranță, fiindcă construcția casei a fost făcută spre a dura secole. Vom sta de vorbă cîteva minute, apoi mă voi duce să văd ce fac caili.

Kira își repetă mental ce spusese Giles. Ce voise să însemne: „Vom sta puțin de vorbă”? Fusese sincer cu ea? Exact asta își dorea și Kira.

Giles viră din nou rotind volanul și frînînd brusc cînd ajunseră pe o întindere verde, ca o pajiște din Anglia. Kira zări în depărtare o vilă în stil colonial, cu coloane albe, cu verande și ferestre largi, luminoase. Era pe jumătate ascunsă în spatele unor copaci stufoși, ale căror ramuri se unduiau sub puterea vîntului; tufele înflorite fuseseră de mult scuturate de rafalele nemiloase. Deci aceasta era faîmoasa Sugar Hill, casa din cărțile de istorie. Părea aproape ireală în lumina stranie care învăluisese tot peisajul, întunecînd cerul. Se auzeau ecourile tunetelor din depărtare. Din cînd în cînd, cerul se lumina strălucitor sub fulgerele puternice, iar în acele momente casa arăta ca într-o fotografie; un conac elegant cu aceeași înfățișare pe care ar fi avut-o și în urmă cu o sută de ani.

Giles opri mașina chiar în fața intrării cu scări largi, de piatră. Îi luă obrajii între palme și o sărută pe buze cu o tandrețe care-i topi Kirei inima. Ea îl luă de gît și-l strînse așa cîteva secunde.

– Du-te înăuntru și așteaptă-mă, îi spuse el.

– Ziceai că vrei să vorbim.

Giles ciuli urechea și-și înclină ușor capul, ascultînd atent fiecare sunet. Kira auzi și ea acum, era un murmur pulsatoriu care venea din depărtare; simți cum i se pune un nod în gît. Întunericul acoperi în întregime cerul. Se uitară amîndoi în sus, nerealizînd decît acum cît de aproape era Hannah.

- Scuză-mă, trebuie să duc caii la adăpost, spuse el.
- Dar te vei întoarce?
- Du-te în casă, te rog, Kira.

Giles deschise pörtiera și o scoase pe Kira. Rafalele de vînt îi biciuiau obrazii, iar praful îi intra în ochi și în gură. Urcă scările spre intrare, apărîndu-și capul.

Copacii începură să vuiască scoțînd sunete greu de descris, totuși în aer plutea o liniște prevestitoare de rău. Se auzea un urlet înăbușit ca și cînd s-ar fi apropiat un tren în viteză.

– Pentru Dumnezeu, vrei să intri în casă? răbufni Giles. Înainte să ajungă aici și să pățești ceva.

– Dar tu ce faci? Giles, să nu stai afară.

– Nu-ți face griji pentru mine. Eu voi fi în spate. Ia-ți dosarul cu tine ca să nu ți-l spulbere uraganul. Giles îi puse în brațe registrul gros, iar ea îl strînse la piept, simțînd cum i se lipesc hainele de piele și cum vîntul îi biciuiește fața.

Se auzi o bubuitură puternică și din cer coborî un fulger cu limbi de foc. Dintr-o dată totul se luminea a moarte.

– Giles! strigă disperată Kira. Giles nu o auzi. Se răfuia cu furia vîntului, încercînd să ajungă la grajduri.

Uraganul Hannah a lovit insula Barbados cu o forță incredibilă; Kira nu mai văzuse așa ceva niciodată. Puterea vântului era sălbatică, iar bărcile din lemn se leghau pe apă precum cojile de nucă. Viteza lui depășise o sută de mile pe oră și în urma uraganului totul fusese distrus, atât pe țărm, cât și în interiorul insulei.

Acoperișurile fuseseră smulse de pe case, ferestrele sparte, copacii și liniile de tensiune fuseseră doborâți, iar recolta de trestie distrusă, la pământ; părea că un picior uriaș tropăise peste cîmpuri. Valurile aprige deterioraseră drumurile, furtuna împinsese cantități enorme de apă pe uscat, înghițind case și grădini, răsturnînd mașini, spălînd pur și simplu plajele.

Un asemenea val uriaș trecuse și peste Copens, unde spărsese ferestrele înalte pînă la tavan; apa pătrunsese înăuntru, iar cărțile fuseseră luate pe sus, azvîrlite prin casă peste tot, plantele fuseseră smulse din ghivece și tăvălite prin noroiul cărat de torent înăuntru. Kira fusese surprinsă de furia naturii chiar cînd urca scările. Căzu, dar reuși să se ridice în picioare, deschise ușa masivă și fu efectiv împinsă în hol de puterea unei rafale; scăpă dosarul și vîntul îi împrăștie filele pe podeaua lustruită. Kira se chinui să închidă ușa, luptîndu-se cu o altă rafală, apoi trase zăvoarele pe dinăuntru. Giles avea să se ducă să vadă de cai, apoi trebuia să intre și el la adăpost. Kira rămase tremurînd în holul rece și pustiu și văzu scara interioară șerpuind spre etajul întîi. Casa nu era încă mobilată și nu văzu decît cîteva mese scunde, pe care fuseseră așezate diferite aran-

jamente florale, apoi un dulap sculptat, probabil de pe una din epavele de la Sam Lord. În rest, nimic altceva. Holul nu părea mai mult decît un loc de trecere.

La un moment dat o bubuitură zdravănă răsună în toată casa și ferestrele se sparseră în sute de țandări care zburară peste tot. Kira își protejă fața, apărîndu-se cu ambele brațe de spay-ul ucigaș. Urletul uraganului disipă zgomotul produs de geamurile sparte. De afară se auziră strigăte, iar Kira alergă la fereastră și cu greu văzu ceva prin perdeaua de ploaie. Distinse o siluetă alergînd cu brațele desfăcute, ferindu-se de resturile aruncate încòace și încolo. Era o femeie încălțată în sandale albe și Kira o recunoscuse pe Lace. Nu mai stătu pe gînduri, deschise ușa, ieși alergînd pe scări și se luptă cu ploaia torențială și cu resturile care pluteau, fiind aruncată în toate direcțiile de vînt. Ajunse cu greu la tînăra disperată și o luă de mijloc trăgînd-o spre ea.

– Haide, Lace. Poți să mergi. Sugar Hill e foarte aproape.

– Nu mai pot... Nu mai pot... Sînt epuizată... se tînguia Lace.

– Sprijină-te de mine. Amîndouă vom reuși.

– Nu... nu... ajută-mă, ajută-mă. Să nu mă lași aici. Mă tem să mor.

– Nu te las. Nu fi prostuță, Lace, strigă Kira. Nu vei muri, fii liniștită. Nu te voi lăsa să mori. Ai alerga mai repede dacă ți-ai scoate sandalele astea incomode. Kira se aplecă și o ajută să-și scoată încălțărilor cu tocuri înalte. Rămăseseră urme de la baretele strînse pînă în

carne. Lace căzu, iar Kira mai mult o țira, decît să reușească să o ridice, îndreptîndu-se către casă. Lace părea că habar nu are ce face sau încotro se îndreaptă, își apăra fața cu un braț și privea speriată de jur împrejur.

Cînd ajunseră la scări Lace își veni în fire, recunoscîndu-și propria casă și atunci făcu un efort să urce. Cînd ajunsese în hol căzu chiar în fața ușii; Kira împinse cu mare greutate ușa, apoi se sprijini cu spatele de ea și răsuflă cît de cît ușurată. Își mai adună din gânduri, acum că era la adăpost.

– M-aș duce după ajutoare.

– Îmi pare rău, zise Lace. Am fost nepoliticoasă cu tine de două ori. Nu mi-ai plăcut fiindcă Giles părea fascinat de tine. Nu știu de ce m-am purtat astfel cu tine.

– Acum nu mai contează, spuse Kira.

– Vezi tu, nimic nu contează pentru el mai mult ca mama noastră, deși nu o mai putem ajuta cu nimic. El o folosește drept scuză ca să nu se implice sentimental cu nimeni.

– Acesta e costumul lui de tristețe, comentă Kira.

Ușa din spate trebuie să ducă în bucătărie, se gîndi Kira. Se duse într-acolo să vadă dacă nu era cineva care le putea ajuta, iar în drum adună cîteva din filele pe care le mai găsi împrăștiate prin hol. Oricum, nu mai aveau importanță. Pînă a doua zi o mulțime de mici fermieri vor rămîne fără ocupație, culturile lor fiind rase de uragan.

– Parcă am auzit pe cineva strigînd, zise o femeie care stătea chiar în prag. Era de vîrstă mijlocie, cu părul

cărunț, evident de-a casei. Se uită la Kira, apoi o lăasă să intre în bucătărie.

– Lace e în hol, a avut o criză de isterie. Acum a căzut șocată, zise Kira gîfîind.

– O să-i facă bine puțină odihnă, spuse femeia sec. Eu sînt Dolores, menajera. Ai grijă la mîină, văd că te-ai tăiat. Stai să te bandajez. Doamne, fetițo, în ce hal ești.

Kira își privi hainele; nu numai că era udă pînă la piele și plină de sînge, însă fusta îi era murdară de noroi, mîinile sîngerău de atîtea zgîrieturi, iar ea nu simțea deloc durerea; de-abia acum începuse să o usture.

– Giles s-a dus să vadă de cai. Îmi pare rău că l-am lăsat, spuse Kira necăjită.

– Se descurcă el. Știe ce face, domnișoară. Noi ceilalți ne-am adăpostit în bucătărie. E locul cel mai sigur din Sugar Hill. E construită din stînci masive, scoase chiar din deal. E nevoie de mai mult de un uragan ca să doboare Sugar Hill. Vino și dumneata.

– Dar Lace?

– Nu-ți face griji. Știe drumul.

Kira o urmă pe femeie printr-un culoar întunecos care ducea în spatele casei. Bucătăria consta dintr-o serie de cămăruțe nu prea înalte, cu boltă în loc de tavane, unde se depozitau vinuri, carnea pentru iarnă, făina și zahărul. Cîteva coloane groase sprijineau boltele arcuite și se vedea că erau acolo de cîteva deceni. Niște băieți și fete stăteau unii lîngă alții și priveau speriați. O primiră pe Kira cu mult interes.

– Jamie, mișcă-te acum și pune de cafea. Sarah,

adu-mi penseta și niște apă fierbinte. Lizzie, vreau niște pînză curată. Cine are ochii cei mai buni? Cine mă ajută să-i scot cioburile de sticlă?

– Eu te ajut, se oferi un băiețel. Eu văd totul.

– Vrei să-mi pui zahăr în cafea, te rog? zise Kira începînd să tremure. Și să o amesteci?

– Da, domnișoară, spuse puștiul dînd fuga să aducă zahărul.

Dintr-o dată casa fu din nou lovită de rafale de vînt și ploaie. Copiii începură să plîngă. Apa începuse să pătrundă în casă prin obloanele sparte, iar podeaua se udase deja. Se auzi o ușă lovindu-se de perete și Giles apărură în bucătărie, apa curgîndu-i șiroaie de pe față și haine.

– Sînteți bine? întrebă el privindu-i rapid pe toți.

– Cîteva tăieturi, zise Kira mulțumită că-l vede teafăr. Avea un aer de siguranță de sine, încît părea că nimic nu-l putea atinge. Voia să-l întrebe atîtea, dar era prea obosită.

– Mă ocup eu de asta, spuse Giles luînd penseta de la una din fete. Aduceți lupa. Cu mare grijă și răbdare scoase așchiile subțiri de sticlă din palma Kirei. Picături de apă i se prelingeau de pe cap și diluau sîngele de pe mîna Kirei.

Dolores îi zîmbi Kirei. Le dădu de lucru copiilor, iar Lace venise și ea și se așeză într-un colț, bînd liniștită rom. Curentul electric era întrerupt, așa că se folosea soba pentru pregătitul cafelei, iar o lampă cu petrol îi lumina lui Giles cîmpul operator. Era meticulos și avea

mîna ușoară, reușind să-i scoată toate cioburile fără să-i provoace prea mari dureri. Tăieturile nu erau adînci, dar usturau, iar Dolores aduse niște unguente speciale. Kira realizează că avusese noroc. Dacă s-ar fi aflat la mai mică distanță de ferestre, impactul ar fi fost fatal.

– Kira, vreau să discutăm, îi zise Giles luînd o cană cu cafea. Nu durează mult, dar trebuie să punem lucrurile la punct.

Kira simți fiori reci, rău-prevestitori, dar nu știa dacă de vină era uraganul de afară sau ceea ce avea Giles să-i spună.

– Nu mai poți aștepta?

– Nu. Trebuie să vorbim acum. Giles o invită pe un culoar lateral, spre o pivniță arcuită, ca și celelalte încăperi. Cîndva fusese plină cu vin, dar acum rastelurile erau goale. Am vîndut totul acum cîțiva ani, îi explică Giles. Aveam nevoie de bani.

– Despre ce e vorba? întrebă Kira nerăbdătoare. Mai bine stăteam în bucătărie; locul acesta e prea întunecos și vechi. Uite, îți înțeleg supărarea pentru noaptea de la moara părăsită. M-am purtat într-o manieră care ar fi scos din sărite orice bărbat. Acum am înțeles că nu te bucură faptul că Benjamin e bunicul meu, dar asta nu mă schimbă cu nimic ca persoană. Sînt aceeași Kira Reed pe care ai cunoscut-o în avionul dinspre St. Lucia.

Giles păru că nu dă atenție scuzelor ei disperate. Asculta furtuna care făcea ravagii afară și zise brusc:

– Cunoști disputa din trecut, nu-i așa?

– Disputa a fost între Benjamin și Reuban. Tatăl tău

și bunicul meu. Noi nu avem nici un amestec în ea.

– Chiar trebuie să-ți spun amănunțit ce s-a întâmplat? zise Giles frecându-se la ochi. Era obosit peste măsură.

– Da, trebuie. Nu am chef de ghicitori, Giles. Vreau să știu mai mult de atât.

– Știi motivul pentru care au avut disputa?

– Noua fabrică de zahăr, presupun. Sau banii.

– Aceasta a fost doar o parte. Amîndoi o iubeau pe Dolly; erau nebuni după ea și fiecare în felul său... oricum, partea delicată a fost că Reuben, tatăl meu, s-a culcat cu Dolly înainte de nuntă. Erau atât de îndrăgostiți, încît nu mai judecau normal.

– Și s-au culcat împreună? Vrei să spui că au făcut dragoste?

– Da, Kira. Dolly cu Reuban.

CAPITOLUL 15

– S-au culcat împreună? Ești sigur?

Giles o luă de mână și-i strînse cu putere degetele lungi, delicate.

– Dolly și Reuben se iubeau din copilărie, spuse el. Au urmat școala împreună, au crescut împreună, au înotat, s-au jucat pe plajă împreună, au mers la petreceri amîndoi. Evident că s-au îndrăgostit și acest lucru a fost cel mai normal posibil.

– Înțeleg, zise Kira. Nu-i condamn. Ciudat e faptul că Dolly s-a măritat cu Benjamin.

– Toată insula vorbea că s-a măritat cu el pentru o baie, dar nu știu cît e de adevărat. Probabil că fusese impresionată. Cei doi erau firi atît de diferite. Tatăl meu era un bărbat cerebral, cu picioarele pe pămînt și munci-

tor. Kira ar fi adăugat și „nemaipomenit de atrăgător“. Pe cînd Dolly era... Giles ezită să continue.

– Neîmblînzită și romantică, așa am auzit, spuse Kira. Era o tînără pe cinste, îmi închipui. Lumea spune că dădea fuga pe plajă chiar și cînd avea copilul. Mergea să înoate.

– Nimeni nu știe ce s-a întîmplat, zise Giles mîhnit. Erau nebuni unul după celălalt. Reuben era nebun după Dolly. Benjamin era nebun după Dolly. Iar Dolly... ei bine, poate că nu era nici ea sigură pe cine sau ce dorea.

– Sînt sigură că l-a iubit pe Reuben, comentă Kira. Poate că la Benjamin a ținut foarte mult... în felul ei.

– Tatăl meu nu putea la vremea aceea să se însoare. Abia împlinise douăzeci de ani și nu avea banii lui. Trebuia să pună pe picioare fabrica aceea nouă. Existau și probleme financiare. În afacerile cu trestie sînt întotdeauna probleme financiare.

– Deci Dolly s-a măritat cu Benjamin, un bărbat cu posibilități, mult mai matur decît ea. Cred că a făcut-o în ciuda lui Reuben, ca să-i demonstreze că un alt bărbat voia să se însoare cu ea, deși el nu a vrut.

– Cred că nici măcar nu a știut de ce face asta. Era o ființă care reacționa la impulsuri, așa vorbește lumea.

Giles tăcu și examină cu atenție mîna Kirei, întorcîndu-i palma pe care i-o studie. O mîngîie ușor.

– Deci s-au culcat împreună, zise Kira. Furtuna de afară continua, însă în beci totul părea camuflat. Era ca într-un cocon, izolați în timp și în gînduri precise.

– Da, toată lumea spune că Dolly și Reuben au pe-

trecut împreună la Sugar Hill noaptea de dinaintea nunții. Nu au făcut eforturi să ascundă aceasta. Toată lumea o știa, mai puțin Benjamin, desigur. Servitorii vorbeau, sătenii la fel. Pe o insulă de mărimea acesteia nu poți păstra secrete.

Kira se simți prinsă într-un păienjeniș din care nu avea ieșire. Realiză ce avea de gând să spună Giles. Era vorba de Dolly, Tamara... și de ea.

– Asta înseamnă că Dolly putea fi însărcinată în ziua când s-a cununat, dar aceasta e o supoziție, adăugă Kira precaut. Iar tatăl Tamarei putea fi Reuben, nu Benjamin. Deci eu pe-ce poziție mă aflu? Întrebă Kira, ca și când și-ar fi vorbit singură. Oh, Giles, ce înseamnă asta?

Atunci el o luă ușor de umeri și încercă să o liniștească. Îmbrățișarea lui se voia doar o consolare, nimic mai mult. Kira rămase inertă la pieptul lui, ascultînd furtuna care se auzea foarte încet, în comparațiile cu propriile-i bătăi ale inimii.

Imediat însă, Giles începu să o sărute, să-i guste buzele și să o mîngîie pe păr. Kira se simțea strivită în brațele lui, de-abia mai putea respira. Deși era ud și murdar de noroi, Giles o săruta pe față cu o foame asemănătoare cu disperarea. Kira rămase prinsă în mrejele lui și îi studie chipul luminat de o lampă care pîlpîia lent; îl mîngîia la rîndul ei. Îl iubea. Nu voia să-l piardă, indiferent ce ar fi spus în aceste clipe.

– Înțelegi, Kira, nu ar trebui să fac asta. Nu-ți dai seama? Oh, Kira de ce trebuie să fii cine ești? Pînă la urmă Reuben s-a căsătorit cu fiica unui plantator, Elise,

iar eu sînt fiul lor. Reuben a fost tatăl meu și toată lumea crede că a fost și tatăl Tamarei. Mama ta a fost sora mea după tată.

– Sora ta? zise Kira înghițind un nod înăbușitor.

– Relația noastră e interzisă. Nu pot să mă însor cu nepoata mea de sînge. Scrie în Leviticus, Capitolul 20. *„Nu vei descoperi goliciunea surorii mamei tale și nici pe cea a surorii tatălui tău; fiindcă ar însemna să-ți dezgolești ruda de sînge.”* Dacă schimbi sexul, adică pui în loc de ea, el, vei spune: *„Să nu descoperi goliciunea fratelui mamei tale...”*, adică eu. Sînt fratele mamei tale.

– Nu pot să cred asta! Nu cred! Nu cred! Kira își duse mîinile la urechi pentru ca să nu mai poată auzi versetele religioase care, ele însele, deveniseră acum uragane menite să-i zdruncine sufletul. Nu poate fi adevărat. Cineva a înțeles greșit. La urma urmei, sînt numai zvonuri. Nimeni nu are vreo dovadă. Interzis... nu se poate, pentru că te iubesc la nebunie.

Kira se aruncă în brațele lui și plînsese cu lacrimile durenii subite. Nici el nu era mai bucuros și nu știa ce să spună. Știa că tradițiile religioase puternice de pe insulă nu ar fi permis această uniune. Pentru el era imposibil să părăsească Sugar Hill sau insula care fusese dintotdeauna casa lui, fabrica sau muncitorii care depindeau de el. Să renunțe la totul fiindcă iubea o femeie, pe Kira? Mai era și mama lui, care în urma sclerozei multiple, începuse să paralizeze. Nu știa dacă poate sacrifica atîta.

– Acum înțeleg de ce a refuzat-o Benjamin pe mama

cînd ea l-a rugat să o ajute la ananghie, continuă Kira cu amărăciune. Erau anii de suferință care ieșeau la suprafață. Fusese pregătit să aibă grijă de ea cît fusese mică, de dragul lui Dolly, dar s- a spălat pe mîini de Tamara cînd aceasta a crescut. Ea plecase din Barbados și se căsătorise cu un dansator rus; a fost o nebunie de o clipă... și probabil că el a crezut că va suferi din nou, exact cum l-a făcut să sufere Dolly.

– Iar tu semeni atît de mult cu Dolly. Tablourile acelea pictate de La Plante... parcă te-ar reprezenta pe tine, zise Giles. De aceea îmi păreai cunoscută.

– Semăn cu Dolly?

– Fața, zîmbetul, gropițele din colțurile gurii. Cred că Ben s-a simțit mereu rănit și umilit, chiar și după moartea lui Reuben. Toate bîrfele legate de accident trebuie să-l fi amărit foarte mult, dar nimic nu putea confirma zvonurile. Nu s-au făcut anchete, sau cercetări amănunțite. Toată lumea știa că Reuben fusese foarte obosit de atîta muncă și deprimat. Pur și simplu a căzut în cuptor într-un moment de semiconștiență și asta l-a costat viața.

– Ai de gînd să-mi spui ce s-a întîmplat? insistă Kira. Oare ce se mai întîmplase? Moartea lui Reuben? Ni-meni nu-i vorbise niciodată despre asta.

– Unii cred că Ben l-a împins, dar nici măcar nu vreau să mă gîndesc că ar putea fi adevărat. Hai să mergem în bucătărie, în compania veselă a lui Dolores și a copiilor ei. Mi se răcește cafeaua.

– Și a mea, zise Kira ridicîndu-se. Dar nu voi rămîne,

Giles. Cred că bunicul are nevoie de mine, acum mai mult ca oricînd. Fitt's House e un loc foarte expus, atît de aproape de mare. Cred că acolo uraganul se va resimți cel mai mult. Voi chema un taxi, dacă nu te superi.

– Pentru Dumnezeu, femeie, ai înnebunit? Liniile telefonice nu mai funcționează și nici un șofer de taxi nu e atît de inconștient, încît să te ducă undeva pe vremea aceasta. Nu pleci nicăieri.

– Ba plec, Giles, trebuie. E bătrîn și nu pot să-l las singur cînd se apropie uraganul. Ar putea să moară chiar. E bunicul meu și singura mea rudă. Kira ieși pe coridorul în care apa pătrunsese și se îndreptă spre ușa de la intrare.

– Oprește-te, Kira. Nu ieși afară, e o nebunie, strigă el disperat. Benjamin e un bătrîn puternic. Va scăpa cu bine.

– Dar trebuie să plec, răspunse Kira întorcînd doar capul. Deschise ușa masivă și era cît pe ce să cadă, răpusă de forța vîntului. Văzu *Mercedes*-ul lui Giles cu portierele larg deschise, filfiînd ca niște frunze în adierea vîntului. Pe alee nu se mai putea trece din cauza resturilor și materialelor cărate de rafale, împrăștiate care încotro. Frunze de palmier, bucăți de gard, toate acestea se învîrteau prin aer purtate de urbioane.

Kira se retrase și tuși înecată de praf, iar ochii îi lăcrimară din cauza neputinței de a ajuta. Știa că nu putea să iasă pe asemenea urgie; nu ar fi rezistat în picioare nici cinci minute.

Uraganul Hannah era deja la apogeu. Biciui insula cu

toată forța dezlănțuirilor naturale și valuri înalte de peste un metru măturară plaja, iar vîntul atinsese peste o sută de mile pe oră. Ravagiile fuseseră mai puternice pe jumătatea sudică, unde uraganul își făcuse de cap cu adevărat. În regiunile de coastă se semnalaseră furtuni și ploi torențiale, însoțite de valuri care măturaseră casele de vară. Fulgerele săgetau cerul, despicîndu-l pentru a lăsa loc norilor grîi și negri.

Kira stătea lipită de perete, ghemuită, uimită de scenele de distrugere; nu putea să se miște și nu putea gîndi clar. Trebuia să ajungă totuși la Benjamin, să-i spună că acum înțelegea totul și că îl iertase.

Giles trecu pe lîngă ea.

– O să-l iau pe Benjamin de acolo, spuse brusc. Nu te neliști, Rămii aici.

– Vin cu tine, zise ea și se agăță de centura lui, ca să-l urmeze. Giles încercă să o împiedice să vină, spunîndu-i cuvinte dure, dar ea era deja hotărîtă. Găsise forțe nebănuite cu care se ținea de el. Putea orice; împreună puteau să facă orice. Nu te las singur.

Se urcă după el în mașină, luptîndu-se cu portiera care nu se închidea. Giles porni motorul, însă acesta nu mai răspundea ca altădată. În cele din urmă reuși să demareze și apăsă puternic pe accelerație.

– Nu știu dacă mașina va rezista, zise îngrijorat. Dar motorul e puternic și sper că fiarele vor ține. Doar să nu ne trezim cu un copac peste noi.

O rădăcină rămuroasă trecu furioasă chiar pe deasupra parbrizului, dar nu-i nimeri. Kira se feri automat.

– Vrei să ne întoarcem? Am putea sta în bucătărie, am bea cel mai bun rom de pe insulă...

– Nu vreau să ne întoarcem, zise Kira încercînd să pară calmă. Vreau să fiu cu tine. Nu înțelegi? Nimeni de pe lume nu contează atît de mult ca tine. Nu-mi pasă cine ești.

Nu era sigură că Giles o auzise. Zgomotul era asurzitor sub pelerina uraganului. Ploaiă spăla geamurile, iar ștergătoarele nu mai puteau face față torențelor. Giles conducea pe bîjbîite, dar totuși cu precauție, de teamă să nu se răstoarne în vreun șanț dacă ar fi întors volanul greșit.

– Deschiderea electronică a geamurilor e blocată, spuse Giles. Nu poți să-l cobori manual și să te uiți dacă vezi ceva în față?

Kira făcu întocmai ce i se ceru. Era ca și cînd și-ar fi scos capul de sub duș. La început nu reuși să vadă nimic, fiindcă pleoapele îi erau impregnate cu apă, dar încet-încet distinse destul de bine drumul, astfel încît să-l poată ghida pe Giles.

– În față ai un copac doborît, pe la vreo zece metri, spre stînga. Vezi că drumul e parțial blocat. Așa... puțin spre dreapta... acum drept, perfect. Am trecut. Dumnezeu, o bicicletă se apropie de noi...

Drumul a fost un coșmar. Amîndoi erau transpirați și uzi de ploaie. Se apropiau de Fitt's House cînd o rafală incredibilă purtă *Mercedes*-ul pe sus și-l lovi de un zid de piatră. Motorul gemu, tabla scrișni asurzitor, apoi mașina cedă.

– Cred că asta a fost, zise Giles strîngînd volanul. Te simți bine?

– Da, oh, Giles. Îmi pare atît de rău... Mașina ta frumoasă...

– E doar o mașină, zise el. Haide, să ieșim. De aici mergem pe jos. Ține-te de mine și să nu-mi dai drumul orice ar fi. Cît cîntărești? Cred că mai nimic, așa că nu-mi poți fi de ajutor ca balast.

– Îmi leg o piatră de picior, dacă insiști, zise Kira, dar cuvintele fură purtate de vînt. Închise ochii și se ținu de Giles, urmîndu-l orbește. Mergeau aproape lipiți. Oare vor reuși să parcurgă ultimele sute de metri?

Marea spălase aleea din fața casei, iar valurile se spărgeau de picioarele lor, reci și nemiloase. Palmierii se aplecau aproape la orizontală, iar o umbrelă de plajă fusese sfîșiată și acum rafalele o purtau de colo-colo.

– Aproape am ajuns! strigă Giles.

Kira recunoscuse de la distanță ceea ce fusese cîndva grădina. Giles o ajută să urce treptele, apărînd-o cu propriul lui trup. În parg ieși un bărbat care se ținea cu greu pe picioare. Se uita uimit la cei doi aventurieri care reușiseră să supraviețuiască urgiei de afară.

– Bunicule! strigă Kira. Veni repede lîngă el și-l îmbrățișă, iar bătrînul nu-și credea ochilor ce vede. Se lăsă îmbrățișat, dar nu putu să articuleze nici un cuvînt. Bunicule! Bunicule, începu ea să plîngă cu sughițuri. Ești teafăr? Credeam că s-a prăbușit casa aceasta roz, de zahăr, dar iată-te și pe tine, iată și Fitt's House în picioare... eram atît de îngrijorată. Kira simți că nu mai

poate vorbi. Inima îi bătea atît de tare. Știa că Giles e în spatele ei, probabil surprins de accesul ei de tandrețe. Nu știa dacă trebuia să rîdă sau să plîngă.

– Gata, gata, copila mea, zise Benjamin cu stîngăcie. Sigur că sînt teafăr. Deci știai? Știai că sînt bunicul tău? Bătrînul afurisit al copilăriei tale, acela care v-a făcut viața iad, care ar fi putut să vă ajute, dar nu a făcut-o fiindcă era blestemat.

– Și dumneata știai cine sînt? De cînd știi? Sînt fiica Tamarei.

– Am știut-o dintotdeauna, spuse el. O știu de mult timp. Dar hai înăuntru, draga mea. Veranda nu e locul potrivit pentru o reuniune de familie. Vino și tu, Giles. Nu putem sta aici; vîntul ne va lua pe sus. E timpul să punem lucrurile la punct.

Bătrînul merse înaintea lor, ducîndu-i spre partea din spate a casei, care era mai sigură. Bucătăria era construită solid și aici era cel mai bun adăpost. Pe podea odihneau un pahar de rom și cartea *Avocatul*, chiar lîngă balansoar. Niște pagini de ziar erau împrăștiate pe jos, iar Giles le ridică, apoi trase un dulap solid în dreptul ușii din spate care evident nu prezenta încredere.

Furtuna tropicală prăda totul în calea ei, iar în urmă rămînea paguba materială și umană; zona era foarte populată, în special coasta de sud. Uraganul măturase și plantația Sugar Hill, apoi virase brusc și se întorsese pe mare. Mai tîrziu se află că fișia dezlănțuirilor fusese lată de zece mile. Vîntul care bătuse cu o sută de mile pe oră își mai pierduse din intensitate cînd ajunsese pe

pământ, deoarece nu mai putea aduna energie din circulația curenților marini calzi.

Giles o luă pe Kira pe după umeri, iar când șoldurile li se atinseră în tăcere, ea se simți cu adevărat în siguranță.

– Poate ar fi mai bine să vă las singuri, spuse Giles, mișcat de afecțiunea evidentă a bătrînului față de Kira. Cred că aveți multe de vorbit.

– Nu poți pleca, Giles, E prea periculos afară, zise Kira îngrijorată.

– Uite cine vorbește! o tachină el. Cine a insistat să ieșim în mijlocul uraganului ca să-și găsească bunicul?

– Ea a fost cu ideea? zise Benjamin. Deschise un dulap de bucătărie și căută două pahare care să nu fie ciobite. Nu se potrivesc și nu au dimensiunea care trebuie... dar pot turna în ele cîteva picături de rom ca să vă încălziți, spuse el scuzîndu-se parcă.

– Nici noi nu ne potrivim și sîntem măsuri diferite, zise Kira luînd două pahare, dar ne vom înțelege foarte bine amîndoi. Stai să vezi, Benjamin. De acum încolo totul va fi bine. Spune-mi cum ai știut cine sînt eu?

– Am primit o scrisoare de la un spital din Londra, de la un doctor Armstrong, care părea preocupat de persoana ta și m-a anunțat că va veni la mine Kira Reed, care suferise un accident de mașină; mai spunea că fata are un bunic pe insula Barbados, dar că acesta îi reneagă existența, iar ea era foarte necăjită.

– Dar de ce a făcut el toate astea? Nu te cunoaște, zise Kira mirată. Cum a ajuns scrisoarea la tine?

– Era pur și simplu adresată domnului Reed, insula Barbados. Evident că a ajuns la mine și așa am aflat de tine. Nu te condamn fiindcă nu ai vrut să aflui. Când te-am văzut atunci, peste zid, am știut că ești nepoata mea. Draga mea, ai atît de mult din Dolly și Tamara în chipul tău, în forma feței, chiar ochii și zîmbetul cu gropițe la colțurile gurii. Tamara era o fetiță dulce și am iubit-o foarte mult.

– Dar nu ai ajutat-o cînd a avut nevoie de tine, replică imediat Kira, făcînd ochii mari. Era disperată, îmi amintesc. Nu a fost corect din partea ta.

– Știu, știu, zise Benjamin. Urăște-mă pentru asta. M-a muștrătat conștiința ani de zile. Eram furios pentru că m-a părăsit... pentru un dansator rus, dintre toți, tocmai el! M-am simțit umilit, nedorit, abandonat... din nou. Tot ce voia de la mine erau banii, se pare. Regret, Kira. Ar fi trebuit să vă trimit. Nu mi-am dat seama cît de grea era situația. V-am întors spatele la amîndouă. Nu mi-o voi putea ierta niciodată.

– Dar eu te iert, bunicule, spuse Kira îmbrățișîndu-l cu dragoste. Nu mai putem trăi în continuare așa. Nu are rost. Avem mult timp de recuperat. Nu te voi lăsa niciodată.

– Nici măcar pentru acest bărbat cu greutate? Rivalul meu în industria zahărului? Benjamin se uita la Giles care stătea sprijinit de perete, cu mîinile în buzunare și-i privea.

– Nu, nici chiar pentru el. Giles și cu mine sîntem...

buni prieteni, spuse Kira încercînd să pară convingătoare.

– Foarte buni prieteni, adăugă Giles ironic.

– Și-a distrus mașina aducîndu-mă aici, spuse Kira. S-a izbit de un zid.

– *Mercedes-ul* e distrus, interveni Giles. Cauciucurile și geamurile sparte, capota turtită.

– Îți mulțumesc pentru tot, spuse bătrînul cu demnitate. Dar știu că-ți poți permite o mașină nouă.

– Chiar mai multe, replică Giles zîmbind.

Kira dădu la o parte resturile aflate pe un colț al mesei și se așeză acolo ca o adolescentă. Dintr-o dată se simțea stînjinită în fața bunicului ei. Acesta ridică minile în lateral, în semn de împăcare. Ferestrele începură să duduie, iar obloanele făceau un zgomot asurzitor.

– De unde începem, draga mea? spuse Benjamin. Cred că ai vrea să mă pui la zid pentru modul în care m-am purtat cu mama ta. Presupun că aș merita-o.

Kira trase aer în piept. Repetase acest moment ani de zile, astfel încît să-i poată spune bătrînului tot ce credea despre el, să-l acuze pentru felul în care o trata pe mama ei, să-l facă să simtă amărăciunea trăită de ea în anii copilăriei.

Benjamin stătea liniștit în așteptarea pedepsei, privind-o resemnat.

– Haide, draga mea. Rezist la orice. Spune-mi verde în față. Lovește-mă.

– Nu pot, șopti ea ca un copil. Totul s-a estompat, Benjamin. Acum nu mai simt același lucru. Ura a trecut complet și nu știu de ce.

Benjamin sorbi din rom, apoi o luă de mână.

– Kira, faci parte dintr-o veche familie din Barbados. Familia Reed s-a numărat printre primii coloniști englezi care au cultivat tutun și bumbac, apoi au constatat că trestia era mult mai avantajoasă. Cîmpurile cu trestie ale familiei Reed se întindeau pe mile distanță.

Noi am construit morile de zahăr, pentru a măcina trestia. Noi am ridicat satul Fitt's Village pentru muncitorii noștri. Draga mea, genele sînt foarte puternice. Tăcu și oftă. Kira îl așteptă să reia povestea, iar Giles aștepta și el răbdător și interesat. În 1955, cînd a murit Dolly, nu am dorit să mă mai însor o dată, fiindcă îmi pierise orice bucurie. Tamara a fost singura mea fericire. Totul se învîrtea în jurul ei. Credeam că ea va moșteni totul... plantație, casă, partea mea de fabrică. Apoi l-a cunoscut pe acel dansator, un rus, care nu avea habar de trestie. Benjamin folosi un ton mai aspru: A renunțat la totul pentru acel bărbat, nu s-a gîndit o clipă la mine. Au călătorit precum nomazii prin toată Europa. Tamara mi-a scris cînd te-ai născut tu, Kira. Apoi ani de zile nu am mai primit nici o scrisoare de la ea. Nici măcar nu am știut că Aaronovitch murise.

– Mama a fost distrusă de aceasta. Credea că lumea s-a sfîrșit.

– Acum înțeleg.

– Au fost atît de fericiți, zise Kira. Erau împreună doar pentru puțin timp, dar uniunea lor a fost perfectă. Adesea mama îmi povestea despre anii aceia de fericire și atunci fața i se lumina și strălucea.

– La fel era și Dolly. Fața îi strălucea. Benjamin își trecu degetele prin părul cărunt. Poate că uneori a fost fericită și cu mine. Draga mea, sînt atît de obosit. Nu mai pot vorbi acum despre lucrurile acestea, însă mă bucur că ești aici. Casa ta va fi întotdeauna aceasta. Sînt cîteva scrisori mai recente de la Tamara pe care nici măcar nu le-am deschis. Îmi pare atît de rău... am fost un nemernic.

Kira se ridică și-l îmbrățișă, alungînd prin gestul ei anii de neînțelegeri. Nu putea să-l urască. Suferise prea mult și așa.

– Vei locui cu mine? o întrebă el ezitînd. Să stăm amîndoi aici, la Fiit's House, ca o adevărată familie?

– Da, voi sta aici.

– Îți mulțumesc, draga mea. Nu meritam atîta bunătate din partea ta.

Benjamin căută o cămașă care să i se potrivească lui Giles și i-o dădu, ca să se schimbe de cea udă-leoarcă. Giles îmbracă o haină veche, care stătea într-un colț în bucătărie.

– Doar nu ai de gînd să ieși iar? îl sancționează Kira.

– Am niște bătrîni care au lucrat la mine cîndva și care locuiesc puțin mai jos pe strada asta. Vreau să văd dacă sînt teferi, spuse Giles strîngîndu-și haina pe lîngă

corp. Furtuna s-a mai domolit și pare că se îndreaptă spre est. Ce-a fost mai rău a trecut.

– Dar cu noi doi cum rămîne? strigă Kira din prag, ajungîndu-l din urmă.

Giles o luă de ambele mîini și o reținu la distanță de el. O privea căutînd să deslușească vreo asemănare cu Reuben.

– Ți-am spus, Kira. Nu există nici un *noi* și nu va exista vreodată. Va trebui să ne obișnuim să trăim unul fără celălalt.

– Dar ce se va întîmpla? zise ea plîngînd.

– Într-un an sau doi vei uita, apoi vei întîlni pe altcineva, te vei îndrăgosti iar. Atunci te vei gîndi la noi ca la un vis frumos din Caraibe. Nu va fi ușor nici pentru mine. Nu voi găsi pe nimeni fiindcă nici nu voi căuta. Tu ești tot ce îmi doream și nu există altă femeie pe lume așa ca tine.

– Să nu spui asta! Nu vreau să-mi găsesc pe altcineva. Te vreau pe tine, strigă ea.

– Atunci vei rămîne domnișoară bătrînă pînă la adînci bătrîneți. Auzea... „domnișoară bătrînă, domnișoară bătrînă” purtate de vînt, cuvinte rostite de o femeie cu mult timp în urmă.

– Nu putem fi prieteni, prieteni foarte buni măcar? zise brusc.

– Nu știu dacă aș putea suporta să te văd, dar să nu te pot avea. Giles o sărută ca și cînd buzele lui ar fi pus stăpînire pe ființa ei. Vîntul îi șuiera pe la urechi și parcă

toți demonii de pe insulă fuseseră eliberați pentru a-i aduce ei nefericirea. Cu bine, dragostea mea. Să nu uiți niciodată că te iubesc.

Giles plecă și o lăsă în urmă pe Kira plîngînd; tristețea ei era și mai mare fiindcă îl văzu plecînd pe furtuna nimicitoare. Viața ei se destrăma din nou, rădăcinile firave pe care le prinsese în acest pămînt fuseseră smulse și aruncate în vînt.

Casele se puteau reconstrui, dar oare ea își putea reface viața?

CAPITOLUL 16

În urma uraganului Hannah insula a rămas devastată. Copens a fost inindată de valurile uriașe. Fabrica *Reed and Earl* a rămas fără acoperiș, iar trestie în valoare de mii de dolari a fost pierdută din rezervă. Sugar Hill a rămas în picioare, doar ferestrele au fost sparte, iar copacii din jurul casei au fost dezrădăcinați și purtați de vînt ca niște bețe azvîrlite apoi la împlinare. Casa lui André Le Plante a fost prea subredă ca să supraviețuiască urgiei, iar multe din tablourile lui au fost distruse.

Kira dădea o mîină de ajutor la Fitt's House, făcînd curățenie, fiindcă nu-și putea relua activitatea pînă ce drumurile nu erau debarasate de obstacole. Kira se interesează de Jess și Dolores, care scăpaseră și ele cu bine. Jessy spunea că Moonshine se întorsese pe plajă, deși

majoritatea turiștilor plecaseră repede acasă cu primele avioane.

Kira avu mult timp pentru a se gîndi. Dacă Giles avea dreptate și Tamara era cu adevărat fiica lui Reuben, acesta ar fi constituit un motiv îndeajuns de puternic pentru ca Benjamin să-i refuze ajutorul. Fusesse pregătit să o crească pe Tamara cînd aceasta fusese mică, o acceptase ca fiică a lui, dar bîrfele de pe insulă trebuie să fi fost pentru el ucigătoare. La un moment dat poate că și-a zis că îndurase destul.

Nu putea să discute cu Benjamin despre acest lucru și nici nu putea deschide subiectul, ca să nu-l facă să sufere și mai mult. El o voia ca nepoată și exact asta își dorea și ea. Dar de ce? Poate pur și simplu fiindcă ea îi amintea bătrînului de Dolly, iar acum își dorea o amintire vie.

– Va trebui să supraviețuim cu fructul pîinii, spuse Benjamin în timp ce aduna fructele căzute pe jos.

– Oricît de bune ar fi ele, nu țin loc de ceai sau cafea. Parcă aș bea ceva.

– Avem lămîi.

Kira se duse la Bridgetown pentru cumpărături. Nu se punea problema că nu aveau ce să mănînce, dar rezervele din bucătărie se udaseră sau fuseseră stricate de vînt. Spera ca unele magazine să fie deschise. Rămase descumpănită de pagubele pe care le întîlni în cale. În special căzuseră acoperișurile caselor. Deja dulgherii și tîmplarii se apucaseră de treabă, reparau uși, ferestre, înlocuiau acoperișuri.

O tânără cu picioare lungi și subțiri îi apărură în cale la un colț de stradă; se ciocniră fiindcă fata nu se uita pe unde merge. Avea în mână o sacoșă goală pe care o balansa la întâmplare și era evident că se plictisea. Era Lace în pantaloni scurți și un tricou fără mâneci.

– Nu te osteni să mai colinzi orașul, spuse ea. Jumătate din magazine sînt închise pentru reparații. Mașina mea a fost avariata de furtună și autobuzele nu circulă. Sîntem izolați.

Se aflau în Trafalgar Square, lîngă statuia de bronz înfățișîndu-l pe Nelson. Rămăsese în picioare. Lace părea șupărată, iar hainele de pe ea erau șifonate, fiindcă la Sugar Hill curentul fusese oprit. Parcă nu-și dăduse osteneala nici să le spele, nici să se pieptene.

– Giles și-a găsit pe altcineva, o informă pe Kira privind-o cu amuzament. O ții minte pe Patsie? Au ieșit împreună de multe ori în ultimul timp. Tipa e de valoare internațională. Deșteaptă, frumoasă și cu saci de bani.

– Ce frumos, zise Kira. Știi, Lace, mereu mi-a făcut plăcere să te întîlnesc. Ești o companie perfectă, dar mă întreb de ce încerci mereu să mă scoți din sărute. Eu cred că e vorba de o formă de nesiguranță infantilă, nu ești de aceeași părere? Ai cumva probleme de personalitate?

Lace păru încurcată.

– Nu știu ce vrei să spui! Îmi place doar să fiu la curent cu ultimele informații, adică să știu cine cu cine iese. Ce face fratele meu mă interesează întotdeauna în mod special. Altceva nu poți să faci pe afurisita asta de

insulă.

Kirei îi păru rău pentru fată.

– Se pare că ai mare nevoie să faci ceva, să ai o ocupație care să te intereseze. Ce ți-ar plăcea să faci? Giles nu ți-ar putea oferi o slujbă? Dacă tot ce face el te interesează în mod special...

– Dumnezeu, nu. Să lucrez cu fratele meu? Ferească Domnul! Nu face altceva decît să mă ia mereu peste picior.

– Are și motive. Nu te-ai gîndit niciodată că ai un comportament iresponsabil și ușuratic care l-ar putea enerva? Muncește foarte mult, iar tu iei totul de-a gata, nu faci nimic altceva decît să cheltuiești banii lui. Te duci vreodată să-ți vezi mama?

– Nu pot să-i sufăr pe bolnavi.

– Asta spune multe despre tine.

Lace îi aruncă o privire disprețuitoare.

– Oh, dragă, te-ai supărat, nu-i așa? Frățiorul meu mai mare ți-a intrat pe sub piele? Mai bine l-ai uita, Kira. Nu-l mai interesezi. Timpul tău, așa scurt cum a fost, a expirat.

Kirei i-ar fi plăcut să-i spună „mătușico”, dar înghiți cuvîntul. Și-ar fi răcit gura de pomană.

– Ai nevoie de o slujbă. Îți irosești viața. Vei fi o ratată, iar mintea ți se va atrofia înainte de vreme, Lace. Găsește-ți ceva de făcut. Îți plac hainele, nu-i așa? Deschide-ți un magazin cu îmbrăcăminte. Vinde rochiile, creează modele, fă orice... sînt o mulțime de croitorese bune care să-ți coasă modelele create.

– Nu am nevoie de sfaturile tale, zise Lace cu trufie. Nu intenționez să-mi irosesc timpul muncind.

– Atunci de ce nu-ți deschizi un magazin cu îmbrăcăminte la mîna a doua, ca să-ți vinzi toate hainele pe care nu le mai porți? sugerează Kira calm. Lace se făcu că nu aude. Totuși, cred că multe dintre ele sînt deja demodate. Ai putea numi magazinul *Lace Work*.

Kira o urmări cum pleacă în sandalele ei cu tocuri înalte, nepotrivite pentru pavajul stricat și mai mult în urma uraganului. Se întrebă oare cine ar fi putut-o ajuta. Poate că se va îndrăgosti într-o zi și va avea o căsnicie fericită, dar Lace nu părea genul de femeie cu gîndul la cămin. Probabil că trecea de la o legătură amoroasă la alta.

Drumurile nu erau încă accesibile transportului public și aceasta însemna că drumul la întoarcere trebuia făcut tot pe jos; doar dacă avea noroc ca la plecare cu auto-stopul, cînd fusese luată de un *Land Rover* și adusă în oraș. Acum însă tot un *Land Rover* o luă, dar numai pînă la casa lui André Le Plante.

– A pățit-o rău de tot, comentă șoferul pe cînd o invită în mașină. Kira se așeză pe bancheta și așa plină, lîngă alte femei, probabil gospodine plecate în căutare de hrană.

Cînd ajunse la casa pictorului, Kira privi dezamăgită ce mai rămăsese din ea, după ce uraganul își făcuse de cap. Arăta ca un om lovit de necazuri și bătut pe deasupra. Ferestrele nu mai existau, veranda fusese smulsă cu totul, obloanele de-abia se mai țineau în cîteva bala-

male, pereții erau în mare parte dărîmați. Avea nevoie de reparații capitale. Nimeni nu păru că dă atenției Kirei cînd începu să dea tîrcoale casei. Toate obiectele care alcătuiseră viața artistului erau împrăștiate care-ncotro, fie pe jos, fie ridicate de vînt tocmai pe ramurile copacilor. Kira le luă unul cîte unul și le adună în coșuri.

Găsi o pereche de pantofi de seară din brocart și se întrebă oare cui or fi aparținut. Avea strania senzație că fuseseră ai lui Dolly, dar știa că ea nu prea purta pantofi.

– Ai cui au fost pantofii? o întrebă pe femeia care avea grijă de casa-muzeu; acum făcea curățenie în ceea ce mai rămăsese din casă.

– Nu știu, dom'șoară. Nu i-am văzut p-aci. Poate că au fost ai fetei lui.

– Nu vrei să te ajut? o întrebă Kira pe femeie. Știu multe despre familia aceasta. Cu siguranță că Dolly era bunica ei, deși nu era cert cine era bunicul ei.

– Da' sigur, dom'șoară. Ar fi frumos din partea dumneavoastră. Nu știu ce să fac. Trebuie să vorbesc cu autoritățile despre muzeu. Ce furtună năprasnică. Sînteți dom'șoara Reed, nu-i așa? Stați la Fitt's House?

– Dolly a fost bunica mea, zise Kira.

– Nu mai spuneți? Păi atunci sînteți binevenită aici. Bunica dumneavoastră, spuneți? Să fac niște cafea. Am adus un aragaz portabil de acasă.

Kira le ajută pe femei la treabă, apoi le promise că va reveni și în altă zi, ca să ajute la sortarea obiectelor găsite, care așteptau acum în coșuri. Puseseră la uscat tablourile lui André Le Plante, însă cîteva nu mai puteau

fi recuperate. Kira îl căutase pe acela cu Dolly alergînd pe plajă, prima imagine a bunicii ei zărită cînd a poposit aici.

Se gîndi la cîte îi spusese Lace. Giles avea tot dreptul să iasă cu cine dorea. Din moment ce pe Patsie o cunoștea din școală, era absolut natural să iasă împreună.

Se strădui să nu se mai gîndească la el, făcîndu-și de lucru. Încet-încet, insula reintră în normal. Electricitatea și liniile telefonice fuseseră restabilite. Magazinele începuseră să-și deschidă porțile, iar aeroportul fusese redeschis.

Într-o zi Giles îi telefonă scurt, să o întrebe ce mai face.

– Sîntem bine amîndoi, zise Kira cu glas emoționat. Așteptă vreun cuvînt doar pentru ea, însă degeaba.

– Atunci e în regulă, spuse Giles și închise.

Jessy o găsi pe Kira lucrînd în grădină, măturînd ramurile căzute și adunîndu-le în grămezi. Jessy adusese cafea și biscuiți făcuți în casă. Știa că nu luase încă micul dejun.

– Ești ca bunica ta, spuse Jess punînd tava pe o treaptă curată. Niciodată nu ai timp să mănînci. Ca și ea care spunea că mîncarea nu e importantă. Credea că poți trăi doar cu aer.

– Nu vreau ca Benjamin să alunece prin jurul casei, spuse Kira. Vrea să știe care au fost pagubele la uzină și nu toate liniile telefonice au fost restabilite.

– Cred că durează ceva timp pînă vor repara stîlpii.

Și trestia e la pământ. Plantatorii mari care au asigurare nu vor suferi, dar micii cultivatori nu-și permit să plătească o asigurare.

– Giles îi va ajuta, dacă va putea, zise Kira. Nu-i va lăsa pe oameni să se lupte singuri.

– Sigur, domnul Giles va ajuta, dar nici buzunarul lui nu e fără fund. Am auzit că locuința de pe plajă, Copens, e în stare proastă, distrusă rău. Îți place de domnul Giles, nu-i așa? Ți se citește pe față.

– Da, îmi place foarte mult de domnul Giles, zise Kira pe un ton glumeț. Dar Lace spune că acum are o nouă prietenă, pe Patsie.

– Să nu iei seama la vorbele prostuței ăleia. Jumătate din ce spune e inventat de ea. Nu ești sigură de domnul Giles? E cel mai de treabă bărbat de pe insulă. Nimeni nu a reușit să pună mîna pe el pînă să vii tu. Fetele au încercat, sigur, dar el are atîta treabă, mai ales boala maică-sii după ce a murit Reuben. Dolores a îngrijit-o ani de zile, dar pînă la urmă i-a fost și ei prea greu.

– Cum a murit Reuben?

– Oh, urît de tot, domnișoară Kira. Toată insula a rămas șocată. Un sfîrșit atît de urît pentru un om atît de mare. Nimeni nu știe ce s-a întîmplat. Multă lume crede că a fost un accident, că era foarte obosit și a căzut de sus, dar alții, mai răi la suflet, spun că a fost împins.

– Ce orîbil! Dar tu ce crezi că s-a întîmplat cu adevărat? Îl ura cineva atît de mult pe Reuben, încît să dorească să-l omoare? Kira își dădu singură răspunsul. Benjamin îl ura pe Reuben, dar Kirei nu-i venea să creadă

că bunicul ei s-ar fi răzbunat atît de oribil.

– Păi, cred că da, dar nu a fost domnul Benjamin, fiindcă el a fost aici, cu glezna luxată și foarte supărat fiindcă alunecase pe nu știu ce piesă din curte. El a fost întotdeauna un gentleman, chiar dacă era puțin gelos pe domnul Reuben și Dolly. Cu piciorul acela nu avea cum să urce treptele spre gura cuptorului. Cîteva zile a șchio-pătat și s-a sprijinit în baston.

– Și domnul Giles știe asta? întrebă Kira.

– Nu cred. Era mic cînd s-a întîmplat, iar Lace era doar un bebeluș. Știi, tu și domnul Giles ați face o pereche grozavă, sînteți potriviți unul cu altul, amîndoi deștepți și harnici, amîndoi cu pasiunea pentru insula asta și trestia care crește pe ea.

– Domnul Giles nu e de aceeași părere, zise Kira întorcîndu-se cu spatele, pentru ca Jessy să nu-i vadă fața. Nu mai voia să vorbească despre Giles. Era un capitol încheiat. După cum spusese și Lace, timpul ei expirase.

Kira începu să aprindă focul, dar lemnele erau prea umede ca să ardă. Din pămînt se vedeau ridicîndu-se aburi, iar soarele apăru pe cer timid. Copacul fructului de pîine fusese chinuit de uragan, însă avea rădăcinile puternice și avea să supraviețuiască. Benjamin spunea că va pune o placă pe tulpina lui, ca să-și aducă mereu aminte că în locul acela s-au întîlnit; voia să lase cu limbă de moarte că arborele nu va fi tăiat niciodată. Kirei îi plăcea ideea.

– Vrei să spui că bîrfa și zvonurile vă împiedică pe

tine și pe domnul Giles să fiți împreună? zise Jessy ducînd tava înăuntru, apoi veni cu alte chibrituri. Să știi că nu o să ia foc.

– Știu, zise Kira, sătulă să tot încerce.

– Pe insulă bîrfele continuă de ani de zile, dar totul s-a petrecut atît de demult. Se vorbea că Reuben s-a sinucis pentru că nu suporta să trăiască fără Dolly a lui.

Kira simți o ușoară durere de cap. Era foarte obosită, deși nu-și dădea seama. Se săturase să mai îubească oameni care nu-i întorceau dragostea. Trauma uraganului se făcuse și ea resimțită, apoi munca fizică de după își spunea cuvîntul. Voia să o mai asculte pe Jessy, însă ar fi dorit și ca aceasta să plece.

– Vrei să spui că e posibil ca Reuben să se fi sinucis? Știi ce s-a întîmplat între Reuben și Dolly...?

– Dumnezeu, sigur că știu, dom'șoară Kira. Nu era un secret. Cei doi credeau că nu știe nimeni, dar toți de pe insulă știau că se întîlnesc pe plajă. Secret? Nu a fost nici un secret, Doamne, ce secret? Jessy începu să rîdă, deși povestea de dragoste era tristă.

Kira se temea de ce ar mai putea spune Jessy. Dintr-o dată simți un junghi în inimă.

– Erau nebuni unul după celălalt și se vedea. În special domnișoara Dolly era îndrăgostită pînă peste cap de el. Nimic nu o putea opri. Totuși s-a măritat cu domnul Benjamin; ciudat lucru.

– Se spune că înainte de nuntă ea și Reuben... Kira începu propoziția, dar nu continuă, neștiind cît ar putea afla de la Jessy... ea și Reuben s-au culcat împreună...

– Sigur, s-au culcat la Sugar Hill. Nimeni nu știe ce s-a întâmplat acolo, dar nici nu e greu de ghicit. Sigur că nu au jucat domino și nici nu au băut cacao.

– Dacă e așa, înseamnă că Tamara, mama mea, putea fi copilul lui Reuben. Aici e misterul, Jessy. Poate că nu a știut, dar s-a măritat deja însărcinată. Kira avu curajul să-și spună tare păsul. Tamara putea fi copilul lui Reuben.

– Corect, putea fi copilul lui, dar nu a fost, spuse Jessy cu hotărîre. Eu am îmbrăcat-o pe domnișoara Dolly cu rochia de mireasă, în casa aceea amărită a tatălui ei. M-am dus acolo pentru că nu avea o mamă care să o ajute și nici domnișoare de onoare. Cînd am ajuns la ea era supărată foc.

– Din ce cauză?

– Pe picioare îi șiroia sînge, știi ca femeile, iar ea zicea că o să moară. Nu avea ciclu regulat și îi venea aiurea în fiecare lună, așa că biata de ea nu știa ce se întîmplă. Nu avea mamă care să-i fi spus, iar tatăl era toată ziua cu capul în vopsele. Așa că i-am spus eu și am spălat-o frumos, iar ea se temea că o să se vadă prin rochie și toată lumea va ști. Era atît de rușinată, dar i-am spus că e normal și nu trebuie să se rușineze. Nu, Dolly nu era gravidă cînd s-a măritat. Era doar indispusă.

Kira știa că Jessy spune adevărul și bucuria o copleși. Dintr-o dată simți o ușurare. De-abia aștepta să-l găsească pe Giles și să-i spună adevărul, să sară de gîtul lui și să-l facă să o iubească din nou. Nu știa unde

se afla el acum și nici dacă mai păstrase vreun sentiment pentru ea. Plecase din ziua în care uraganul Hannah devastase insula, iar de atunci nu-l mai văzuse; nu mai era sigură de nimic.

– Biata Dolly, spuse Kira. Ce necaz să ți se întâmple chiar în ziua cununiei – dar nu e sfârșitul lumii – dacă bărbatul chiar te iubește.

– Iar domnul Benjamin a iubit-o mult, așa că vezi, el e bunicul tău adevărat. Tamara era copila lui.

– Dar el nu a fost niciodată sigur de asta?

– Nu. Cum putea fi? Dolly nu i-a spus și nici nu a lăsat pe nimeni lângă patul ei. Era rușinoasă.

– Dar nu ai putea să-i spui și lui ce mi-ai spus mie? întrebă Kira. Poate l-ar ajuta.

– Doamne, dar cum așa putea să vorbesc cu un domn despre lucruri intime femeiești? Jessy păru șocată de idee. Astea sînt vorbe între femei. Oricum, nu se cuvine, domnul Benjamin e patronul meu.

Kira oftă. Dacă Jessy și-ar fi învins timiditatea cu ani în urmă... nici nu-și dă seama cîte destine ar fi schimbat dezvăluirea ei. Tamara nu ar fi murit la zeci de mii de mile depărtare și în sărăcie; poate că Benjamin și Reuben s-ar fi înțeles mai bine măcar în afaceri; Kira ar fi avut o familie, fiindcă avea mare nevoie de așa ceva.

Nu o condamnă pe Jessy. Așa era ea educată, își cunoștea foarte bine locul. Știa ce se cuvine și ce nu trebuie să vorbești. Nimic nu mai putea schimba trecutul, însă Kira putea schimba viitorul. Se șterse pe mâini și spuse:

– Mi-am amintit că trebuie să fac ceva. Plecă în grabă și-i mai zise din mers: Mulțumesc pentru cafea.

Nu se opri să se schimbe, ci merse direct spre plajă. Locul era de nerecunoscut, devastat complet și inundat. Aspectul plajei se modificase radical, deși marea era acum liniștită, de parcă Hannah nu ar fi trecut pe acolo.

Kira nu avea scrupule în a-i spune totul lui Giles. Era foarte important să o facă. Acum, mai mult ca niciodată, era convinsă că trebuia să rămână împreună cu el. Îl iubea. O sămînță încolțea în întuneric și avea să înflorească la soare.

Giles era la Copens. Kira știa că-l va găsi aici. Ceva îi spusese că e acolo și o atrăsese spre vilă ca un magnet. Ezită cînd intră în fosta grădină, întrebîndu-se cum va fi primită. Nu trebuia să se neliniștească.

Giles o văzu, alergă spre ea și o îmbrățișă tandru. Nu o sărută, ci o strînse doar în brațe, apropierea lor vorbind mai tare decît orice cuvinte. Kira aflase tot ce voia să știe. Momentul era de neprețuit. Erau doi supraviețuitori după dezastru.

– Draga mea, draga mea... ești bine? Ce telefon stupid, iartă-mă! Giles era nebărbierit și barba îi crescuse de cîțiva centimetri. Era îmbrăcat cu niște haine vechi și șifonate, dar tot arăta bine și Kira îl adora oricum. Era atît de puternic și avea aerul de siguranță care-i plăcuse Kirei de la început.

– Sînt bine, am ajuns și la curățenie la Fitt's House, apoi la casa lui Le Plante.

– Da, am auzit. Aici veștile călătoresc repede. Acum ai venit să mă ajuți pe mine. Poftim mătura. Giles tocmai scotea nisipul și sticla spartă din curte. Apa făcuse multe pagube, mobila fusese udată, scaunele rupte, însă în cămin ardea un foc sănătos, ca să usuce aerul din interior.

– Pînă acum nu am folosit acest șemineu, spuse Giles. Era doar pentru decor.

– Să faci focul în Barbados, apoi ce urmează? spuse Kira rîzînd. Va trebui să pui în pat sticle cu apă fierbinte?

– Apropo de paturi, zise el în șoaptă. Acesta e doar puțin umed, dar intact. Nu vrei să-l încerci? Giles pusese întrebarea ezitînd, dar foarte optimist.

– Nu am de ce să-l încerc fiindcă știu că e potrivit, zise Kira neștiind cum să-i spună. Am vorbit cu Jessy.

– Și știu cît vorbește Jessy.

– Dar nu spune întotdeauna ce trebuie, cui trebuie. Trebuie să-ți spun ceva despre moartea tatălui tău și numai Jessy o știe. Oricum, moartea lui Reuben nu a avut nici o legătură cu Benjamin. E nevinovat ca un copil.

– Nu m-am gîndit niciodată... totuși au circulat zvonuri... Toată lumea bîrfește, dar nimeni nu a știut vreodată adevărul.

– Lasă bîrfele, iubitele. Adevărul aparține trecutului, nu nouă. Nu trebuie să purtăm povara lui. La fel, pentru noi doi adevărul despre nunta lui Dolly... despre cei care spun că Tamara era copilul lui Benjamin. Totul trebuie să aibă o dovadă palpabilă, să nu existe nici o îndoială...

Kira devenise incoerentă. Giles o luă de umeri, iar ea își lipi obrazul de pieptul lui.

– Vrei să spui că există îndoieli în legătură cu acest fapt?

– Sigur că da. E sigur sută la sută că nu sîntem rude în nici un fel, poate doar prin dragostea care i-a legat pe ei. Dolly l-a iubit mult pe Reuben și au făcut dragoste în seara aceea, dar nu s-a născut nici un copil din asta. În dimineața zilei nunții, lui Dolly i-a venit ciclul, iar Jessy a găsit-o plîngînd, disperată, fiindcă nu știa ce înseamnă asta. Biata de ea, nu știa nimic.

– Ce îndrăgostiți triști, zise Giles, apoi o ridică în brațe și merse cu ea în dormitor. Focul ardea și aici. Se auzea marea murmurîndu-și melancolia. Au avut parte de puțină fericire, dar viața noastră va fi altfel, domnișoară Kira. Fericirea noastră va fi veșnică. Giles o sărută încet, gustîndu-i buzele și imediat simțurile ei se treziră. Mîinile ei trădau o pasiune pe care și-o înfrînase mult prea mult. Simți căldura trupului lui prin materialul subțire al cămășii. Giles o puse ușor pe pat, susținîndu-o de spate, fără să spună nimic. Kira se lăsă purtată în deliciosul preludiu al iubirii mîngîindu-l pe obraz, savurîndu-i răsufierea precipitată.

– Te iubesc, dragostea mea. Te iubesc, șopti el pătimaș.

Kira aștepta mai mult. Se trase mai aproape de el și privindu-l în ochi, îi spuse fără cuvinte să o dezbrace. Giles îi trase peste cap tricoul, apoi îi desfăcu sutienul, iar cînd o sărută pe sîni Kira gemu scurt, de parcă o

pasăre delicată ar fi trecut în zbor pe deasupra pieptului ei.

Îl dezmierdă și ea cum nu o mai făcuse vreodată, uimită de perfecta armonie dintre ei. Îl lăsă să ia ce dorește, să o strivească sub greutatea trupului său muscular.

Giles era atît de tandru și atent cu ea, mîngîindu-i fiecare centimetru pe care-l întîlnea cu privirea, sărutîndu-i locurile unde vedea zgîrieturi sau vînătăi. Suferise și ea în urma uraganului, însă acum nu mai simțea nici o durere, ci doar gura lui sărutîndu-i sfîrcurile, trăgînd ușor de ele pînă ce le admira cum stau încordate.

Era evident după forma și consistența lor că o înfierbîntase peste măsură. O mîngîie încet între picioare, unde deja se simțea locul umed, primitor și dornic.

Kira nu-i mai refuza nimic. Dragostea ei pentru el îi apăru clară, electrizantă. Oare ce se întîmplase cu ea? Dorința aceasta înnebunitoare era mai presus de orice, iar ea nu încerca deloc să și-o explice, ci se lăsa dezmierdată și mîngîiată după placul inimii lui. Giles era destinul ei. Împreună cîștigaseră dreptul la dragoste.

Auzea marea mîngîind cu valurile ei țărmul, iar razele de soare pătrundeau prin ferestre și dansau pe tavan. Barbados era insula ei și avea să nu mai plece de aici niciodată.

Pasiunea cu care-l dorea nu putea fi stinsă decît de pasiunea lui devastatoare. Strălucea datorită iubirii pe care i-o purta și văzu cu ochii minții dragostea lor care avea să fie veșnică.

Ea îi va duce oriunde vor dori, unindu-le sufletele într-unul singur. Va fi un adevărat paradis.

Uraganul Hannah se îndreaptă spre largul mării, capricios ca la început. Puterea lui scăzuse, iar acum trebuia alimentată cu energia curenților marini și oceanici. Insula supraviețuise cu bine urgiei. Hannah își luă vînturile sale sălbatice și le duse pe întinsul Atlanticului, sfărîmîndu-se apoi de valurile acestuia. Apoi se pierdu printre celelalte fenomene meteorologice din emisfera superioară.

SFÎRȘIT

EDITURA MIRON vă propune: cărțile existente în stoc LA „CARTEA PRIN POȘTĂ“

1. VISUL REGĂSIT	Nora Roberts	14.950 lei
2. BEVERLY HILLS	Pat Booth	12.500 lei
3. DOAMNA JOCURILOR DE NOROC	Gail Douglas	11.900 lei
4. LACE 2	Shirley Conran	4.608 lei
5. IA-MĂ DE SOȚIE, STRĂINE	Kay Gregory	11.900 lei
6. ÎN MREJELE DRAGOSTEI	Diane Pershing	13.500 lei
7. NĂSCUTĂ ÎN RUȘINE	Nora Roberts	12.900 lei
8. INOCENȚĂ	Suzanne Forster	15.900 lei
9. URMA DE HIBISCUS	Robert Mendelsohn	8.500 lei
10. MALIBU	Pat Booth	10.500 lei
11. BUNĂTATEA FEMEILOR	J. G. Ballard	15.900 lei
12. ȘOSELE ȘI SĂLI DE DANS	Diana Atkinson	12.900 lei
13. MIAMI	Pat Booth	13.900 lei
14. CĂILE DRAGOSTEI	Jessica Mandy	13.500 lei
15. DORINȚE	Jude Deveraux	12.500 lei
16. PALM BEACH	Pat Booth	13.900 lei
17. DE FIECARE DATĂ	Michelle Spring	10.900 lei
18. ZÎMBETUL LUI	Tonya Wood	13.500 lei
19. NĂSCUTĂ ÎN FLĂCĂRI	Nora Roberts	12.900 lei
20. DUPĂ ZECE ANI	Sandra Brown	10.600 lei
21. INTRIGI	Nancy Kelly	14.900 lei
22. ZBORUL VULTURILOR	Jack Higgins	14.500 lei
23. ÎNCĂ O PRIMĂVARĂ	Joan Hohl	11.900 lei
24. VINOVATA	Lynda La Plante	16.500 lei
25. CA FIRUL DE PĂR NEGRU	Tami Hoag	17.500 lei
26. NU MAI FAC NICIODATĂ	Cynthia Harrod-Eagles	13.500 lei
27. LOVITURĂ DE MAESTRU	Elizabeth Gage	16.500 lei
28. CĂDEREA LUI ADAM	Sandra Brown	9.900 lei
29. ZBOR PERICULOS	Arthur Hailey	2.750 lei
30. NU MAI PĂCĂTUI	Jilly Cooper	15.900 lei
31. MÎNAȚI DE AMBIȚIE	Susan Crosland	15.900 lei
32. ÎNTOARCEREA LA PEYTON PLACE	Grace Metalious	8.800 lei
33. DIMINEAȚĂ, LA PRÎNZ ȘI SEARA	Sidney Sheldon	5.500 lei
34. GEAMĂNA DE FOC	Jude Deveraux	11.900 lei
35. COPILUL NĂSCUT JOI	Sandra Brown	10.600 lei
36. CERC DE PRIETENI	Maeve Binchy	17.500 lei
37. BANII SAU IUBIREA	Sophie Weston	12.900 lei
38. PREFĂ-TE CĂ N-AI OBSERVAT	Mary Higgins Clark	13.900 lei
39. CEL MAI IMPORTANT LUCRU	Cynthia Victor	15.900 lei
40. ȚINTEȘTE INIMA	Cynthia Harrod-Eagles	12.950 lei
41. FRUMUSEȚE ÎNFLĂCĂRATĂ	Lisa G. Brown	16.950 lei
42. VOI FI O STEA	Joan Collins	16.900 lei
43. DACĂ SUFLETUL AR PUTEA VORBI	William Lashner	17.900 lei
44. FORȚE IREZISTIBILE	Marie Michael	10.500 lei
45. INVITAȚIA	Jude Deveraux	12.900 lei
46. NU MĂ UCIDE PÎNĂ MÎINE	Quintin Jardine	13.900 lei
47. PENTRU TOTDEAUNA ȘI ÎNCĂ O ZI	Julie Garwood	16.950 lei
48. BANI ȘI VISE	Maeve Binchy	15.900 lei